

Concurs – Sărbătorește Paștele în Grecia!

Bonus: Cadou Oriflame!

FLACĂRA

www.revistaflacara.ro

Exclusivitate

**CAMPANIE FLACĂRA:
VINDECĂTORI
CU HAR**

Sex, drugs & rock-and-roll

Catrinel Sandu: bună de... tipar!

Regii asfaltului contra *Golden Blitz*

ORLĂ DE
LECTURĂ

Când nu ai nimic de ascuns, nu vei fi tentat să ascunzi nimic.

*Creată cu apă de izvor glaciar, pură, neîntinată și imaculată.
Păstrează-ți judecata limpede. Bea cu măsură.*

P/12979

12979

SALA DE
LECTURĂ

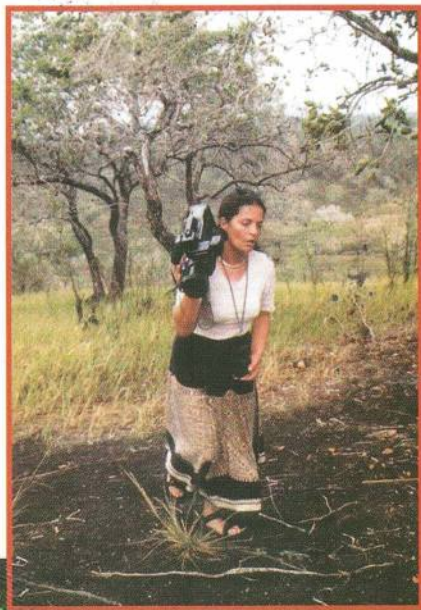

Vodcă din Țărâmul cel mai pur

finlandia.com

Băştinaşii din Papua-Noua Guinee

Insula Kaileuna, arhipelagul Trobriand, din Papua-Noua Guinee. Băştinaşii se adună ciorchine pe malul oceanului. Să-şi întâmpine oaspeţii. Un grup de cercetători, printre care şi o româncă. Doamna Carmen Strungaru, doctor în etologie. Un fel de ştiinţă a comportamentelor animale şi umane înnăscute. Noii-veniţi sunt plini de daruri.

Kilograme de mărgele, ţigări şi ceva bani, desigur. Apoi, în interes ştiinţific, „jucării politice”. Între ele, o casetă filmată la runda finală pentru alegerile din 1996, din România. Când vreo 16 candidaţi „au făcut frumos” la noi, să-î votăm. Băştinaşii au fost numai ochi şi urechi la imaginile cu pricina. De parcă era ditamai telenovela sau cine ştie ce film de acţiune. Deşi fragmentele de discurs nu erau traduse. Când li s-a cerut să aleagă, surprize-surprize... L-au votat preşedinte tot pe Ion Iliescu. Mai mult, ordinea celorlalţi candidaţi a fost identică rezultatelor finale ale prezidenţialelor noastre. Cu o mică excepţie, Gyorgy Frunda, care la ei era mai sus. Se vede treaba că prin Papua nu a apărut, încă, minoritatea maghiară.

După ce vă saturaţi de răs, vă spunem că experimentul cu alegerile s-a repetat şi în Statele Unite şi în Indonezia. Şi acolo s-a votat cam la fel. De aici flecare înţelege ce vrea. Noi preferăm varianta Carmen Strungaru. Care susţine că imaginea este foarte importantă. Şi că ea dictează, la o adică, aceeaşi formă de comportament, la oricare populaţie din lume.

-au ales președinte pe Ion Iliescu

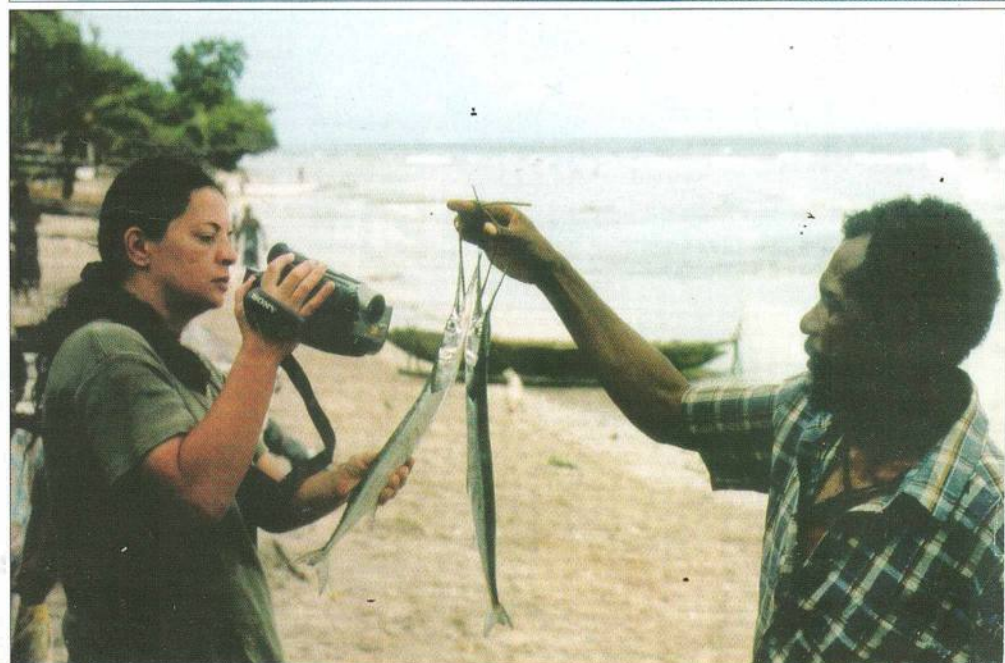
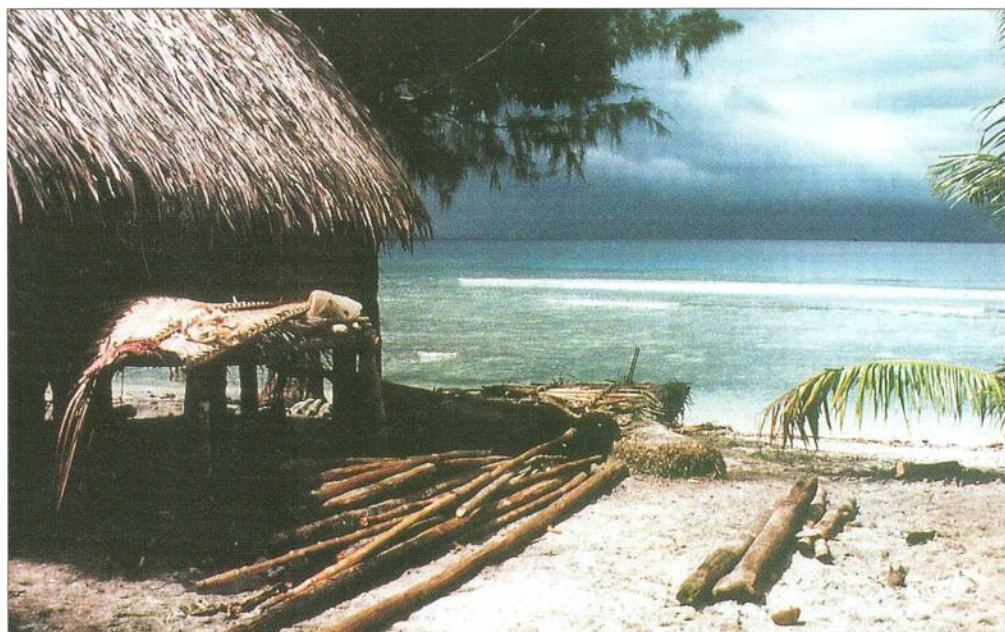
„Noi, cu civilizația noastră, am devenit niște creaturi ciudate“

De când mă știu visez să mă fac ceva care o să studieze comportamentul animalelor și al oamenilor din Africa. Antropologii susțin că toți am plecat de acolo. O fi un fel de dor ancestral... Dar, lasă, e mai degrabă o speculație. Destul și bine că din cauza asta am făcut biologia. Am învățat să citesc la patru ani, la șase eram fascinată, deja, de jurnalul de călătorie al lui Livingstone. Am adunat cărți, mi-am făcut dicționar, să învăț limba. Știu că într-o zi voi ajunge și acolo. Chiar dacă drumul meu spre Africa e foarte ocolit și cu multe popasuri în Asia.” Carmen Strungaru își împarte visele și experiența cu studenții Facultății de biologie din București. Cursurile ei sunt o adevărată aventură. O expediție imaginară prin subteranele biologice ale condiției animale și umane. De unde, așa cum spuneam, la urma-urmei ni se trag cam toate.

În România, etologia încă este o noutate. Doamna Strungaru o predă din 1991.

Etologia este o știință de graniță, concentrată în principal pe analiza comportamentului animal și uman dintr-o perspectivă filogenetică, evoluționistă. Preia elemente importante din biologie, psihologie, sociologie, antropologie și le assemblează pornind de la interesul pentru rădăcinile biologice ale comportamentului. La ce ne-o mai folosi și asta, o să întrebați? Păi, ne cam folosește. Ca să comunicăm mai bine, în primul rând. Să înțelegem și, eventual, să exersăm tehnicile de manipulare. Să „ghicim“, între altele, elementele care „seduc“ electoratul sau intențiile „producătorilor“ de imagine. Pornind de la fondul acela primar, biologic, pe care îl cunoaștem încă atât de puțin și de la care ni se trag cam toate. Carmen

Strungaru susține că etologia este „bună de pus la rană“ și pentru oamenii de rând, în viața de zi cu zi: „Uneori ni se întâmplă să avem niște porniri mai ciudate și ne speriem. Credem că nu suntem în regulă, că om fi bolnavi. O teamă destul de apăsătoare ca să ne îmbolnăvească de-a binelea. Dacă nu încercăm să ajungem la fondul problemei. Să analizăm și să acceptăm care ne sunt posibilitățile și limitele ca ființe umane.“

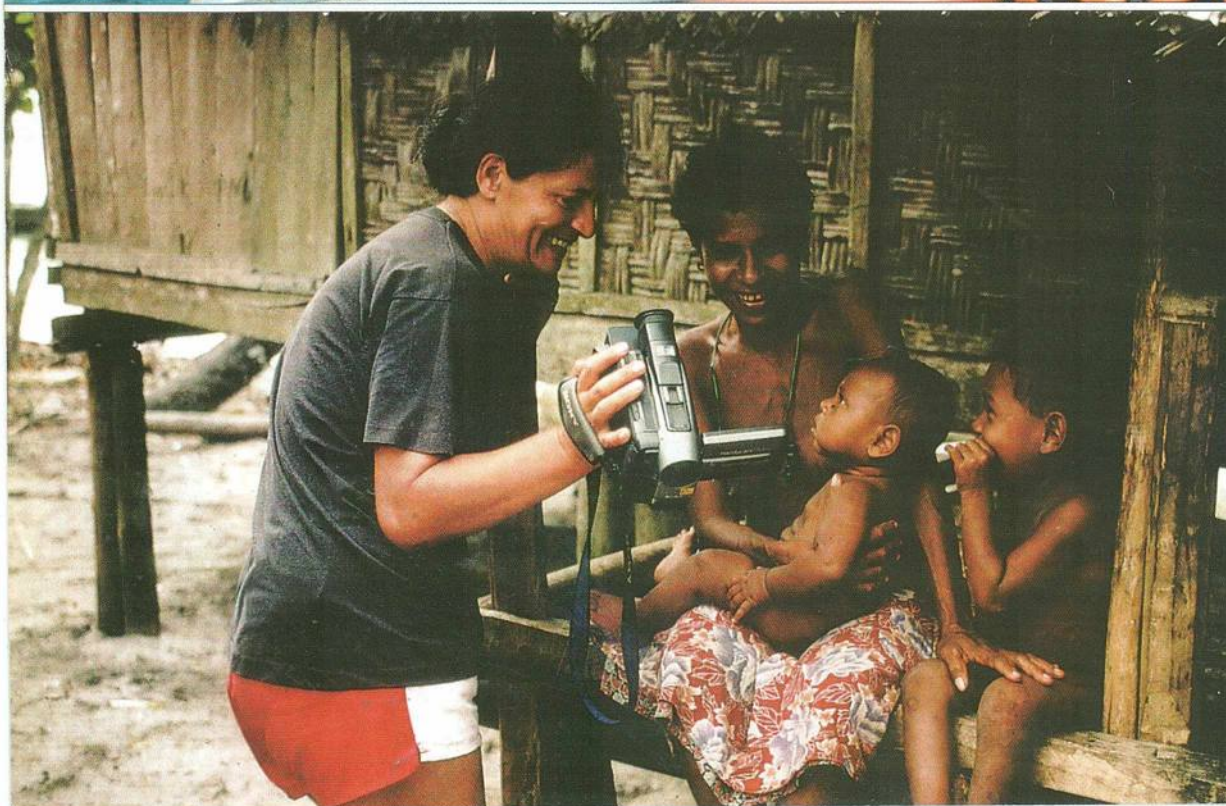
Spiritele fumează țigări făcute din ziarul Vaticanului

Un an mai târziu îl cunoaște pe Wulf Schiefenhovel, profesor la Institutul de Etologie Umană *Max Planck*, din Germania, cu care începe o colaborare științifică. În 1995, acesta îi propune să participe la o expediție în Papua-Noua Guinee. Zis și făcut: „Băștinășii au un ritual impresionant de primire. Tot satul ne aștepta pe malul oceanului. Făcuseră un fel de arc de triumf, din stâlpi, frunze de palmier și coronițe de flori de frangipan. Era obligatoriu să trecem pe sub această boltă. Am dat mâna cu fiecare om în parte, de cel puțin două ori. M-au plăcut din prima, cred că din cauza părului. Îl aveam

foarte lung, ceea ce îi fascina, pentru că femeilor de acolo nu le crește părul mai lung de trei-patru degete. Se uitau foarte curioși, mi-l atingeau, chiar mi-au furat câteva fire, după care, prinși asupra faptului, mi-au arătat că se poate pescui cu ele. Dacă mă întrebați despre oamenii de acolo, aş spune că, în punctele esențiale, și care contează cu adevărat, sunt la fel ca noi. Au tradiții și sentimente, bucurii și necazuri, lucruri sfinte și jocuri. Par foarte diferiți doar dacă ne uităm la cantitatea de haine de pe ei și la bunurile materiale. Trăiesc în case de lemn, cu pereți din împletitură de pandanus. Rogojina este

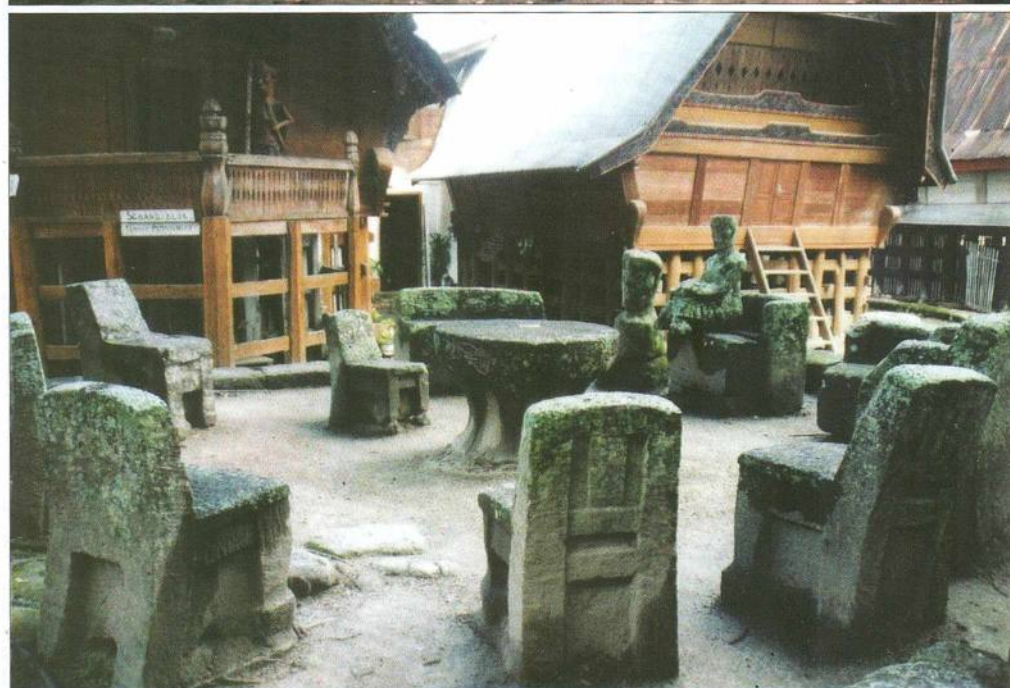
singura lor mobilă, obiecte personale nu prea au. Timpul și-l petrec în afara casei, pe un fel de verande, unde stau, gătesc, cântă, se joacă mult cu țăncii. Au câte cinci-șase copii, dar, mai nou, iau anticoncepționale, de la dispensar. Satele nu sunt mari, au între o sută și două sute de persoane. Bineînțeles că toată lumea se cunoaște cu toată lumea, mulți sunt rude între ei. Copiii stau toată ziua pe malul oceanului, dar n-am văzut nici un părinte disperat. La început, mai ales, eu eram terorizată când vedeam un ghemotoc de om de doi ani lipăind prin apă. Tot timpul simțeam nevoia să salvez pe cineva, o stare de neînțeles pentru localnici. Nu aveau nevoie să-i salvez, își cunosc foarte bine locul și limitele. Mai apoi am înțeles că oamenii normali și naturali sunt ei și că, de fapt, noi, cu civilizația noastră, am devenit niște creaturi ciudate.”

Cei mai mulți dintre băștinășii din Papua-Noua Guinee au fost creștinați de diverse misiuni. Merg la biserică, în fapt o simplă casă, unde cântă și dezbate probleme ale comunității, poate se și roagă. Altfel, pentru ei cele mai importante sunt spiritele morților. Se tem de ele și asta îi determină să se poarte frumos. Că de nu, vor fi pedepsiți. Boala este tot o pedeapsă a spiritelor. Iau medicamente, dar nu se fac bine cu nici un antibiotic dacă nu primesc iertarea celor morți. În astfel de momente, se ascund în cel mai retras și întunecos loc al casei, ca nu cumva să-i tragă curentul, pe care îl asociază cu ultima suflare. Moartea este considerată cel mai important eveniment din comunitate și îi sunt dedicate tot felul de ritualuri speciale. Dacă cel decedat este singur, i se distrug bunurile, trei spre patru, prin spargere sau ardere și se dă foc la casă. Mortul este îngropat la marginea satului, sau sub casa familiei, dacă are așa ceva. După un timp, se dezgroapă oasele și se depun într-un al doilea loc de veci, undeva într-o grotă. *Sagali*, un fel de parastas pentru sufletul celor dispăruți, este cel mai important eveniment al comunității. Vine puhoi de lume, din toate insulele apropiate, se întind mese bogate, se cântă și se face schimb de daruri. Satul își pune la bătaie toată averea pentru un astfel de eveniment, ca să fie spiritele mulțumite și să stea cuminti, la locul lor. Într-o insulă pe care a vizitat-o și Carmen Strungaru: „A fost destul de dificil să mergem acolo, pentru că este un loc sfânt, unde locuiesc spiritele celor morți, cărora nu le prea place să fie deranjate. Ghidul nostru, Gaioboda, a plecat înainte, ca să trateze cu spiritele. Am depus o ofrandă de țigări, ca să le îmbunăm. Sigur că și spiritele fumează, de vreme ce toată lumea de acolo

Băştinaşii se încăieră pentru femei şi... fotbal

are acest obicei. Băştinaşii îşi cumpără, de la magazinul situat pe o altă insulă, destul de îndepărtată, nişte ţigări ieftine, neobişnuit de lungi, făcute din tutun umed, învelit în hârtie de ziar. Am desfcăcut câteva, de curiozitate, şi am fost surprinsă să văd că tutunul este învelit în ziarul Vaticanului. Mă rog, să revenim la spirite, dacă tot ne-au îngăduit să intrăm pe tărâmul lor. Insula cu pricina este din calcar coralier. Un fel de şant, adânc şi lat, plin de crăpături, ne este prezentat ca fiind casa spiritelor. Există un drum pentru fiecare sat. Spiritul îl ştie, cu siguranţă. Merge pe el, apoi intră prin crăpături şi se aşază la locul lui. Când am revenit în sat, localnicii se uitau dacă suntem întregi, dacă n-am păţit ceva. Culmea este că, în afară de mine, ceilalţi vizitatori ai insulei s-au ales cu un deranjament stomacal. Evident că era o pedeapsă de la spirite. Pe mine mă iertaseră, din motive necunoscute."

Căsătoria nu este un eveniment foarte important. Când un băiat ajunge la maturitate, pe la 20 de ani, ia patru pari şi îşi încropeşte o casă. Apoi e vizitat de fetele dornice să se mărite. Proba sexuală pare a fi hotărătoare. Când cei doi s-au hotărât, apar pe verandă, dimineaţa, mâncând împreună. Şi asta înseamnă că s-au căsătorit.

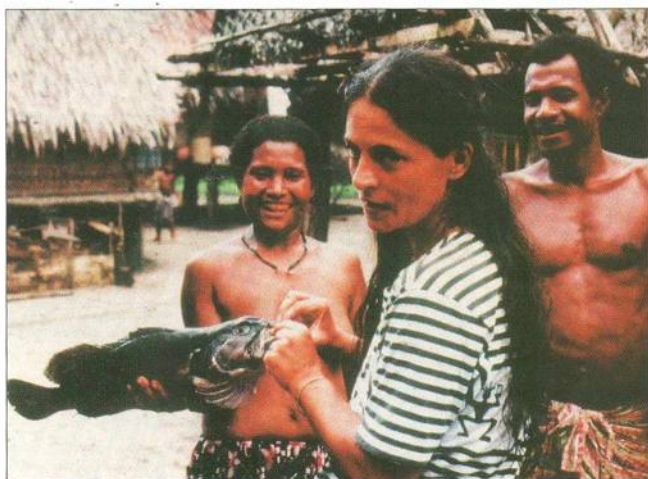
Dincolo de întâmplările şi locurile exotice, cele două expediţii în Papua-Noua Guinee au însemnat un volum imens de muncă: măsurători antropometrice, amprentări, teste psihologice, filmări şi înregistrări audio, recoltare de sânge de la oameni şi de la câini (pentru a determina originea celor care populează insulele Trobriand). Cercetările ştiinţifice şi experienţa acumulată acolo s-au transformat în lucrări de specialitate şi în material didactic fascinant pentru studenţii profesoarei Carmen Strungaru: „Papuaşii aparţin unei societăţi tradiţionale, nicidecum uneia primitive. Sunt impresionant de creativi, fac poezii extraordinare, au o limbă bogată. Şi-apoi, trebuie s-o spun, am văzut cu ochii mei ceea ce oarecum intuiam. Că oamenii ăştia sunt mai echilibraţi psihic decât noi. Se poartă mai natural, vorbesc degajat, râd mai mult, au o atitudine luminoasă. Dacă mergi pe stradă sau în metrou, în Bucureşti, de pildă, nu vezi decât încruntare şi priviri parcă gata să

plângă. Or, la extrema cealaltă, o hăhăială fără rost, un fel de veselie tâmpă. De câte ori mă gândesc la expediţiile de acolo, am nostalgia unor oameni naturali şi foarte normali. Sigur, asta nu înseamnă că acolo e o lume idilică. Mai uită şi ei de spirite, din când în când, se mai ceartă, se mai bat, uneori se şi omoară. Din gelozie, în general. Am asistat şi eu la o încăierare în toată regula. Bărbaţii se ameninţau cu un fel de

macete, nişte cuţite foarte lungi, iar femeile tipau isterizate în jurul lor. Am crezut că s-a întâmplat o tragedie, nu ştiam ce să fac. Şi, când colo, era doar o banală dispută legată de un... meci de fotbal. După care, ca peste tot în lume, unii se considerau nedreptăţiţi."

text **Liliana Petruş**

foto **arhiva Carmen Strungaru**

Dacă tot stau pe malul oceanului, băştinaşii din arhipelagul Trobriand se hrănesc, în principal, din oferta lui: peşti, alge, languste, homari, crabi, scoici ş.a.m.d. Pentru „garnitură“, cultivă fel şi fel de verziuri şi legume, pe un firicel de pământ depus pe corali. Scurmă cu beţişorul la tuberculi, mai culeg banane, mango sau papaya şi-i gata masa. Gătesc simplu, fierat sau fript, de obicei cu lapte de cocos. În loc de cuptor fac o groapă în pământ. Acolo se aruncă pietre încinse, se acoperă cu frunze de bananier, apoi se pun carnea şi legumele. Totul este acoperit cu alte frunze, apoi cu pământ şi lăsat să se „odihnească“. Doamna Strungaru susţine că aceasta este cea mai gustoasă mâncare pe care a testat-o vreodată.

FLACĂRA®
 Fondată în 1911 de Constantin Banu
 www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor
 a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
 în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
 Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
 Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
 ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION
 alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

REDACTOR ȘEF: Mihail Gălbănuș - mihail.galbanu@revistaflacara.ro,
 redactia@revistaflacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petru Stoian
 petru.stoian@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR: Liliana Petruș - liliana.petrus@revistaflacara.ro,
EDITOR: Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro,
SPORT: Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL
 Cătălin Apostol, Mihail Bely, Dumitru (Pugi) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
 Gheorghiu, Claudia Golea, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu, Marina
 Loisu, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medașu, Horia Pătrășcu, Mircea
 Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Slonciu, Jean-Lorin Sleran, Raluca
 Șeinău, Bazil Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zărojanu,

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tîbăș - octavian.tibas@revistaflacara.ro
TEHNOREDACTOR: Laura Tîbăș - ldp@publicatiileflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija
 (SUA), Eugen Frunză (Canada), Lora Harașan (Portugalia), Anda Maculescu (Neva
 Zeelandă), Anca Maloianu (Londra), Luiza Palanciu (Paris), Laurențiu Stelea (Olanda),
 Cornel Toma (Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vișin (Madrid), Ieșel Louw
 (Senegal), Hoon Joe Ryu (Coreea de Sud), Pham Van Dao, (Vietnam)
IN TERITORIU: Marius Condra (Sulina), Dan Manole (Galați),
 Iulia Pandă (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
 și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
 FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
 Oficiul Registrului Comerțului București
 sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
 Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
 Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
 george.arion@publicatiileflacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
 alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
 gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
 manuela.arion@publicatiileflacara.ro
CONTABIL ȘEF: Elena Anghel
DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING:
 Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro,
SECRETARIAT: Ileana Teșeleanu Tel: 317.91.42; 317.91.44
 Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
 Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
 Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
 Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra — România”
 Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®
 Publicație auditată BRAT
 Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®
 Redactor-șef: DANIEL POPA
 Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
 Tehnoredactare computerizată:
 Angela Ciocăzanu
 Corectură: Victorije Scurtu

Publicitate și marketing:
 publicitate@publicatiileflacara.ro
 Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Distribuție (317.91.37, 317.91.44): Marian Celcan,
 Constantin Epure, Mihail Ion, Nicoleta Predescu
 Citiții din țară și din străinătate se pot abona
 prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.,
 Citiții se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
 Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
 Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
 sunt mărci înregistrate ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
 articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă
 și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x
Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

14

De la regii asfaltului

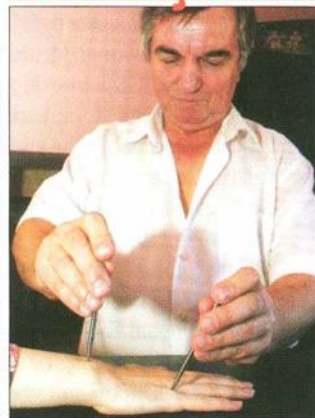
la Golden Blitz

SENZAȚIONAL

16

Omul care sparge norii

INEDIT

20

Misionarii pentru triburile izolate se școlesc în România

RETRO

24

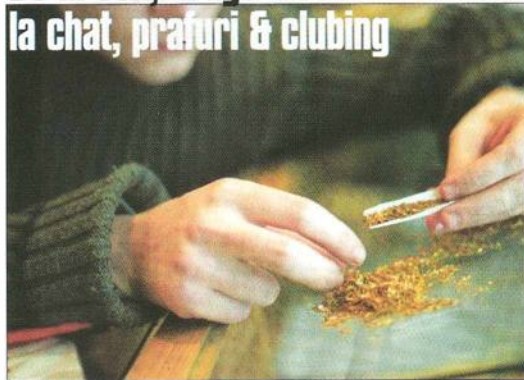
Mahalaua din inima micului Paris

DOCUMENTAR

30

De la sex, drugs & rock-and-roll la chat, prafuri & clubing

ARTĂ

34

Museu Picasso

VIP

36

Catrinel Sandu: „Vreau să am un băiețel care să devină tenisman”

DOSAR

62

Pensiile private

IT/TECHNO

Digital art 26

GLOBE-TROTTER

O noapte în Cuba 28

UNDE IEȘIM

La Villa 40

RELIGIE

Rugăciune-n pământuri 44

ALT FEL DE VEDETE

Simona Popescu: „Am adunat, ca pe o insulă a mea, tot ce iubesc” 46

MEDIA

Adrian Halpert: „Dorim ca Adevărul să devină cel mai modern ziar de pe piață” 48

AUTO

Turbo power sau Porsche la maxim 52

FILM

Prestigiul 54

TURISM

New York, New York 56

SĂNĂTATE

Medicina clasică și fitoterapia și-au pus pirostriile 58

IMOBILIARE

Piața materialelor de construcții în 2007 66

ISTORIA UNUI PRODUS

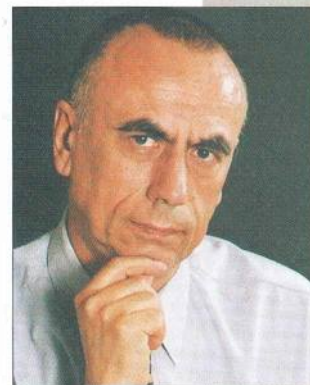
Băutura vieții 76

coperta 1
foto Octavian Tibăr

Altceva

Războiul între Palate s-a încins din nou,
pornind de la niște bilețele.

DE LA BILEȚELE LA SCRISORI

Atmosfera sărbătorească de la începutul anului s-a risipit. Focurile de artificii, cupele de șampanie închinat, vorbele frumoase rostite cu acea ocazie au început să fie date uitării. Am fost primiți în Uniunea Europeană, dar noi suntem aceiași, de la vlădică la opincă. Desigur, nimeni nu se aștepta la metamorfoze spectaculoase peste noapte. Era greu să devenim brusc mai civilizați decât am fost decenii la rândul. Dar parcă ne-am fi așteptat la altceva. În primul rând, ne-am fi dorit ca măcar cei care ne conduc să devină mai atenți la interesul național.

Însă orgoliile lor sunt în continuare puternice și-i determină să acționeze mai mult în realizarea propriilor scopuri, fără să le pese cu adevărat de destinul unei țări care s-ar putea să piardă o șansă unică – aceea de a deveni, în scurt timp, prosperă și respectată. Scandalurile la vârf se țin lanț și colegii noștri europeni deja se întreabă cine guvernează în România. Iar dacă atitudinea lor binevoitoare de până acum va dispărea, nici un bilețel, indiferent dacă va fi semnat de către Președinte sau de către Premier, nu va avea nici un efect. Vor trebui lungi scrisori de explicații și nu se știe cine va avea răbdarea să le citească.

Sergiu Brice

În numărul viitor:

● CAMPAIE FLACĂRA ÎN DESCOPERIREA VINDECĂTORILOR ROMÂNI! ● UN NOU REMBRANDT ÎN ROMÂNIA! ● DE MAI MULTE ORI „ACASĂ” LA GIGI BECALI ● AVENTURA PERSONALĂ & SPECIALĂ A UNUI ROMÂN ÎN INDIA

Numărul viitor, vă putem spune de-acum, conține multe, multe surprize. Unele sunt succint prezentate în descrierea de mai sus. Dar cel mai palpitant lucru este că revista noastră, FLACĂRA, inițiază o campanie pentru depistarea terapeuților români, atât cei convenționali cât și, mai ales, cei neconvenționali. În consecință, în fiecare număr, veți avea o prezentare amplă a vindecătorilor cei mai renumiți, cei mai puternici, cei mai eficienți.

Whiskey Facts - "Partea îngerilor"

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoaiele în care acesta este păstrat "respiră". Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent "partea îngerilor".

JACK DANIEL'S
Old No. 7
Tennessee
WHISKEY

Jack Daniel's

MADE IN TENNESSEE

JACK DANIEL'S
OLD TIME
Old No. 7
BRAND

QUALITY
Tennessee
SOUR MASH
WHISKEY

DISTILLED AND BOTTLED BY
JACK DANIEL DISTILLERY
LEM MOTLOW, PROPRIETOR
LYNCHBURG (POP. 361), TENN. U.S.A.
EST. & REG. IN 1866
43% ALC BY VOL. (86 PROOF)

BOTTLED AT THE DISTILLERY

HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's. ©2003
Please visit us at www.jackdaniels.com.

Cronica unei execuții anunțate

Saddam Hussein a fost spânzurat pe 30 decembrie, în jurul orei 5. Inițial s-a anunțat că în aceeași dimineață ar fi fost executati fratele său vitreg, Barzan al Tikriti, și fostul judecător Awar al Bandar, dar lor avea să le vină rândul abia peste două săptămâni. Dacă Saddam nu ar fi fost spânzurat până la răsăritul soarelui, când începea sărbătoarea Eid, „evenimentul” ar fi trebuit amânat cu patru zile. Execuția lui Saddam a fost filmată cu telefonul mobil, fără autorizație, autorul înregistrării fiind ulterior arestat. Toate cele trei execuții au avut loc în ciuda protestelor și apelurilor internaționale împotriva pedepsei capitale. Rămâne de văzut cum va arăta Irakul de acum înainte.

Secetos, dar furtunos

Prognozat-secetosul 2007 a început cu o cumplită furtună în Indonezia, scufundând un feribot (valuri de șapte metri, 550 de oameni la bord, dintre care au scăpat 28) și doborând un avion (102 victime). A urmat un cutremur de 8,3 grade pe scara Richter, înregistrat în Insulele Kurile, declanșând alerta de tsunami în Japonia, cu evacuarea a zeci de mii de oameni. Din fericire, nu s-a înregistrat decât un val micuț și nepericulos.

Belea cu belet

Ex-consilierul prezidențial Elena Udrea și-a amintit că ar fi văzut un bilet prin care premierul îi cerea lui Traian Băsescu să intervină în cercetarea de către Parchet a lui Dinu Patriciu. Întrebat de ziariști, președintele a spus că ar fi fost „ceva”, dar nu știe neam pe unde o fi. Călin Popescu Tăriceanu, în schimb, știa precis că n-a fost nimic. Până ce, câteva zile mai târziu, Cotrocenii au făcut public biletul. Cine a ieșit penibil din afacerea asta? Băsescu, Tăriceanu, Udrea și România.

De două ori regină

Actrița britanică Helen Mirren a dominat ceremonia din acest an a Globurilor de Aur, chiar dacă *Babel* și *Dreamgirls* au câștigat premiile la cele două secțiuni principale de film. Mirren, însă, a fost desemnată cea mai bună actriță, pentru rolul din miniseria TV *Elizabeth I* și pentru cel din *The Queen* (deci două regine!), care a mai câștigat premiul pentru cel mai bun scenariu de film. La masculin, premiul a revenit, conform previziunilor, lui Sacha Baron Cohen, protagonistul din *Borat*. Bun motiv pentru sătenii din Glod să-i pretindă și mai mulți bani!

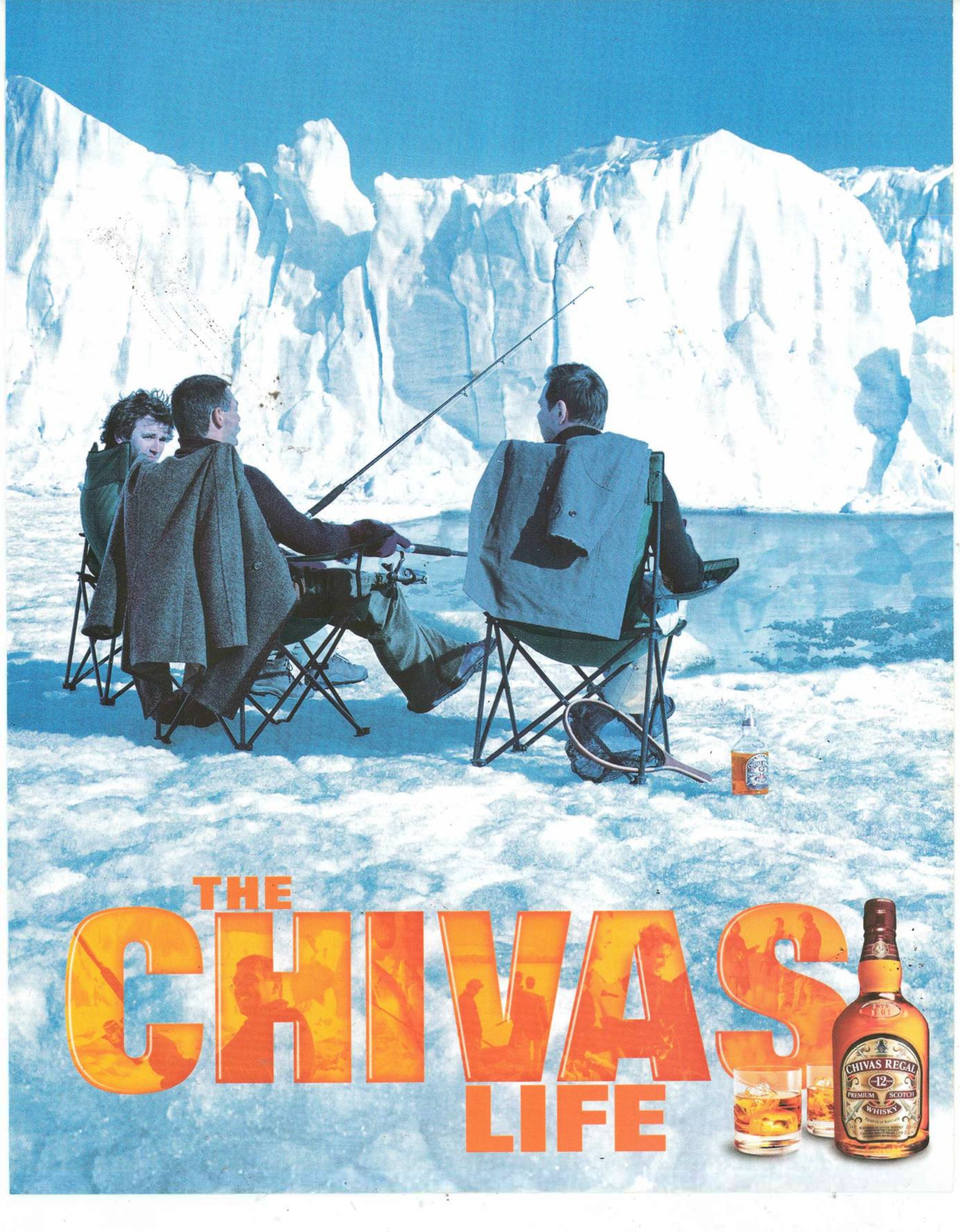
Pourquoi pas?

Proaspătul comisar pentru Multilingvism al Uniunii Europene, Leonard Orban, și-a anunțat cabinetul. Cele mai importante funcții au fost încredințate unui francez și unui german. Din cabinetul lui Orban mai fac parte doi români, un portughez, un spaniol și un finlandez. Componenta echipei a stârnit emoții în Europa, căci aceasta nu include nici un anglofon! Limba engleză s-ar simți, cică, amenințată. Să fim serioși. Mai interesantă e intenția lui Orban de a impune subtitrarea filmelor. Adevărul e că să-l auzi pe Robert de Niro vorbind în franceză...

Crater în oraș

Departa de-a fi o consolare, se dovedește că nu Bucureștiul este capitala mondială a gropilor și a infrastructurilor fragile. În Sao Paulo, opt persoane, trei camioane și o camionetă au dispărut într-un crater urban cu diametrul de 80 de metri (!), care s-a deschis brusc pe un șantier din centrul orașului. Dedesubt se lucra la metrou și e evident că lucrările nu fuseseră asigurate cum trebuie.

THE CHIVAS LIFE

De la regii asfaltului la

CONDAMNAREA COMUNISMULUI. CARAGIALE ȘI CIRC.

Într-un târziu, la final de 2006, ne-am apucat, în sfârșit, să condamnăm comunismul. Ne-a ieșit un soi de penibil scandal, o caragată, Caragiale și circ. Scena balconului s-a jucat de mai multe ori în istoria României, și aici mă refer nu la perioada post-revoluționară, ci la cea de dinainte, a ultimilor o sută și cincizeci de ani. Astfel, ultima lună nu a fost a cadourilor, ci a condamnării comunismului. Poate fi asta un cadou? Și pentru cine? Una dintre memorabilele replici ale momentului a trimis la ultimele zvârcoliri ale comunismului. Numai că bine ar fi să fie așa, dar România mai are de tras de pe urma asta, mă tem.

RAPORTUL TISMĂNEANU

Raportul Tismăneanu a avut premise de obiectivitate, dar și carențe. A lăsat, deoparte, unii politrucci, foști editorialiști la *Scânțtea*, din categoria „brucaniană”, dintre care unii mai sunt și acum în activitate. Au fost păsuți? Sau doar omiși? Sau este doar proba că un proces exhaustiv al comunismului nu se poate face.

Dar, stric o întrebare proastă, secretarii de partid pe județ, ar trebui să-i uităm? Cât rău făceau ăștia, precum și cei cu propaganda. De ce să lăsăm baltă provincial?

Printre ochiurile, rare, ale plasei, scapă prea multe dintre dramele noastre de atunci.

CONGRESUL PNL

Și Congresul PNL s-a dovedit un fiasco. Alegerea, în unanimitate, a lui Călin Popescu Tăriceanu, a fost una dintre cele mai proaste mutări pe care le puteau face liberalii. Asta pentru că, la doar două-trei zile după aceea, a ieșit la iveală, BILETUL. Atenționarea Elenei Udrea a funcționat ca un ultim avertisment adresat PNL. După apariția BILETULUI, și șeful liberalilor, Tăriceanu, a replicat, așa că, în ceea ce mă privește, eu cred că, în urma reiterării acuzațiilor privind REGII ASFALTULUI, GOLDEN BLITZ, combinațiilor cu Dorin Cocoș & EUROCONSTRUCT (Vulpescu), **pentru prima oară în ultimii doi ani, Traian Băsescu o să scadă în sondaje.**

BILETELE, BILETELE, SĂ FACI JOCURI POLITICE CU ELE

Din afacerea BILETELULUI nu se poate spune că a pierdut doar Tăriceanu. A pierdut cu vârf și îndesat și Băsescu. Am văzut că lumea noastră e, mai degrabă, meciul la categoria „cocoș”, dintre echipele de fotbal politic EUROCONSTRUCT și PETROMIDIA. Este un moment nesperat pentru Opoziție și o gură de oxigen pentru Mircea Geoană. După episodul „biletul”, în mod normal, PSD ar trebui să crească în sondaje, după buna lege românească: dacă noi nu reușim să impresiionăm electoratul, în opoziție fiind, atunci să așteptăm compromiterea puterii. Toboganul puterii se întoarce. Este un moment de care ar putea

Dezastrul Bush

Cine e cel mai puternic om al planetei? În nici un caz George Bush. Bush e un dezastru. Ce a făcut Bush e complet idiot. Sigur, nu singur, ci cu armata sa de consilieri. Să intri în Irak, fără o motivație efectivă, transparentă, iar acum să anunți că bați în retragere, că ai putea să suni retragerea, este incalificabil. Este ușor de anticipat ce se

va întâmpla după ce americanii ar șterge-o de la Bagdad. Kurzii vor fi măcelăriți, pentru că au fost marioneta americanilor. La fel, se vor pune paie pe foc, în conflictul cvasi-etern dintre šiiti și suniți. Nici šiiti nu se vor simți prea bine. Este, iarăși, aproape inevitabil ca următorul președinte de la Casa Albă să se retragă – mai mult sau mai puțin – din spațiul irakian. Irakul a devenit extrem de impopular pentru că el se constituie într-o piatră de încercare pentru oricare guvernare viitoare în Statele Unite. De altfel, e chiar o lecție pentru cum se pot pierde alegerile: războiul va fi întotdeauna impopular. Aș putea zice, cu cinism sau umor negru că, acum, America are nevoie ca de aer de un atentat, de o amenințare, pe pământ național, la adresa securității naționale. Noua administrație din jurul lui Bush nu exprimă o schimbare de macaz redutabilă. Ea e numai o încercare de minimalizare a pierderilor suferite din cauza războiului din Irak. A pierde-

rilor de orice fel: de imagine, în oameni/militari, a incapacității crescânde de a controla un teritoriu în care forța americană este străină. Irakul a început să coste tot mai mult. Atât de mult că nici o administrație nu și l-ar putea permite un termen prea lung. În tradiționalul său discurs în fața națiunii, Bush s-a plâns că nu are îndestulă susținere pentru a aplica noul plan în Irak, Congresul se arată tot mai sceptic. Și democrații tot mai departe de o atitudine aprobatoare. Americanii de rând par nostalgici după era Clinton. Vor o nouă baie de *welfare*. În *Animalul politic*, Jeremy Paxman susține un adevăr care pare tot atât de simplu ca lumina zilei: politicienii își au rațiunea de a exista în însuși faptul că noi nu putem cădea la o înțelegere, la un *agreement*. Ei sunt negociatorii „păcii” noastre, armistițiului social. Dar ce se întâmplă atunci când ei înșiși ne negociază războiul?

Golden Blitz

profita și PNȚCD, în tentativa sa de reanimare politică, pe valul congresului de la final de ianuarie. În siajul acelorași afaceri ale partidelor aflate la putere, apare și RAPAPS, Regia Protocolului de Stat. De fapt, unul dintre câștigurile considerabile ale recentelor evenimente politice este că se divulgă cu mai mare claritate care sunt instrumentele și pârghiile cu care operează interesele celor aflați la putere. Noua putere, cea instaurată după noiembrie – decembrie 2004, își dă în vileag, prin aceste desfășurări de forțe, uneltele cu care operează în spațiul economic subteran: trafic de influență, susținerea unor oameni de afaceri obscuri, favorizarea unor firme. De la țigările Anghelescu la asfaltările dubioase sau dezinfectantul miraculos din cazul gripei aviare, care îmbogățește peste noapte, nu e decât un pas. Electoratul începe să înțeleagă tot mai clar că noua clasă politică aflată la putere are nevoie de un dezinfectant vitriolant, pulverizat direct în campania electorală.

pagini realizate de **Mihail Gălățanu**

foto **Rompres**

Întoarce-te, Carol!

Nu am fost niciodată prieteni foarte apropiați. Ba chiar pot spune că ne-am ciondănit adeseori, în echipa în care am lucrat. Carol, de Carol Sebastian vorbesc, are multe defecte. E nu orgolios, ci de-a dreptul trufaș-sforăitor, are harțag deseori, nu e întotdeauna drept, uneori chiar te mai vorbește și pe la spate, de, ca oricare om, are o grămadă de metehne. Și are o singură calitate: se pricepe la politic. Dar când spun că se pricepe, ei bine, apoi, vreau să știți, chiar se pricepe. Spun asta și pentru cei care nu știu, nu îl cunosc personal, cum se întâmplă în cazul meu. De aceea, zic: Carol, întoarce-te! Lasă-i pe alții să spună ce vor ei. Tu, doar, întoarce-te. Poate că nu e *Flacăra* cea mai tare gazetă din lume (oare? n-a ajuns încă?), dar, dacă vrei, ea poate găzdui, prima, o rubrică a ta, de autor, pe „politic”. Ai ispășit destul. Dacă ești bărbat, întoarce-te! Știu cum devine cazul cu Securitatea. Vorbesc dintr-o experiență directă. Când aveam treisprezece ani, a venit un nene în civil la noi, care nu s-a prezentat – și a început să-i interogheze pe toți colegii mei de școală generală, despre o zvastică pe care cineva o desenase pe ușa laboratorului de chimie. Mult mai târziu, printr-o pură întâmplare, am aflat că acela era un ofițer de la Secu. Numai providența m-a ferit de a semna un angajament cu Securitatea, deși chiar nici nu știam prea bine ce e aia atunci. Am povestit, de altfel, acum trei ani, într-un interviu publicat la acea vreme, toată chestia asta. Am fost un tip norocos. De aceea, celor care mi-ar putea zice, acum: „ce faci, bă, tu îi ții spatele unuia care a avut de-a face, știi tu, cu Securitatea?”, lor – și numai lor! – io am să le răspund dinainte: *Vade retro*,

Satana! Mă enervează, chestia asta chiar mă calcă pe nervi, că, de vreo șase luni, așa cum ți-am spus, întârzii la berea aia pe care ți-am propus-o. Nu știu ce pisica mă-sii faci tu singur în casă, la tine, acolo, pe lângă Tineretului, pe unde știam că stai. De aceea, îți spun: Întoarce-te, Carol! N-ai scris tu, lângă editorialul meu din *Foișorul de foc*, editorialul ăla al tău cu tine plângând și cu mama ta bolnavă, pe patul de spital? Ei bine, sunt sigur, știi ce ți-ar spune mama ta, într-un asemenea caz în care ne găsim? Îți spun io: Întoarce-te, Carol! Și mai lasă odată prostiile astea cu autoflagelatul. Te-ai autoflagelat destul. La douăzeci de ani eu am făcut o groază de tâmpenii și sunt convins că nu puteam să-mi găsesc capul nici dacă mi-l luminam c-o lanternă. Acuma, ce vrei, penitență până la sfârșitul vecilor? Oricum, știi foarte bine asta, până la urmă, tot o să trebuiască să-ți iei inima în dinți și să scrii ceva la gazetă, n'est ce pas? Bine, îmi închipui că ai citit între timp. O groază de cărți. Așa îmi place să-mi închipui. Știu că, de pildă, citeai Ioana Pârvolescu, am vorbit amândoi despre asta. Mai ții minte când spuneai că mă invidiai că sunt scriitor? Și când ți-am spus că io cred că și tu poți scrie. Fie și dacă te-ai întoarce scriind cărți... întoarce-te, Carol! Uite, îți dau un singur exemplu: conu Alecu Paleologu. Trebuie să recunoști că, în ciuda faptului că lucrurile au stat puțin diferit în cazul lui, omul a reușit să depășească momentul. Nu e un capăt de lume. De asta îți spun: întoarce-te, Carol! E păcat, ți-ai rosit o sumedenie de vreme în povestea asta cu scrisul, cu jurnalismul, ca acum să abandonezi tot: întoarce-te, Carol. Și adu-ți aminte ce-i spune, lui Nicu Steinhardt, în debutul jurnalului, tatăl său: să nu fii căcăcios pe tine! Mai bine zi așa, după mine: cred, Doamne, ajută

meseriei mele! Un vechi proverb chinezesc spune: dacă stai drept, să nu-ți fie teamă de umbra ta că e strâmbă! Iar tu, acum, stai drept, nu-i așa? Întoarce-te, Carol! Și de-ar fi ultimul lucru de făcut în viața ta, întoarce-te, Carol! După 1989, asumarea ta a fost totală, nu? Așa că ți-ai spălat păcatele. Hai să ne întâlnim la o bere și să-mi dai vestea cea bună: că ai reușit să treci peste orgoliul tău cravașat. (Știi că ai să dai tu berea, că ești mai puțin zgârcit decât mine...)

Calin Popescu-Tariceanu
PRIME MINISTER

ROMANIA

Dragă Traian,

1. Ți-ai trimis alăturat un document redactat de Petrușcă în legătură cu cererile care au fost.

2. Dacă ai reacție să vorbești la Punctul dosului subiect?

[Signature]

Omul care sparge norii

Un terapeut tratează neconvențional mai multe afecțiuni, printre care cancerul, boala de rinichi, reumatismul, discopatia

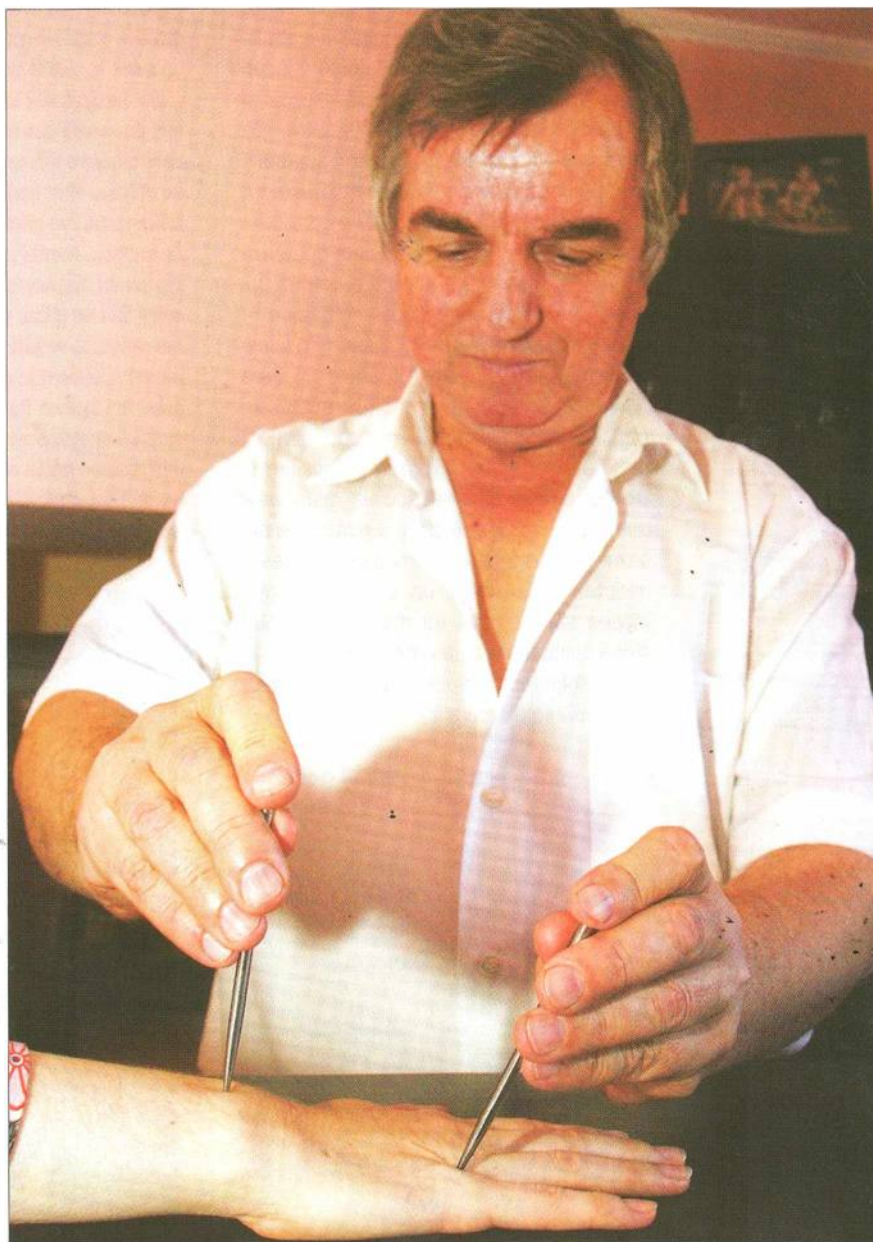
Pe strada Tudor Vladimirescu, din Galați, e o casă, la numărul 234, obișnuită. Nu se întâmplă fenomene paranormale deasupra ei, nu curg tunete, nu o lovește trăsnetul, mai mult sau mai puțin din senin. Acolo își primește pacienții, într-un spațiu închiriat, un terapeut. E, cum îi spune el, „cabinetul”. Așa și arată cele două camere, unite printr-un holșor. Una e camera de primire, adică sala de așteptare, cealaltă, față în față cu prima, e cabinetul de lucru. **Omul, Dumitru Căuș, și-a făcut faima ca „ăla care dispersează norii”. Îi trebuie, pentru asta, 3-5 minute. Un post de televiziune local chiar l-a filmat în timpul acțiunii. Dar nu e asta singura lui calitate, ci, mai mult, el tratează câteva afecțiuni importante.**

„Convertirea”

Norilor de zăpadă nu le poate face nimic, au o densitate prea mare

Dumitru Căuș relatează cum a ajuns să își dea seama că este „neobișnuit”: „În 1995 mi s-a întâmplat fenomenul, pentru prima dată. Mi-am făcut patul afară. Era cald, foarte cald. Apoi, trei zile mi-a fost rău. Am făcut analize. Nici un diagnostic, doar mi-era rău și rău.” După aceea, și-a dat seama că s-a petrecut cu el o „transformare”. A început, ulterior, să studieze forța gândului. El este, de altfel, și posesorul unei diplome, este psiholog, ceea ce îi permite și să își trateze clienții. Sigur că, în calitate de specialist „psiho”, își folosește și puterea de sugestie, de persuasiune. Dar și-a „descoperit” și propriile instrumente de lucru: „Mi-am construit niște ace speciale.” Acele (deși nu este vorba despre niște ace propriu-zise, ci de niște cilindri „bontți” la capete, din metal), care conduc un fluid bioenergetic. Dintre terapeuții de astăzi, Dumitru Căuș afirmă că „respectă cel mai mult pe maseuri. Este câte unul care e în stare să te scoale din morți”. Despre cancer, boală pe care o tratează cu succes, Căuș susține că e o boală cu „periodicitate” de șase ani, care, uneori, poate să revină. El poate să trateze având rezultate favorabile mai cu seamă persoanele care nu au făcut chimioterapie. Una dintre întâlnirile importante ale terapeutului a fost cea cu Alexandru Mironov, căruia a apucat să îi facă, pe viu, o demonstrație a calităților sale.

Ca să se vadăască, parcă, și că întâmplarea are un rol determinant, în viața noastră cotidiană, într-o zi, mergând la Brăila cu trenul și apoi întorcându-se, Dumitru Căuș a nimerit într-un

**„Instalarea
unei boli o văd
ca un nor“**

**Domnu'
doctor,
m-am
îmbolnăvit!...**

**„Nu vreau
să umblu
cu ursul,
să opresc
ploile și s-o fac
pe Dumnezeu“**

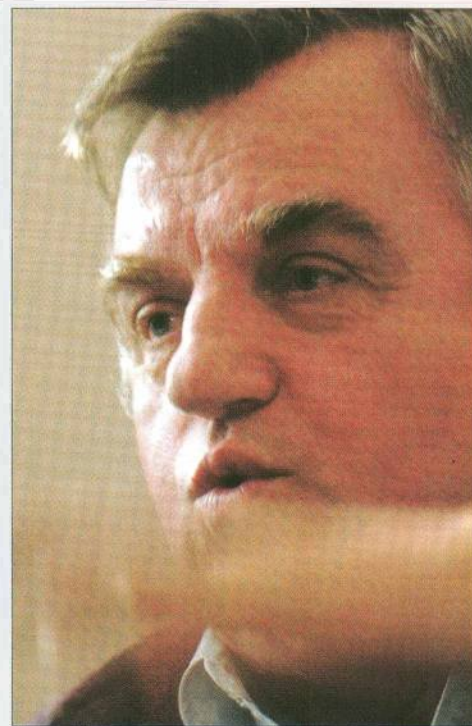
compartiment, cu un călător care a urcat de la Brăila. Din vorbă în vorbă, Căuș i-a arătat norii pe geamul vagonului și i-a spus despre posibilitatea lui de a dispersa norii. Interlocutorul său l-a pus să desființeze un nor în formare. Necunoscutul avea o relație specială cu Institutul de Meteorologie. Dumitru a ajuns la institut și a încercat să îi convingă pe cei din staff-ul meteorologilor de capacitățile sale neobișnuite. Ei au râs, însă, și nu au arătat nici o dispoziție de a lua în serios o asemenea reprezentare. „Făceau mișto“, își amintește omul nostru. Căuș recunoaște că nu poate desființa norii de iarnă, cei „de zăpadă“. „Au o densitate prea mare“, spune el. Dar, începând de primăvara, din mai, poate acționa asupra norilor care apar pe cer.

Dumitru Căuș are 55 de ani. Bolile pe care le tratează cu succes sunt, mai ales, reumatologice. Dar și de sistem circulatoriu. Boli ale organelor interne. Hepatita de tip C. Ulcerul varicos. Boli ale sistemului respiratoriu. Și altele, mai multe. Una dintre condițiile tratamentului fast este, după cum spune terapeutul din Galați, ca să nu se apropie de bolnavul de cancer. „Cancerul este boala cea mai dificilă. Este o boală dementă, descreierată, agresivă, care vrea să distrugă organismul pe care se așază. În general, celelalte boli nu procedează la fel. Boala e o entitate. Ea vine să ne locuiască și să se simtă bine acolo, să se instaleze și să o ducă bine, să fie fericită în noua ei locuință. Numai cancerul este o boală nebună, care își ucide gazda.“

„La celelalte boli, de exemplu, discolomie lombară sau hernie de disc, am rezultate bune, nu trebuie să te mai operezi“, își anunță el pacienților veștile bune. Tot așa, herniilor inghinale nu le poate face nimic, trebuie operate. La o prostată, însă, mai poți lucra. Se pare că e mai „receptivă“. Mai „de treabă“. Instalarea unei boli el o vede ca un nor. „Vine de undeva“, zice el. Iar scheletul unei boli este întotdeauna energetic. Acele mele „ard“, așa obișnuiește să spună. Ard premisele bolii. Bolile din noi sunt numai din cauza noastră, așa gândește psihologul gălățean. La început, se formează o „pietrică“. Un dereglaj. Debutul bolii coincide cu un blocaj al circuitului energetic. Și ele, bolile, se croșetează pe suport etic. Prostața, de pildă, în 80% din cazuri, este datorată încălcării unei porunci: „să nu preacurvești“. Aceeași încălcare se pedepsește, în multe cazuri, la femei, cu cancerul la sân. Așa că, dacă poți să respecti cele zece porunci, asta-i o profilaxie dintre cele eficace. Bolile interne, îndeosebi cele ale sistemului digestiv, se datorează lipsei de cumpătare.

Vindecătorul se tratează singur, în oglindă

Dar ce se întâmplă când vindecătorul nostru este bolnav? Simplu, se tratează în oglindă. „Asta e și mai ciudat, pentru că lucrez pe imaginea din oglindă, dar efectele le simt eu. Într-o iarnă, de pildă, am căzut pe gheață și de la asta mi s-a format o pungă de lichid în cot. Am mers la medic și imediat m-au luat că hai, să te operăm. Și atunci am zis că mai bine încerc eu. Și am reușit. Punga de lichid a dispărut fără nici un bisturiu. La fel mi-am tratat și niște noduli care îmi apăruseră sub braț. Așa că mi-am fost și cobai, mi-am îmbunătățit, în timp, tehnica de vindecare pe mine însumi. Și pe familie. Dar mai ales pe pacienți. Sigur că nu le știu numărul, sunt mii.“

Psihologul Dumitru Căuș și-a deschis și un cabinet în București. Acesta îl silea să vină de două-trei ori pe săptămână în București. Dar nu l-a ținut mult timp. A observat că bolnavii vin și la Galați, unde are acum cabinetul, așa cum veneau și la București. „Ce pacienți aveam acolo am și aici“ – a constatat el. Înainte de a se dedica terapiei, „omul cu norii“ a mai făcut două meserii. Una a fost de solist vocal pentru muzică populară (are și un CD cu înregistrări). Așa și arată, ca un țăran voinic, cu palme ca niște lopeți, mâini mari, spate zdravăn, de cărător cu cărca, parcă, de sarcini, sarici și nuiile. Un țăran care, însă, a făcut canto. Între 1973 și 1982 a cântat cu/in *Rapsodia Dunării*. Apoi a lucrat în sport, asta până la „convertire“, până în 1994. Tariful diagnosticului la cabinet este de 30 RON, iar tratamentul unei singure afecțiuni 50 RON per ședință. Programul de lucru este între 7.30 și 11.00 dimineața, iar la el e bine să te prezinți cu o programare prealabilă. Eu și corpul omenesc îl văd ca un nor, zice „meteorologul bolilor noastre“. „Că oamenii vin la mine“, zice el, și spun: «Domnu' doctor, m-am îmbolnăvit!». „Vezi“, zice el, „omul chiar recunoaște singur. Acest «m-am» spune totul. Eu singur pe mine m-am. Ce? Îmbolnăvit. Păi vezi, singur îți dai seama, le zic.“

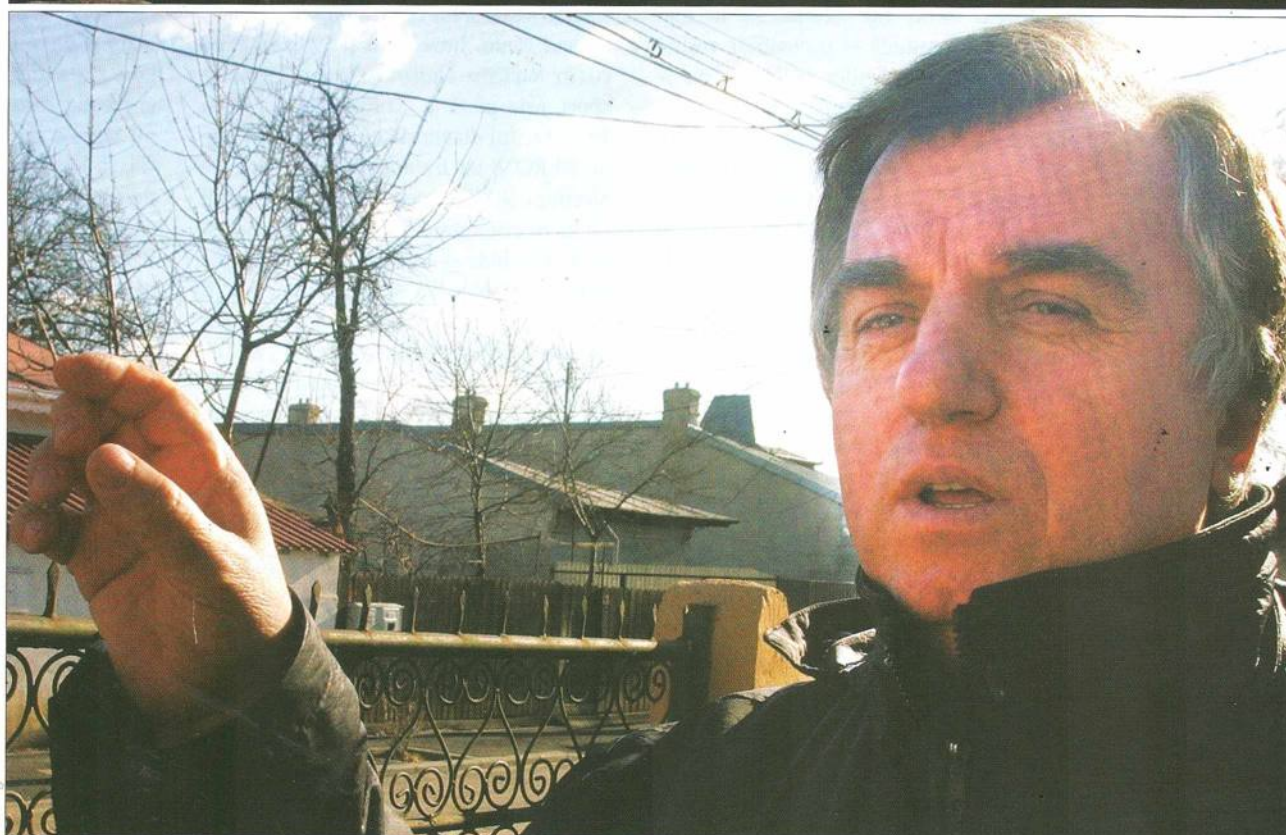
Peste toate astea, Dumitru Căuș mai are și darul povestirii. Tot ce-ți spune sună frumos, se leagă de altceva, vine de undeva, bate spre ceva anume. Dar, bineînțeles că eu, Toma necredinciosul, vreau și să văd. Mă întind pe canapea, desculță și cu fața în sus. Pentru un diagnostic al stării

de sănătate. Că tot mi-am făcut analizele, recent, la medicul de familie. Așa că pot compara. Prin tălpi, apăsând cu degetele mari de la ambele mâini, terapeutul nostru îmi „vede“ toate hibe, mai vechi sau mai noi. N-o să le înșir, ocupă spațiu prea mult. Vă spun doar că sunt aceleași depistate și de medicina de laborator. După investigații serioase, recoltare de sânge și toate cele. „Și cum faceți? Vedeți, așa, prin mine?“ Râde, ca și la celelalte întrebări care sună ciudat: „Mă concentrez, pur și simplu, și-mi spun, în gând, că vreau să văd ficatul, de pildă. Și chiar îl văd, cu toate ale lui, bune sau rele.“ „Și când e de rău, cum vindecați, ce faceți?“ „Pun mâinile de o parte și de alta a zonei afectate, fixez ținta, apoi transmit un fascicul energetic, care se află în mine tot timpul, nu trebuie să fac eforturi pentru a-l crea. Ca să-l dirijez mai bine, folosesc acele despre care v-am vorbit. Pacientul simte că-l arde, că-l doare foarte tare, ceea ce înseamnă că acolo se întâmplă ceva. Apoi, afecțiunea dispare, după una sau mai multe ședințe, în funcție de cât de gravă este situația.“

Ce mi-a plăcut foarte mult la vindecătorul nostru este faptul că el pare cel puțin la fel de uimit de capacitățile sale ca și noi: „Nu vreau să umblu cu ursul, să opresc ploile și s-o fac pe Dumnezeu. Dar aș vrea să înțeleg ce este cu acest fascicul, care e natura lui. De asta am apelat și la Institutul de Meteorologie. M-am gândit că ei au laboratoare specializate și că pot identifica și analiza aceste unde. Ca să putem vorbi despre ele științific. Să le copiem și să facem aparate, dacă fenomenul e de natură fizică. De vreme ce

Norul s-a deșirat cuminte, ca și când n-ar fi fost

Încă de la prima noastră întâlnire, la Galați, mi-am dorit o demonstrație de împrăștiere a norilor. Ghinion, însă, în ziua documentării noastre nu era nici urmă de nor. Chiar am glumit pe tema asta, că i-o fi spart pe toți, înainte să ajungem. Dumitru Căuș ne-a spus, atunci, un lucru care pare serios, dacă așa o fi: „De când mă știu eu pe aici, la Galați nu a fost niciodată rupere de nori sau o furtună puternică, așa cum se întâmplă pe Dunăre.” Mă rog, să ne întoarcem în București. Primul „reproș” pe care i l-am făcut, înainte de-a ieși din Gara de Nord, a fost absența norilor. „Nu vă faceți griji, o să apară curând”, mi-a răspuns. Sigur că n-am crezut, era un soare orbitor și ziua se anunța foarte senină. Când am ajuns în Colentina, să ne prăpădim de râs. Câțiva nori cenușii, pufoși, se lăfăiau pe cer, parcă special pentru noi. „Pe care îl vreți?”, a întrebat. L-am ales pe cel mai mare, evident. Dumitru Căuș l-a țintit cu privirea, preț de câteva minute. Norul s-a deșirat cuminte, ca și când n-ar fi fost. Ceilalți nori, „martorii”, adică, au rămas întregi și la locul lor.

„Ia mai taci tu, că aici se lucrează pe bază de concentrare psihică!”

„Ultimul doctor mi-a zis că mă așteaptă... pământul!”

nimeni nu este interesat, rămân cu explicația mea și tratez bolnavi. Cred că Dumnezeu, în mila lui, a zis că-i dă lui Căuș acest har și o face el ceva cu asta!”

Pentru bolnavii care se deplasează greu, Dumitru Căuș încalcă regula cabinetului: „Chiar dacă nu-mi place, că oamenii au paturi joase și eu trebuie să stau în genunchi ca să-i tratez. O să vedeți, nu-i prea comod.” Am văzut, are dreptate. A stat în genunchi, câteva ore, într-o casă de pe strada Andronache, din București. După ce s-a trezit cu noaptea în cap, duminică, să prindă primul tren din Galați. Pacienta principală, Nadia Florea, cadru didactic în învățământul superior, i-a făcut și o ditamai surpriza. L-a așteptat cu un „bonus” de încă vreo patru pacienți. Așa că ne apucăm de treabă. Terapeutul se spală pe mâini și cere un pahar fără picior, cu spirt, ca să-și dezinfecteze acele. Nadia se mișcă foarte chinuit, are partea dreaptă, de la mijloc în jos, amortită de tot. De-abia a ieșit din spital, cu diagnostic de hernie de disc. I s-a propus o intervenție chirurgicală fără garanții prea mari. Nu a acceptat, crede mai mult în metodele domnului Căuș. A mai vindecat-o o dată, în urmă cu niște ani, de discopatie lombară. Așa că iat-o, acum, dezbrăcată până la brâu, sub

puterile vindecătorului. O ia pe bucați. Șold, coapsă, genunchi, gambă, degete. Acele sunt puse în niște puncte anume. Pacienta ne descrie ceea ce simte. O durere scurtă, care dă în arsură. Zona de lucru se înroșește vizibil. O altă pacientă se uită ca la urs și își dă cu presupusul. Gazda o pune la punct: „Ia mai taci tu, că aici se lucrează pe bază de concentrare psihică!” Ședința a durat cam o jumătate de oră. Când s-a ridicat de pe canapea, Nadia era alt om. Nu-i venea să creadă. Se mișca normal, își simțea picioarele și degetele, durerea se risipise ca un nor.

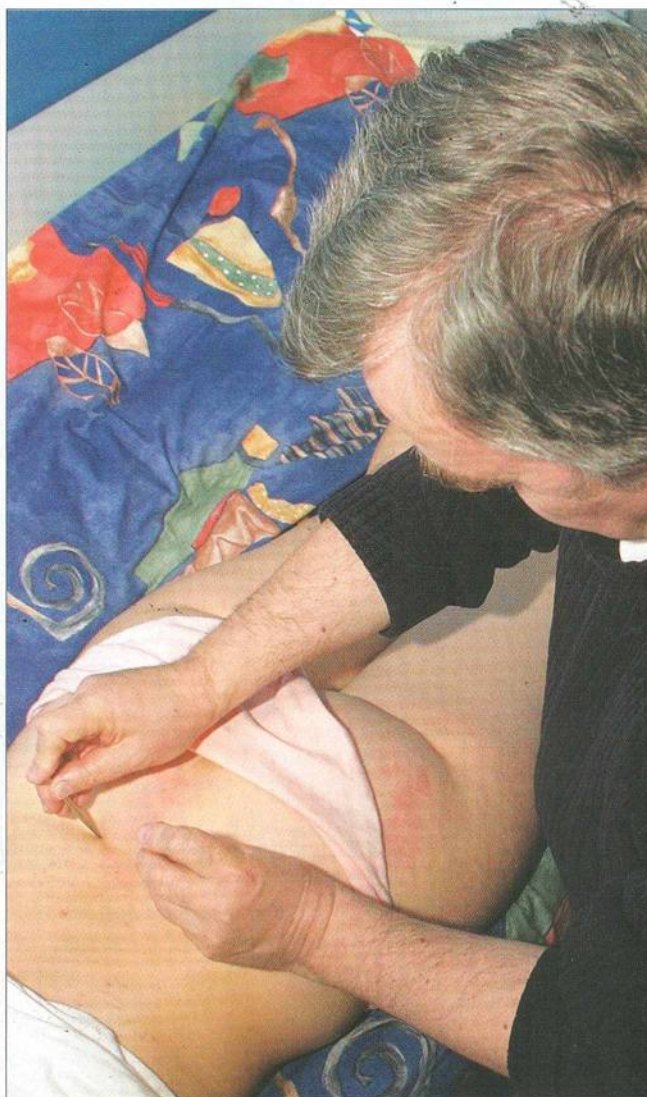
Pentru că este din breasla noastră, a ziaristilor, adică, domnul C.C. dorește să-și protejeze identitatea. În schimb, se declară de-a dreptul încântat de „serviciile” vindecătorului din Galați: „Am avut o circulație venoasă deficitară care, cu toți doctorii și medicamentele de rigoare, a dat în ulcer varicos. Partea proastă este că era la gleznă, într-o zonă neoperabilă. Ultimul doctor care m-a văzut mi-a zis că sunt în faza a șasea de ulcer varicos și că după asta urmează... pământul. Eram disperat. Un nepot, care s-a tratat la domnul Căuș, mi l-a recomandat ca pe ultima salvare. Am încercat, că oricum nu mai aveam ce pierde. După vreo cinci luni de tratament,

ulcerul s-a închis și de atunci sunt bine. Energia dumnealui este chiar specială. Prima dată când mi-a pus un deget pe picior a fost ca o arsură. N-am putut s-o suport. Mi-a făcut și o demonstrație de risipire a norilor. E spectaculos, dacă nu vezi, nu prea poți crede. De obicei, noi credem doar ceea ce băgăm în gură. Păcat că autoritățile nu încearcă măcar să-l studieze. Este un fenomen!”

Domnul Eugen Iordache a fost director de bibliotecă. Acum este pensionar. S-a pricopsit, fără să știe cum anume, cu o hepatită cronică de tip C. Transmisibilă prin sânge și greu de vindecat, după cum se știe. Regimul sever și medicamentele nu au dat rezultate grozave. Din vorbă în vorbă, a auzit de tratamentele domnului Căuș: „Am zis că hai să o încerc și pe asta. M-a tratat cu energia dânsului, dirijată printr-un fel de ace, eu le zic andrele. După tratament mă simțeam mult mai bine. Dar mi-am refăcut și analizele, bineînțeles. Încărcarea virală HCV, aflată înainte la 2.500 de unități, a scăzut până la 700. Nu mă întrebați cum, că nici eu nu înțeleg. Știu doar că energia asta, sau ce o fi, chiar face miracole.”

text: **Mihail Gălățanu** și **Liliana Petruș**

foto: **Octavian Tîbăr**

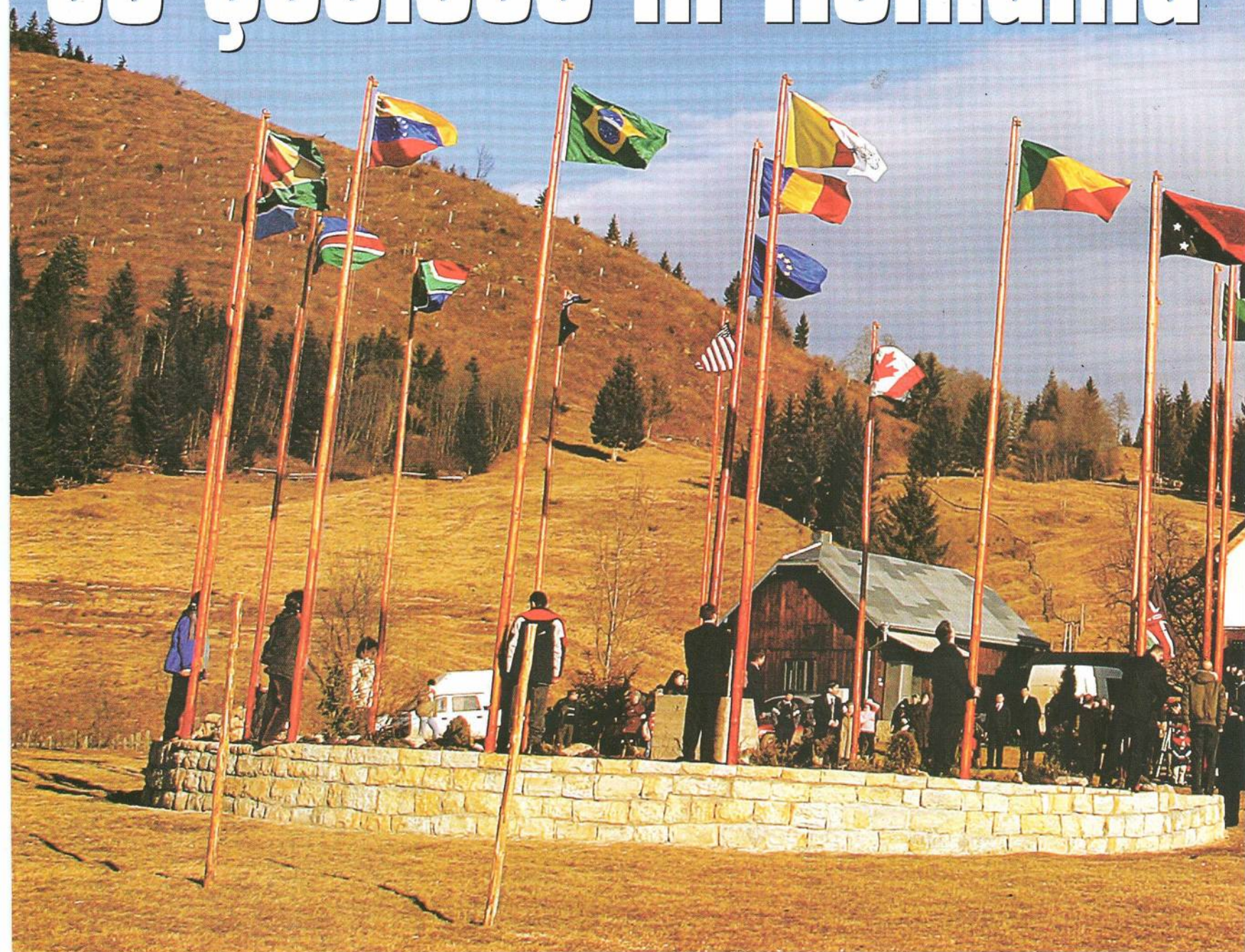
Premieră mondială:

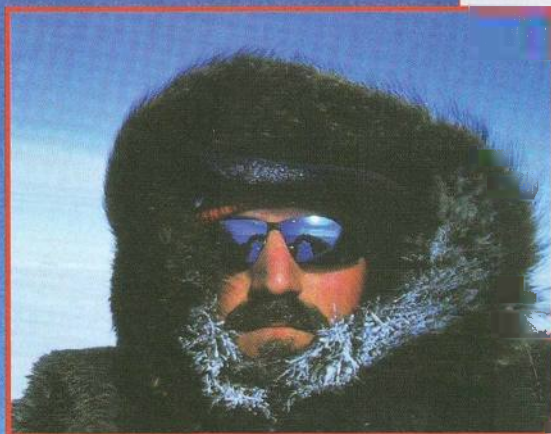
Misionarii pentru triburile

izolate

Ce să caute drapelul Namibiei pe un vârf de deal din Bucovina? Păi, cam tot ceea ce caută steagul Americii. Și al Canadei. Sau al Braziliei. Adică vreo 16 țări mari și late. Care au „aderat” la pasiunea misionarului român Sebastian Țirțirău pentru triburile izolate ale pământului. Concretizată, mai nou, într-o premieră mondială. Duminică, 21 ianuarie 2007, în comuna Vama, din județul Suceava, s-a inaugurat prima școală din lume care pregătește misionari pentru frații noștri sălbatici. Canibali, boșimani, indieni, eschimoși. Și oricum s-or mai fi numind ei.

se școlesc în România

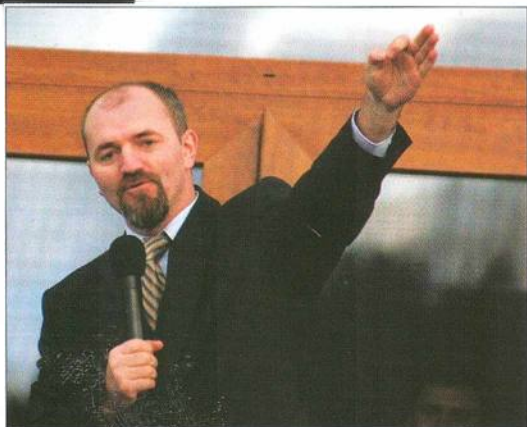
inedit

O lume într-un crater

La capitolul

misionari, Sebastian Țirțirău este ceea ce se numește o legendă în viață. A construit școli, dispensare și sisteme de captare a apei în Kalahari, a hrănit mii de boșimani, a creștinat canibali, i-a învățat pe eschimoși să citească Biblia, a înființat prima școală de misionari din lume. Ai crede că nu ne mai poate uimi cu nimic. Și, totuși... În exclusivitate pentru *Flacăra*, Sebastian a povestit despre o misiune specială, aflată în pregătire, pentru luna octombrie: „În urmă cu doi ani, un fotograf de la *National Geographic*, din America, a plecat în arhipelagul Vanuatu, să fotografieze *leneși*, animalele acelea ciudate care se mișcă foarte încet. În timp ce rătăcea prin junglă, împreună cu un ghid, a văzut un munte. L-au urcat și au constatat că, de fapt, în interiorul lui este un crater imens. S-a cercetat, apoi, acel loc și s-a făcut o descoperire uimitoare. Craterul are diametrul de 22 de kilometri și o adâncime de trei mii de metri. Pe fundul lui se află o lume întreagă: junglă, animale ciudate și un sat de 800 de oameni. Nu știa nimeni de ei. Sunt prietenoși, dar foarte primitivi. Folosesc unelte de piatră și os, nu au ieșit niciodată din crater, nu știu că trăiesc pe o insulă și că sunt înconjurați de ocean. Din limba lor ciudată, cercetătorii au înțeles că tribul s-ar numi *Mareki*. Trebuie să ajung la ei, să văd ce nevoi au, ce boli îi macină, cum i-am putea ajuta. Drumul este foarte greu, pe insulă nu se poate ajunge decât cu barca. Apoi urmează o junglă de vreo 25 de kilometri, pe care o iau la picior, până la munte. De urcat o fi cum o fi, dar coborârea în crater e cu probleme. Doar că eu știu, deja, că voi ajunge acolo. Oricât de greu ar fi. Sunt sigur de asta și de-abia aștept să vă povestesc. Tot în exclusivitate!”

În urmă cu niște ani, Minuța Istrate, o bunătată de femeie din localitatea Vama, s-a îmbolnăvit de cancer. Pe măsură ce chinurile bolii o măcinau tot mai rău și pronosticurile medicilor erau din ce în ce mai sumbre, rugăciunile ei pentru Dumnezeu deveneau tot mai fierbinti și mai pline de nădejde. Și într-o zi s-a întâmplat ceea ce părea imposibil. Cancerul a dispărut ca și când n-ar fi fost. În semn de mulțumire pentru „o așa minune dumnezeiască”, soții Istrate au hotărât să facă *ceva* pentru oamenii aflați în nevoi. Dar ce anume? S-au sfătuit cu Sebastian, fondatorul Societății Misionare *Pilgrim*, din Canada, că tot sunt rude. Și așa s-a ajuns la ideea unei școli pentru misionari. Care să ducă mesajul Evangheliei, conform îndemnului lui Iisus, până la capătul pământului. Zis și făcut. Familia Istrate a donat terenul, respectiv 12.000 mp. Și a suportat o groază de alte cheltuieli, în total vreo 250 de mii de euro. Plus alergătura și munca fizică. La proiect au pus umărul imediat și filialele *Pilgrim* din America, Australia și Africa de Sud. Apoi Televiziunea Internațională *It Is Written*, din California, și o multime de alți sponsori, din toată lumea. Astfel încât Centrul de recuperare-Brazi, din Vama, în cadrul căruia funcționează Școala de misionari, arată cel puțin ca un hotel de trei stele. Cu 16 steaguri fluturând la intrare. După cum spuneam, pe un vârf de deal din Bucovina.

Cei 21 de studenți, din opt țări, au fost admiși în baza unor teste mai mult psihologice. Știu foarte bine limba engleză, nu sunt căsătoriti și nu au copii, fiindcă asta ar complica foarte mult lucrurile. Mulți dintre ei au absolvit, deja, o facultate sau tocmai au întrerupt-o pentru Școala de misionari, care durează șase luni. În această serie, de debut, toți cursanții sunt adventiști, dar asta nu înseamnă că nu vor fi acceptate și alte religii, dacă există cereri cu o motivație serioasă. Profesorii – din America, Australia, Africa de Sud, Venezuela și Canada – vor predă numai în limba engleză, în sistem modular. Adică vine unul și ține un curs de două săptămâni, pleacă și vine altul și tot așa. „Tabla de materii” sună destul de exotic: cultura și tradițiile triburilor izolate, supraviețuirea fizică în locuri izolate, psihologia comunităților tribale, cunoștințe medicale de bază ș.a.m.d. Există și un manual, *Isolaten*, respectiv *Izolat*, în traducere românească. La mare preț vor fi și aspectele practice. Încă din prima zi, în loc de rechizite, studenții au fost sfătuiți să-și cumpere cizme din cauciuc. Că pe dealurile din jur se înmoaie „asfaltul”, după câteva picături de ploaie. Or, ei vor cam avea de alergat, de tăiat lemne, de pus umărul la șantierul de construcții, în părțile clădirii încă nefinisate. Special pentru ei, că așa e și în triburi, trebuie construite dispen-

sare, școli, sisteme de captare a apei, biserici. Se pare că „surprizele” sunt multe și inedite, dar ele nu pot fi dezvăluite, încă, din motive „strategice”. Studenții vor fi evaluați, în primul rând, după felul în care reacționează în situații de criză. „Îmi pare rău că nu este zăpadă, le-aș fi construit niște igluuri, să doarmă afară”, se amuză Sebastian, modelul lor de misionar. Dar și cel mai exigent profesor: „Din experiența mea, până la finalul cursului pot rămâne doar 12 dintre ei, funcție de cât de bine se vor adapta condițiilor de lucru”.

La sfârșitul lunii iunie, absolvenții, câți or mai fi ei, vor fi trimiși „pachet” spre capătul pământului: Venezuela, jungla amazoniană, deșertul Kalahari și ținuturile arctice. „Crema” este pentru eschimoși, că acolo adaptarea este cea mai grea. Când e „cald” sunt spre minus 50 de grade Celsius. Te îmbraci cu șapte pulovere, opt pantaloni, nouă ciorapi, de nici nu te mai poți mișca, și tot îți îngheață limba în gură. Ca să se mențină temperatura corpului la limita supraviețuirii, organismul „muncește” pe rupte și are nevoie de opt mii de calorii pe zi. Tot din experiență, Sebastian a învățat cum să evite situațiile critice. Astfel că, înaintea fiecărei misiuni în deșertul alb, are grijă să se îngrașe vreo 28 de kilograme. Ca să aibă ce „toca” gerul de la eschimoși. Nici în triburile de pe Amazon nu va fi foarte vesel. Acolo totul „te mănâncă”, insectele, animalele, oamenii, chiar, dacă nu ai noroc de canibali cuminți. Nu se poate dormi, sunt zgomote infernale, maimuțele-urletoare nu obolesc niciodată. Băștinășii sunt suspicioși, irascibili, trec la violență din orice. Apoi, unele triburi din Africa sunt de un primitivism înfrorător și au probleme foarte grave. Sunt pline de SIDA, de pildă. Vine vraciul și îi spune unuia că scapă de boală dacă violează o fetiță de șase ani. Și ăla procedează întocmai. Că așa a zis vraciul. Care e mai presus de orice.

Cursanții de la Școala de misionari nici vorbă să se sperie de asemenea detalii. E drept că mulți dintre ei au fost, deja, în triburi izolate, pe cont propriu sau în „misiuni de probă”. Cornel Stoian, fost român, stabilit în Madrid, și-a lăsat baltă firma de mobilă și a plecat cu doi prieteni în Venezuela. Au

Vraciul crede
că scapi
de SIDA
dacă violezi
o fetiță
de șase ani

Poți să scoți
un om
din Africa,
dar niciodată
nu poți scoate
Africa
dintr-un om

Pentru Dan Șerb, vicepresedinte *Pilgrim*, prima aventură misionară în Kalahari, în 1996, era cât pe aci să-i fie fatală. S-a îmbolnăvit de malarie și numai printr-un miracol s-a înzdrăvenit, cât de cât, ca să poată participa la propria-i nuntă. A fost un mire de 45 kg, slăbit de boală dar, din fericire, în viață. Doi dintre prietenii „de malarie” ai acelei expediții au murit.

Dan locuiește, încă, în Cape Town, Africa de Sud, împreună cu familia. După zece ani în care a fost pastor, și-a dat demisia pentru a lucra la proiectul legat de triburile izolate ale pământului. Acum așteaptă să primească rezidența permanentă pentru Canada.

poposit în tribul Jivi, s-au împrietenit cu băștinașii, le-au vorbit despre Dumnezeu, au construit o biserică, la cererea „publicului”. I se pare admirabil că România, o țară săracă, pregătește misionari pentru alții, și mai săraci. Mario Filip, din Victoria, județul Brașov, și-a făcut lucrarea de licență în psihologie tocmai în Filipine. A făcut o comparație între tinerii de acolo și ai noștri la capitolul „împlinirea sinelui”. Este convins că toată viața lui, fără să știe, s-a pregătit pentru această misiune: „Am citit foarte mult, părinții mei s-au despărțit, când eram mic, și mama nu mă lăsa afară, de teama anturajului. Apoi am trecut printr-o mulțime de meserii, de la bodyguard la educator, de la restaurator de mobilier vechi la asistent social. Cred că toate astea m-au șlefuit, m-au învățat să lucrez cu oamenii. Apoi psihologia, faptul că mereu căutam altceva, neștiind ce anume. Acum am aflat, în sfârșit. Cred că pentru asta m-am născut”.

Nici fetele nu se lasă mai prejos. Diana, din Statele Unite, și Angelica, din Jimbolia, județul Timiș, se declară fericite să facă parte din „armata lui Dumnezeu care ajută oamenii”. Prima e puțin speriată de partea cu „munca fizică”, dar se va adapta repede. A doua a absolvit, deja, o școală similară, medico-misionară, la Herghelia, în județul Mureș. Visul ei este să devină pilot de elicopter. Sigur că se poate, vor exista și aeroporturi ale misiunii, în diverse locuri, mai mult sau mai puțin izolate. Repartiția cursanților, pe zone, se va face undeva prin aprilie, după o primă evaluare. „Pentru triburile de canibali, de pildă, îi alegem pe cei mai grăsuți”, se amuză profesorii. Lăsând gluma la o parte, fiecare absolvent trebuie să-și îndeplinească misiunea. Timp de un an. I se plătește transportul și un fel de diurnă. De la 100 de dolari pe lună în Amazon, că acolo totul e ieftin, până la 400 de dolari pentru Kalahari, unde viața e ceva mai scumpă. După un an de trudă în triburi, proaspătul misionar și-a plătit „datoriile”, între care școlarizarea, gratuită pentru el, dar nu și pentru școală, care cheltuiește cam 50 de mii de euro de promoție, bașca mâncarea, sponsorizată și ea. Așa stând lucrurile, fostul absolvent de la Vama n-are decât să aleagă: se întoarce acasă, la familie, la vechiul loc de muncă (studiu) sau devine misionar de carieră și este angajat de *Pilgrim*. Chiar dacă evită să facă pronosticuri în acest sens, Sebastian are o „bănuială”. Cei care vor pleca în Africa sunt „victime” sigure. Un proverb al băștinașilor spune că *poți să scoți un om din Africa, dar niciodată nu poți scoate Africa dintr-un om*.

Text: Liliana Petruș

Foto: Octavian Tibăr și arhiva Pilgrim

Mahalaua din inima mic

Ce putem spune astăzi când internetul ne oferă o viață în plus online, putem spune că e același lucru ca atunci când tramvaiul electric a înlocuit tramvaiul tras pe șine de cai sau birja? Dar celebrul *Capșa*, cu ce l-am înlocui astăzi oare? Răsfoind *București. Micul Paris*, cartea lui Gheorghe Leahu, și *Din Bucureștii de ieri*, a lui George Potra, am uitat să răspund acestor întrebări, cucerită de atmosfera epocii.

După cronică, în Bucureștiul vechi legătura dintre târguri și căile principale era făcută din podurile de stejar: „drumul căleștilor boierești ce treceau peste podurile din bârne de stejar era luminat noaptea de masalale (torțe din cârpe muiate în păcură) purtate de robi ce alergau în fața lor”.

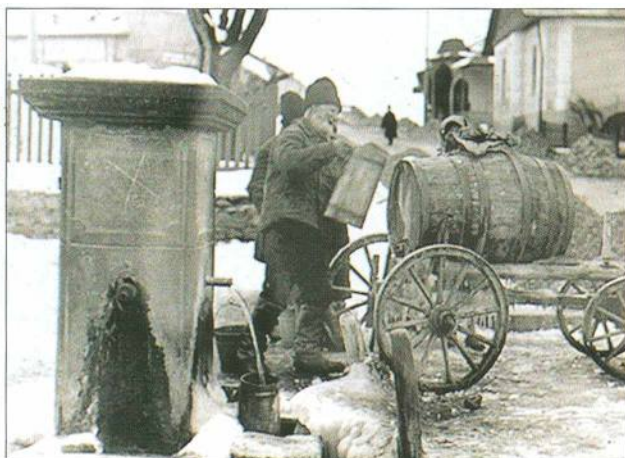
In 1804, după incendiu, domnitorul Constantin Ipsilanti a dat poruncă: „Să se facă casele drept în rând, să iasă ulițele drepte, nu șuvăite, una mai afară și alta mai înăuntru”. În secolul al XVIII-lea, Bucureștiul avea 67 de mahalale, printre care cele mai vechi erau Mahalaua Bălăceanului, numită și Mahalaua Bisericii cu Jurământ, și Mahalaua Săpunarilor sau a Scaunelor vechi. Podurile și hanurile, dintre care podul cel mai cunoscut este Podul Calicilor (denumit astfel după calicii care se strângeau lângă Dealul Mitropoliei). Calicii din Paris (acela mare) se strângeau pe străzile din spatele spitalului *L'Hotel-Dieu*, străzi ale sărăciei descrise de Victor Hugo în romanul *Notre-Dame de Paris*. Celebru este și restaurantul *Capșa*, denumit așa după numele întemeietorului Grigore Capșa și avea pereții

căptușiți cu marmură roșie, pentru care motiv unii răutăcioși l-au numit „mormântul faraonilor”, și era unul dintre cele mai elegante, cu mobilier scump și mâncăruri renumite și unde se perinda lumea bună a Bucureștiului.

„La *Capșa* au făcut senzație surorile Barrisson, frumoasele dansatoare americane, dintre care una ieșea uneori pe pod (Podul Mogoșoaiei) îmbrăcată în bărbat de se țineau copiii după ea”. Aici era locul unde ziariștii cei mai importanți veneau să ia aminte la treburile politice: „Aici se puneau la cale marile campanii de presă, farsele homerice făcute adversarilor, aici se strecurau insinuările perfide și sugestiile pentru coroană” (A.B., *Cafeneaua Capșa*, ziarul *Curentul*, 16 iunie 1944).

Scriitorii vremii frecventau aceleași saloane *Capșa* și nu de puține ori ieșeau scân-

tei de la mesele acestora. Mircea Damian, unul dintre obișnuiții cafenelei, a lăsat câteva întâmplări de aducere aminte în volumul *București* publicat în 1935: de pildă, Ion Minulescu, socotindu-se cel mai mare poet după Eminescu, după ce a primit un premiu, a ținut să spună în public că s-a născut în anul morții lui Eminescu, la care Al. Cazaban i-a replicat în mijlocul tuturor cu voce tare: „Două mari nenorociri în același an”. În aceeași cafenea *Capșa* în care Camil Petrescu își bea cafeaua cu lapte la nouă jumătate fix, supărat mai mereu pe chelnerii care uită că nu trebuie să-i pună frișcă în cafea, poetul Minulescu intra grăbit și îi invita pe unul sau pe altul dintre tineri să meargă cu el la cinematograful, având bilete „de favoare”: „Invită pe oricine. El tutuiește pe toată lumea, se mută de la o masă la alta și vorbește despre toate: de mâncare, de

cului Paris

femei, de literatură, de politică. Dacă îl contrazici tipă la dumneata, dă cu pumnul în masă, te amenință cu degetul și se congestionează și-i tremură buzele și se uită crunt, cu ochelarii pe frunte, cu pălăria pe ceafă". *Capșa* pare a fi chiar sufletul Bucureștiului: „Când au loc mari evenimente politice, când, de pildă, cade guvernul, sau când se descoperă o mare panama sau un complot, cafeaua e tixită de lume. Atunci, vin aci foarte mulți politicieni din toate partidele, vin oameni care nu fac nici o politică, dar sunt curioși să audă o părere. Se formează două grupuri sau mai multe, care discută aprins evenimentul, fac pronosticuri și se ceartă”.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, în 1869, Bucureștiul are prima linie ferată București – Giurgiu, iar primele tramvaie au apărut în 1871 și erau trase de cai, șinele fiind denumite „drumuri de fier americane”.

Un cronicar francez, Vlysse de Marsillac, descria primele tramvaie cu cai: „Stând pe băncile îmbrăcate în catifea roșie de o rară eleganță și foarte confortabile, aluneci pe șine de fier, fără zguduiri, ceea ce este o voluptate când ești obișnuit cu scuturile birjei pe caldarâmul bucureștean”.

Tramvaiele cu cai au avut viață doar până în 1921, când au fost detronate de vagoanele electrice. Dacă până în 1872 oamenii mergeau cu trăsurile sau cu birjele, în 1871, o societate engleză a instalat linii de fier pentru tramvaiele trase de cai, acțiune care a aprins sufletul mahalalelor. D. Teleor (în ziarul *Minerva* din 1913) arată cum, atunci când a apărut pe Calea Moșilor primul tramvai pe care scria *Bukarest Tramways*, la care conducătorii erau români

iar inspectorii erau străini și aveau uniforme și șepci roșii (cu 15 bani stătea jos, cu 10 bani stătea în picioare pentru o secțiune de drum), „bucătăresele lăsau ciorba pe foc și alergau să vadă tramvaiele. Pe drum, lumea sta uimită și cu ochii ațintiți ca la ceva nemaivăzut de ei. Dar poporul nu putea să zică tramvai: zicea *traivan*, *trangavan*, *trancafleanca*.”

Într-un tramvai încăpeau 20-25 de persoane și deraiau des din cauză că șinele nu aveau șanțul adânc și călătorii împreună cu personalul împingeau vagoanele ca să le repună pe linie, apoi: „În pantă nu era suficientă numai frâna, ci se puneau la roți și câte o împiedicătoare metalică. La capătul liniei se schimbau caii oboșiți și tot acolo era locul unde vizitii luau «mizilicul» și câte o cinzeacă de țuică.” De la Radu D. Rosetti, într-un volum publicat în 1942, aflăm că atunci când tramvaiul sărea de pe linie efortul cailor era neputincios:

„Uite, mă, Barbule, sălbăticie!, se indigna Caragiale la *Gambrinus*, în fața halbei de bere, arătând amicului său Delavrancea scena care se repeta de câteva ori pe ceas.”

În 1923, linia electrică și-a intrat în drepturi. Pe atunci vagoanele electrice aveau uși pe ambele părți și bănci. Cu toate acestea „publicul bucureștean s-a arătat foarte ostil tramvaielor, în special protipendada neobișnuită cu transportul în comun, dar relativ repede ideile s-au schimbat și cetățenii, de toate categoriile, au folosit în mod practic acest nou mijloc de transport”.

Ca o curiozitate, primul automobil în România a apărut în 1889 și era un *Peugeot* fabricat în Franța.

„Când zăpada se așeza în straturi mai groase, nu mai circulau birjele și trăsurile. Atunci apăreau săniile birjarilor având hamurile cailor acoperite cu șiruri dese de clopoței, ce umpleau văzduhul cu clinchetul lor.”

Totodată, aceasta mai era și epoca bonjuristilor. Li se spunea așa pentru că tinerii care studiau la Paris, la întoarcerea în București nu se salutau cu „bună ziua” ci cu „bonjour”. Tot atunci era și perioada în care, deși moneda oficială era „leul”, toată lumea folosea cuvântul „franc”. Interesante erau și

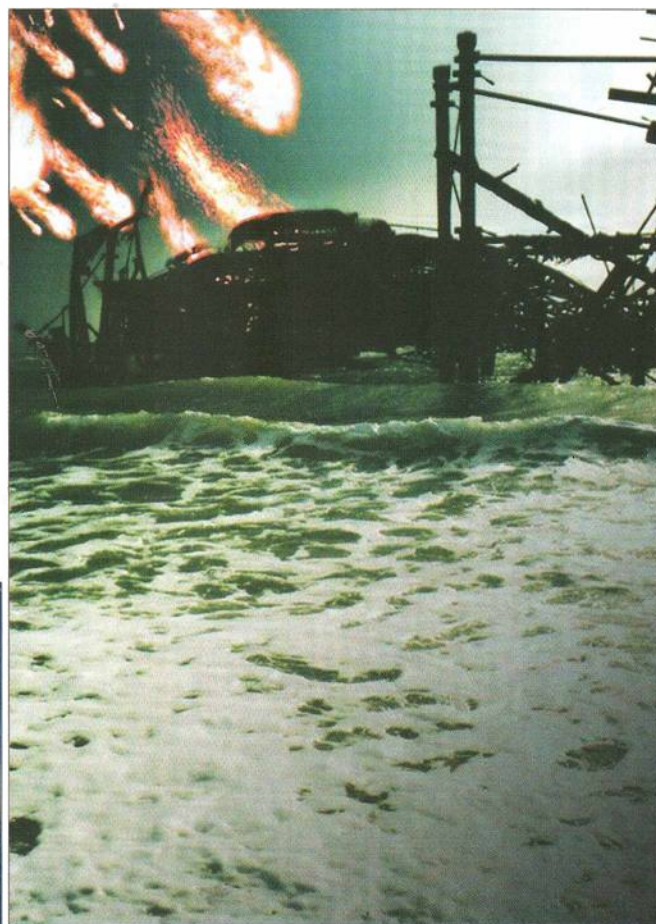
magazinele de pălării, care însemnau adevărate afaceri, de exemplu un pălărier francez „a adus la București primele pălării cilindrice înalte, care au rămas în limbajul nostru drept jobenuri”.

Text: **Violeta Ion**

Digital art

Reticența unor artiști plastici față de *Digital art* sau *Computer art* este într-un fel justificată. La mijloc poate fi vorba numai despre o rezervă strict profesională față de problemele așa-zise „tehnice” lipsite, cel puțin la noi, de un suport integrator bine articulat și neacceptate (încă) pe deplin din cauza rutinelor, a obișnuinței, dar și a noutății „mașinii”.

In ultima instanță chiar lipsa unor lucrări convingătoare „estetic”, alături de existența unui suport social confuz și neinformați poate justifica (parțial) această atitudine. Numai că, ar putea spune cineva, un instrument de lucru atât de complex și de „direct” – computerul – nu a intrat deja în obișnuit.

Aici, răspunsul este nuanțat. Cel puțin la noi în țară nu mulți creatori s-au apropiat de computer și de mediul lui virtual. Și mai

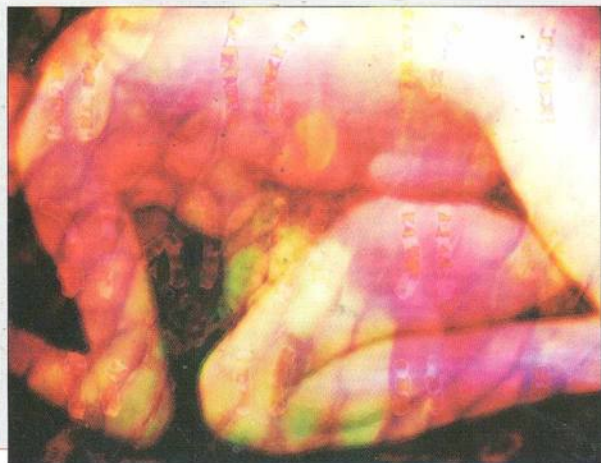
puțini au reușit să „dialogheze” cu „mașina” până la capăt. Mai degrabă computerul și rutinele programelor (*Adobe Photoshop* ori *Corel Draw*, de pildă) reprezintă un fel de *template* pe care ți-l însușești pentru a rezolva rapid și eficient treburi foarte concrete și imediate: coperta unei cărți, un afiș, tehnoredactarea unui text cu imagini, o prezentare etc. Și așa e normal să fie. Niciodată un instrument cu ajutorul căruia un artist se exprimă nu poate fi altceva

decât un... instrument. La capătul lui „manipulator” se află efortul creator, imaginația ori pur și simplu emoțiile unei ființe singulare (artistul) ce propune un dialog cu sine și cu ceilalți prin intermediul operei de artă al cărei autor este. Și totuși, atunci când este vorba despre *Digital art* și imaginea virtuală obținută cu ajutorul computerului, lucrurile nu mai sunt atât de clare și de exact delimitate. Un fel de „principii de incertitudine” se instaurează aici. Computerul și capacitatea lui nelimitată de a combina și recombină realitatea, atât pentru 2D cât și pentru 3D, se strecoară insidios și acaparator peste voința și limitele firești ale artistului pentru a impune un soi de dialog om-mașină, fără precedent în actul de creație rezervat de obicei doar omului. Este o colaborare, chiar o sinteză sui-generis între limitele imaginarului uman și „nelimitările” oferite de mașină. Se schimbă nu doar datele pur tehnice ale „imaginii”, dar și patternul ei invizibil, simbolic și, de ce nu, filosofic. Avem de-a face cu un dialog ce propune o nouă expresie artistică, o hiper-realitate, o meta-realitate în care se varsă pentru a-și retrăi existența „virtuală”, tot ceea ce s-a putut acumula până astăzi și a putut fi cuantificat în programe. La care se adaugă o dinamică, o creativitate și o libertate de „navigație”, prin imagine și cu ajutorul ei, nemaîntâlnită. În spațiul virtual al noilor „media” dar și al conștiinței umane „tolerante” din zilele noastre opera de artă își pierde astfel caracteristicile legate de

Argument subiectiv

Pentru mine *Digital art* reprezintă accesul la un prezent opus trecutului de tristă amintire. Dar reprezintă și o tehnică de comunicare cu ceilalți. În același timp am vrut să neg ideea că acest „creion inteligent” – computerul – nu poate fi un instrument cu ajutorul căruia te poți exprima (cel puțin tot atât de bine ca și cum ai folosi mijloacele tradiționale: creion, hârtie, pânză etc.), așa cum mi-a reproșat cineva. Apoi am încercat să fiu co-proprietarul unei lumi de lumină și culoare, al unei lumi imediate și directe (lucrările se pot vizualiza pe monitorul computerului sau pot fi proiectate). În sfârșit, *Digital art* mi-a oferit posibilitatea de a manipula formele și nuanțele fără limite, proces imposibil de obținut din punct de vedere „tehnic” în afara computerului. Oferindu-mi, totodată, o varietate a mijloacelor de prelucrare

(filtre și diferite efecte) echivalente cu „didactica” unui bun și atotștiutor profesor. Pe scurt, *Digital art* este un instrument prin care am vrut să arăt, poate (ca într-un joc de oglinzi paralele), că sunt și altcineva decât cel care par a fi fără computer. Aceste justificări strict subiective se pot constitui într-un argument „obiectiv” pentru a explica adesiunea față de un fenomen de „avangardă”, cum este *Digital art* și noua „media”? Poate că da, poate că nu! Oricum, încercarea mea de a mă exprima prin *Digital art* nu cred că poate fi ignorată. Cel puțin de către cei ce se apropie de computer cu scopuri, ca să spunem așa, „profesionale”. Și nu numai.

Nicolae Macovei — Curriculum Vitae (Extras)

Între 1969 și 2002 regizor scenă la Teatrul Evreiesc de Stat din București. Turnee artistice în Israel, Germania, Austria, Franța, Elveția, Rusia, Slovacia și în alte țări. Ca actor a jucat în spectacole regizate de George Teodorescu, Adrian Lupu, Dinu Cernescu, Grigore Gonța, Cătălina Buzoianu, Harry Eliad ș.a. Distribuit în filme regizate de D. Pița, C. Schuller, S. Schiopul, R. Christian, J. Dayan și alții. Distribuit în clipuri publicitare românești și străine. Din 1962 până în prezent a publicat articole, poezii, proză, reportaje, interviuri, cronici literare și de artă plastică în ziare și reviste: *Amfiteatru*, *România Pitorească*, *România Literară*, *Viața Românească*, *Teatrul*, *Suplimentul literar al Scântei Tineretului*, *Arta*, *România Liberă*, *Cotidianul*, *Dreptatea*, *Cronica*, *Realitatea Românească*, precum și la Radio și T.V. etc. Între 1991 și 1997 redactor la ziarul *Cotidianul* și colaborator-editorialist la *România Liberă*. Debut editorial în volumele colective *Caiete Literare* – 1964. La Editura *Eminescu* apare volumul de poezii *Contact* – 1998. Volum virtual de poezii și desene pe computer *Un om cu treni gri și ilustrații color abstracte pe C.D.-ul din P.C. Magazin*, iulie 2001. Prefață la volumul *Destine fără noi* de Ciprian Chirvasiu, Ed. Badea, 2006.

unicitate, originalitate și chiar dimensiuni. Estetica virtualului „vizual” ca parte componentă a tehnologiei de comunicație s-a autodescoperit, dar s-a și impus odată cu propriile ei reguli și exigențe incluzând ca subcapitol estetica tradițională, de „muzeu”, ca să spunem așa.

Dar în artificialitatea ei tehnologică (într-o lume dependentă de comunicare și în care vizualul se dezvoltă, parcă, fără limite)

nu se poate admite prevalența unor forțe malefice de reintegrare a ființei noastre într-o unică și nivelatoare conștiință colectivă? Este, totuși, o evidență faptul că integrarea în „virtual”, în ideatica și în promisiunile „mașinii” care împinge libertatea și „nelimitarea” omului spre dimensiuni nemaiatinse până acum și „revoluționarismul” regimurilor totalitare, de pildă, unde ființa umană era obligată să renunțe la libertăți și

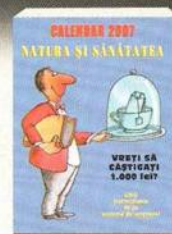
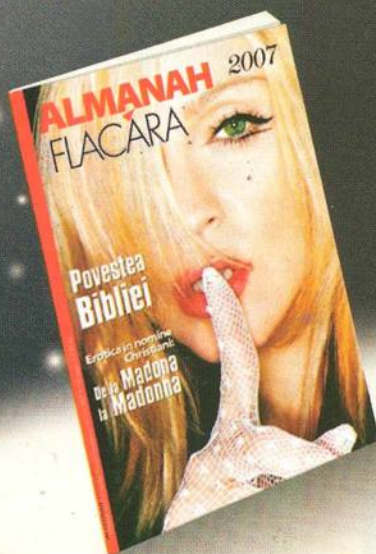
la „nelimitări”, pentru a fi trimisă într-un egalitarism destructurant și atemporal, sunt procese antitetice, inconfundabile. Dar întrebarea reală e alta. Poate fi artistul zilelor noastre cu adevărat deasupra ori dincolo de paradigmele timpului în care trăiește? Cred că avem de-a face cu o falsă problemă. Artistul s-a sustras întotdeauna mecanismelor „unificatoare” ale entropiei timpului în care a trăit pentru a se descoperi pe sine și a se dăru (prin lucrările sale) celorlalți, în calitatea lui de ființă unică. Folosindu-se în acest scop chiar de elementele specifice ale culturii și ale ideologiilor în care a trăit și care l-au format. Arta virtuală de astăzi, *Digital art*, dincolo de toată tehnologia pe care o presupune, dincolo de modificările sofisticate aduse „esteticii” dar și a obiectelor prin care se expune, are întotdeauna la origini o ființă umană, un artist ori un grup de artiști, care o propulsează, care o gândesc.

Artistul nu și-a pierdut nici autoritatea, nici profesionalismul. Are o altă autoritate și se bazează pe alte mijloace în exercitarea profesiei lui decât artistul altor veacuri. S-a democratizat, ca să spunem așa, coborând din lumea spiritului „pur” și a metafizicului de „atelier” în lumea tehnologiei și a „consumismului”. Folosește, de pildă, computerul. Pentru a dăru insidios, violent, dar și tandru celorlalți semeni nelineștile, emoțiile și opțiunile ființei sale individuale. Cu mijloacele „tehnice”, dar și cu paradigmele ideatice pe care i le oferă timpul în care trăiește.

text și foto, Nicolae Macovei

FLACĂRA vă oferă pachetul promoțional

la numai 20 de lei
(200.000 de lei vechi)

Economisiți comandând pachetul de sărbători

FLACĂRA

Almanah Flacăra 2007,
Almanah Rebus 2007,
Carte Calendar 2007 și
Calendarul Natură și Sănătate 2007.

Plata la livrarea coletului (ramburs). Taxele poștale vor fi suportate de către redacție. Comanda prin poștă la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, CP 33, CP 12 sau la telefon: 317 31 15 / fax: 317 31 15 / e-mail: office@publicatiileflacara.ro

O noapte în Cuba

Când te întorci din Cuba, înțelegi în ce țară liberă și nfloritoare trăim și cât de penibili sunt plângăcioșii după regimul comunist sau după nu știu ce scumpiri de gaze sau electrică. Păi aflu că un medic în Cuba e plătit cu vreo 15 dolari pe lună, constat la fața locului că să găsești un piramidon sau așa ceva e o problemă dificilă, că localnicii mănâncă și se îmbracă pe cartelă, ca la noi pe vremuri, dar pentru turiști e altfel bine, în rezervațiile de pe peninsula Varadero, totul e inclus și din belșug. Mănânci și bei ce vrei la discreție, nu circulă decât dolarii; atenție, cine face prostia să se ducă-n Cuba cu euro ia mare plasă: dolarul și euro-ul sunt egali acolo! Dar nu circulă decât dolarii-n hârtii. Mărunțișul e însă cubanez! Și ce poți să cumperi cu mărunțiș decât ziarul *Granma*, se pare că singurul ziar... Dar în mod chiar oficial circulă dolarul, că am încercat să schimb la hotel în bani cubanezi și când colo dolarul american era și cubanez! Tare treabă! Americanii sunt astfel la ei acasă, ce să mai invadeze, n-are nici un rost! Dar țara cubanezii nu și-o vând! Au cartele! Se mănâncă și se-mbracă pe cartele.

Până-n 1989 se spune că această țară era o placă tur-nantă pentru piața de droguri. Dar atunci s-a declanșat o mare prigoană contra droghiștilor, iese chiar cu execuții, în frunte cu generalul Ochoa, erou până atunci al intervenției cubaneze din Angola!

Să nu uităm că în '89 țările socialiste din Europa îl abandonau pe Marx pe capete, iar vecinul Noriega, președintele anti-american din Panama, era pur și simplu arestat de americani pentru afaceri cu droguri! Ho-pa! Interesant! Nu?

Ei – și de-atunci, și pentru că nu mai primesc de la ruși o grămadă de chestii, o dau tare pe turism. Acum se pare însă că-i

ajută puternic Venezuela, cu filo-Fidelul anti-american Chavez cel plin de petrol și care se mai și crede un fel de Bolivar și mai face cu ochiul și Bolivia, cu un președinte nou, anti-american și el și ocrotitor al culturilor de droguri și să vedem ce va face și foarte proaspătul reinstaurat regim san-dinist din Nicaragua...

Acum Fidel e totuși foarte bolnav și țara, care trăiește mai mult dintr-o poveste, adevărată însă, cu câțiva inși, atunci niște tineri idealști, care au coborât de pe un vas, cumpărat de ei în Mexic, s-au refugiat în munți cu câteva puști și când s-au enervat au ieșit la bătaie. În doi ani insurecția a învins, chiar într-o noapte de Revelion. 1959 a fost Revelionul noii puteri. A fost apoi Che Guevara, altă poveste, desprinsă din povestea asta, cu un erou romantic, simbol de-atunci al neconformismului: un medic argentinian, comandant revoluționar și ministru în Cuba, apoi luptător de gherilă în Bolivia, unde moare. În confruntare cu trupele guvernamentale.

Să nu uităm că în America Latină se poartă *el macho*, tipul viril, luptător ca-n povești, aici cu barbă și bocanci militari chiar în cabinete guvernamentale, cu costume de mascare de partizani, de culoarea junglei... Și totul în numele onoarei, atât de hispanică, foarte bine-venită în complexele de inferioritate față de eficiența nord-americană.

Locul lui Fidel îl ține acum fratele lui, Raul, care nu are însă nimic de *macho*, nimic de erou de poveste sau de alt gen de bărbat fatal. Are un aer de funcționar de primărie sau mai degrabă de pensionar care-și poate plimba nepoții într-o grădină publică oarecare și sub un soare poate mai pașnic.

Dar Cuba e periculoasă, *cuba* în spaniolă înseamnă *butoi*, poate fi un butoi de pulbere, Cuba, când o privim pe hartă, seamănă cu un crocodil, unii pun în spinarea Cubei și asasinarea lui Kennedy, Cuba – un cap de pod al comunismului mondial în inima continentelor americane, dar o Cuba, care chiar pe teritoriul insulei acesteia mai mare decât toate celelalte insule caraibiene la un loc, are o bază americană formidabilă, cu Guantanamo nu-i de glumit! nu? – și iată că scriind despre Cuba nu-mi vine să scriu nimic de peisajul paradisiac, deși el există și Columb, când s-a oprit prima oară după trecerea oceanului aici s-a oprit și deși a crezut că a ajuns în Asia până-a murit (peste vreo 14 ani!) a spus că e cel mai frumos ținut din lume!

Dar cine știe ce dedesubturi, ce experimente se fac acolo, cine știe ce plănuiește bunul Dumnezeu și puternicii lumii, toți bolnavii de scenarită și alte maladii cinematografice și literare, acum când după 48 de ani de dictatură semizeul a obosit și soarele-i apune peste un ocean pândit de nostalgia de pe coastele nu prea îndepărtate ale peninsulei Florida...

Totdeauna ar mai fi ceva de spus. Dar despre ce n-am scris? N-am scris despre acea *sopa de mariscos* (supă de fructe de mare), care mi-a dat cea mai cumplită diaree

din viața mea sau despre vodca spaniolă (altă vodcă acolo nu exista!), care mi-a făcut ferfeniță ficatul (vodca trebuie să fie ru-sească, cel mult românească, dar nu spaniolă, o, Doamne, nu! – că nu e vin, ci altce-va!), dar cât de bună putea fi într-adevăr *Havana Club* la ea acasă (deși se face din trestie de zahăr, cum aveam să aflu, și ce ne facem atunci noi, diabeticii?), despre Malencon – celebrul bulevard al Havanei de pe malul oceanului, cu clădirile superbe doar de departe, cu o piață a Revoluției cu cultul mai mult al lui Che Guevara decât al lui Fidel... și-am vrut de la hotel să cumpăr un tablou în ulei, care mi s-a părut foarte nostim – îl înfățișa pe un Fidel imens, ținând hamletic pe degetul cel mic un Lenin minuscul... Dar era prea mare, deși-ncăpea-n

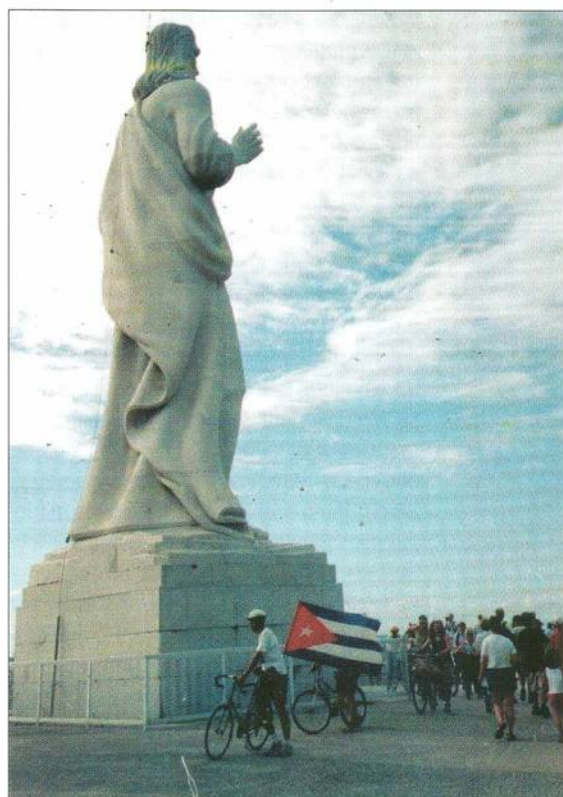
avion... și asta-n condițiile când nu prea ai ce cumpăra pe-acolo, mi-am luat doar o șapcă *verde-olivo* cu stea roșie și o bască de tip Che Guevara, pe care i-am dăruit-o în țară unui actor...

Frumoasă țară Cuba, cam umedă, mirosind albastru a tropice și pentru socialism propice, mai ales că acolo nu vine nicio-dată factura de-nălzire, o vară tot timpul și-atunci mai cu o portocală, mai c-un ideal, mai c-un discurs înălțător, care dura ore-ntregi și multe până la îmbolnăvirea recentă a idealului... chestii cunoscute și trăite și de noi.

Iar acum în pragul intrării în cel de-al 49-lea an de domnie republicană, ceea ce pare un fel de record în materie, depășindu-l chiar pe nord-coreeanul tată Kim Il Sung (1948-1994) al nord-coreeanului șef de-acum Kim Jong Il. Iată deci că și republica poate, mai ales dacă-i socialistă, să se apropie de recordmenii dinastici la domnie, cu Ludovic al XIV-lea al Franței în frunte, cu o domnie de 72 de ani (a domnit de la vârsta de 5 ani!), urmat (printre cei mai cunoscuți!) de regina Victoria a Angliei, cu 64 de ani și Ludovic al XV-lea cu numai 59 de ani... Să nu uităm însă că unul dintre cei doi Ludovici de mai sus, nu mai știu care, că mereu îi confund, a declarat sfâșietor de sincer (la figurat!) că statul e el. Nici mai mult nici mai puțin! Ceea ce poate că n-are nici o legătură cu Fidel și cu speranța teribilă a exilaților din Florida într-o epocă post-fideliană...

Iar eu ce să zic? Mă gândesc totuși la insula aceea pe care un senior, care se credea spiritual, i-o încredințează spre guvernare, într-o șotie enormă, stupidului Sancho Panza și iată că geniul hispanic parcă n-are limite... Cervantes e peste tot!

Și totuși deasupra Havanei tronează o statuie imensă a lui Iisus Hristos!

De la sex, drugs & rock-and-roll la chat, prafuri & clubing

Este clar: se foloseau încă de pe vremea incașilor și a mayașilor și se vor folosi până la sfârșitul lumii pentru că, așa cum, în epoci diferite, ne explică un imn sacru indian, un poet francez și un specialist contemporan american, ele sunt acele substanțe care pot satisface setea de magic. Soma, opium, iboga, nectar sau ambrozie sunt tot atâtea chestii care ne pot trimite fix prin *Stargate* către alte lumi.

In My Secret Garden

Am băut soma;
am devenit nemuritori;
am mers spre lumină;
am găsit zeii.
Rig-Veda (1000 î.Hr.)

Opiumul mărește
ceea ce nu are
stavile,
prelungeste
nemărginirea
Charles Baudelaire
(1857)

Am să vă ofer în continuare, spre delectare, cea mai frumoasă floare care există pe Terra. Îi place să crească în Asia, cu predilecție, dar, dacă este îngrijită cu multă dragoste, se poate adapta și pe-al nostru picior de plai mioritic. Am văzut-o pentru prima dată după Revoluție, în alunecoasa perioadă de tranziție, printre garoafele și trandafirii din Piața Amzei. Tii... mi-am zis, să fiu a naibii dacă ăsta nu este gloriosul, splendidul, fascinantul *papaver somniferum* în persoană! N-am stat pe gânduri și l-am schimbat pe Eminescu pe un buchet mare care avea să înobileze cu un *feng shui* la Luchian mica mea locuință de pe Arghezi. Și, cum florile erau mult prea frumoase pentru a fi lăsate pe veci pradă ofilirii, m-am gândit

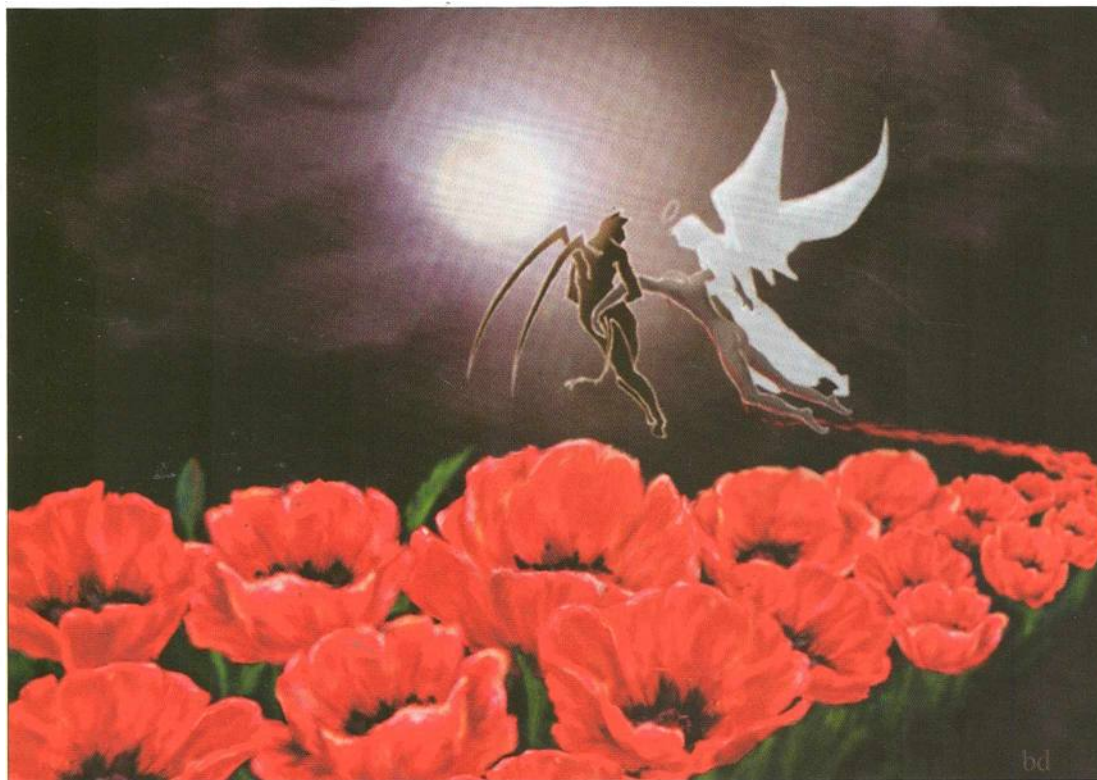
să le clonez. Câteva semințe au fost implantate astfel la bunică-mea și, cu aportul benefic al lui Bill Gates, am pus mâna pe prețioși pixeli de informație privind procesul de naturalizare a frumoasei asiatic pe pământ băștinaș. Restul povestirii este un roman întreg de aventuri în care Moscat, prietena mea, îmi trimite de la Bangkok o felicitare de Crăciun. Flori cu petale alb și cyclamen tare se întind cât vezi cu ochii într-un paradis parnasian în mijlocul căruia se joacă un băiețel și o fetiță îmbrăcați în T-shirt și blugi rupti la genunchi. *Opium garden in the past*, spune legenda care te face să te gândești dacă nu cumva blugii rupti la genunchi sunt de veacuri port național prin nordul Thailande unde Crăciunul se sărbătorește

în moduri psihedelico-budiste. Este clar: Regatul Siamului mă așteaptă cu brațele deschise și, ca dovadă, când ajung în terminalul Pământului Promis, ofițerul de la Emigrație mă întâmpină cu un atât de incitant *Welcome to the Land of Smiles!* Destul însă. Eu trebuie să ofer informație obiectivă, jurnalism de calitate, ce mai. Când vor veni să mă amenințe cu pânaia, o să dau vina pe ficțiune și gata.

Ce atâta sporovăială în fond despre o floare, fie ea și colorată ca Zâna Zânelor?

Papaver somniferum sau macul de opium există încă din vremurile civilizației sumeriene, circa 4000 î.Hr. Ghilgamesh și Enkidu se montau înainte de a merge împreună la vânătoare de lei. Floarea în culori senzuale a proliferat nestingherită de-a lungul timpului pe meleaguri asiatice. Pe la anul 150 d.Hr. miraculoasele ei semințe ajung în Europa sau mai bine zis apar descrise în scrierile latinilor. Pe străzile Romei se vindeau astfel prăjituri cu opium.

La începutul secolului al XVI-lea, nimeni altul decât Paracelsus a avut ideea producerii unei tincturi de opium – opium pisat dizolvat în alcool. După ce a consumat-o, s-a simțit atât de plăcut și, în același timp, atât de mândru de invenția sa încât a botezat-o *laudanum*. Aceasta avea să fie folosită pe post de medicament analgezic sau ca băutură pentru relaxarea armonioasă a spiritului până la sfârșitul secolului al XIX-lea. Doctor Quinn o recomandă adesea pe canalele de televiziune din lumea întreagă. Și, pentru că tot am ajuns la a șaptea artă, am onoarea să recomand cu cea mai mare căldură filmul *Gothic* al lui Wes Craven. Acțiunea se petrece la reședința din Elveția a lordului Byron. Într-o vară, invitații săi sunt faimosul poet Shelley și soția sa, Mary Shelley. Se bea la greu acolo laudanum și filmul ne relatează în manieră *horror* plăcerile și coșmarurile protagoniștilor. Scenaristul ne sugerează, printre altele, că, în afară de efectele sale onirice, tinctura de opium i-ar fi dăunat întrucâtva, de-a lungul timpului, lui Mary Shelley, ai cărei copii au murit toți la naștere. Totul e bine însă când se

Paracelsus

Frederick Seturner

Tribul Bwiti crede că, înainte de ceremonie, neofitul este egal cu nimic. Numai prin inițiere devii ceva. Devii un baanzi, cineva care cunoaște lumea cealaltă, pentru că a văzut-o cu proprii săi ochi. Pentru Bwiti, iboga este o entitate supraconștientă care călăuzește omenirea. Daniel Pinchbeck (2002)

termină cu bine, căci instinctul matern este sublimat cu folos. Scena finală este filmată într-o dimineață, după o noapte în care „somnul rațiunii produce monștri”: „Ca orice altă vară, și aceea a fost complet uitată. Ceea ce a supraviețuit din ea a fost numai *Frankenstein* al lui Mary Shelley.” *Voilà*.

În spiritul democratic al egalității între sexe, celebrul Edgar Allan Poe ne delectează încă, peste secole, cu povestirile sale fantastice. Ei, da, și el era un consumator de talent.

Atât opiumul, cât și laudanumul erau relativ scumpe. Trebuiau cultivate hectare întregi pentru a satisface nevoile fizice și spirituale ale bolnavilor, artiștilor sau pur și simplu amatorilor de extra-endorfine. Remediul trebuia să devină accesibil maselor largi și așa a gândit probabil și farmacistul german Frederick Seturner când, la 1800, a vărsat amoniac lichid peste opium. A obținut astfel o substanță al cărei patron i s-a părut a fi Morpheus, zeul somnului în panteonul grec.

Morfina este mult mai puternică și mult mai ieftină decât opiumul: o cantitate foarte mică din acesta poate fi dizolvată în

amoniac pentru a obține morfina. Succes de piață instantaneu aproape pentru Morpheus. De la 1820, morfina a început să fie prescrisă sub formă de tablete sau de fiole pentru injecții intravenoase. Medicii o recomandau pentru dureri de cap, de dinți, pentru reumatism, tuberculoză, cancer, depresie, manie... bref, pentru aproape orice. Pe la 1870, substanța era la dispoziția oricui, fără a fi nevoie de rețetă medicală și era mai ieftină decât

alcoolul. O substanță cu mai puțin potențial *Art & Party*, dar cu laudabile valențe analgezice, apreciate și astăzi în cazul durerilor severe sau al cazurilor terminale.

În 1898 un alt chimist german, Heinrich Dreser, a sintetizat diacetil-morfina. A încercat-o el însuși și, constatând că, mai ales după injectarea intravenoasă a substanței, erai propulsat într-o stare de pronunțată euforie, de putere cosmică absolută, a numit-o *Heroin*, de la *heroisch* – mare, eric și puternic. Pentru a obține produsul, Dreser a pus la uscat morfina pură obținută în urma fierberii împreună cu amoniac. Pentru obținerea a 10 kg de heroină pură trebuie amestecate 10 kg de morfina și 10 de anhidridă acetică. Compoziția trebuie apoi fiartă la exact 84,9 grade Celsius timp de șase ore pentru a obține o heroină impură. Iată așadar o procedură extrem de simplă, care cere însă precizie nemțească. Dacă proporția de morfina pură și de anhidridă acetică este incorectă și dacă temperatura de fierbere este prea ridicată sau prea scăzută, laboratorul poate sări în aer. După ce a fost fiartă, heroina impură trebuie tratată cu apă și clorofom și impuritățile se vor ridica la suprafață. După ce ele au fost înlăturate, substanța trebuie transferată într-un alt recipient în care se va adăuga carbonat de sodiu. Trebuie așteptat până când granulele de heroină pură se vor solidifica și vor cădea la fundul recipientului. Acestea trebuie apoi dizolvate într-o soluție de alcool pur și cărbune activ. Noul preparat astfel obținut trebuie ulterior fiert până când alcoolul se va evapora, lăsând pe fundul recipientului particule de heroină **aproape** pură. Ele trebuie dizolvate în alcool și eter și acestei noi soluții i se va adăuga acid clorhidric. Se va forma astfel o cremă albă care trebuie filtrată sub presiune și apoi uscată. Rezultatul va fi o pudră albă, heroina pură

Heinrich
Dresler

Oh, Lord,
won't You
buy me a
Mercedes
Benz?

Unite, unite,
Europe!

80-99%, adică aceea *top quality*.

În același an în care Dresler a descoperit heroina, concernul farmaceutic Bayer – ăia cu aspirina – a comercializat-o ca medicament împotriva tusei. În anii '30 însă bietul medicament a devenit ilegal. În unele țări are încă întrebuințări medicale, fiind folosit pentru calmarea durerilor severe, mai ales în cazurile terminale. Așa cum susțin realizatorii filmului *Invaziile barbare*, în situațiile limită heroina poate fi biletul tău pentru ultimul zbor cu destinația Paradis.

„Sick Boy i-a legat lui Ali garoul deasupra cotului, asigurându-se astfel că el e la rând, după care i-a bătut o venă pe mâna albă ca varul.

– Vrei să i-o fac io?, a-trebat.
Ea a dat din cap.

Pune un tampon de vată în lingură și suflă-n el, după care trage vreo 5 ml prin ac, în rezervorul seringii. Lovește de câteva ori o venă albastră uriașă, care aproape că iese din brațul lui Ali. Îi înțeapă pielea și-o injectează ușoară, apoi începe să tragă sânge. Ei îi tremură buzele, privindu-l rugător pentru o secundă sau două. Sick Boy arată urât, are o față libidinoasă, c-un aer de reptilă, asta până să-i trântescă cocktailu-ăla drept în creier. Ea-și dă capul pe spate, închide ochii, deschide gura și scoate un geamăt ca la orgasm.“

Nu, nu, asta nu e de mine. Este din „cea mai bună carte scrisă vreodată care ar merita să fie vândută în mai multe exemplare decât Biblia“, conform lui *Rebel, Inc.* Puteți așadar să-l dați în judecată pe Irvine Welsh pentru *Trainspotting*.

Anii '60-'70 au fost, conform unui personaj din filmul *The Last Boy Scout*, „cea mai frumoasă epocă din istoria omenirii“, perioadă a libertăților de orice fel, inclusiv diverse consumuri, epoca *Flower Power*. Festivalul de la Woodstock din 18 august 1969 a rămas astfel în istorie ca o ceremonie a libertății și a „verii iubirii“. Substanțele preferate ale participanților au fost de departe LSD-ul și marijuana, o singură persoană murind de o supradoză de heroină. Aceași soartă o va avea și diva muzicii *flower power*, Janis Joplin, care, în 1970, la numai 27 de ani, a decedat în urma unei supradoze. Ultimul ei cântec a fost celebrul *Mercedes Benz*.

În sfârșit, 2007, Orient-Express-ul nostru intră în Europa. Democrația e cvasiasigurată, capitalismul nu mai e

sălbatic și văd de pe acum că zorii civilizației noului mileniu se arată și deasupra spațiului carpato-danubiano-pontic, soarele armoniei populare sclipind deasupra Palatului Poporului însuși unde Agenția Națională Antidrog organizează o conferință de presă cu ocazia lansării simultane a Raportului European 2006 și a Raportului Național Român privind situația drogurilor. Trăiască *glassnost*-ul! Cum sunt o budistă convinsă, adepta non-violenței, a conviețuirii pașnice, a armoniei universale și a comunicării înțelepte, mă duc să ascult cu o bunăvoință plină de condescendență și chiar îmi iau notițe. Vorbește pentru început o distinsă blondă de naționalitate suedeză, care lucrează la EMCDDA, o chestie antidroguri, la Lisabona – *European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction* pentru curioși. Doamna are 62 de ani, dar arată de 45, are o diplomă în psihologie și degajă rafinement și eleganță. Semn bun, au început să mă atragă doamnele mai în vârstă. Iată, distinsa persoană dă o veste care mi se pare importantă: drogurile în Europa sunt mai ieftine ca oricând. Stau să mă gândesc dacă asta este bine sau rău și trebuie să recunosc că nu-mi dau deloc seama. E și asta o chestie gen *Y Zing*, contrariile care curg unul într-altul și se întrepătrund armonios. Destul cu atâtea taoism, să revenim în domeniul eleganței și să o admirăm pe doamna Margareta Nilson. La fix, căci ea ne vorbește tocmai despre heroină și modă: „Heroina nu este un drog la modă, este un drog al *looser*-ilor“.

Tocmai drogul *looser*-ilor este cel care creează cele mai multe probleme în România, așa cum ne declară autoritățile. Vine din Turcia, Afganistan, Pakistan, în containere și TIR-uri hot sau de la bunică-mea în pungile de zahăr și tranzitează prin România ca vântul prin *La răscruce de vânturi* spre Europa bogățiilor unde se poate vinde mai bine. Rămâne și pe la noi, mai ales în Transilvania, regiune care s-a integrat mai repede în Europa în privința consumului. Căci, da, altfel se pare că drogurile nu creează mari probleme în România față de restul vechiului continent, la noi fiind mai în vogă consumul de medicamente licite – de exemplu, -alea psihiatrice – și alcool. Astă înseamnă că românii preferă s-o mierlească bând tradiționalul șpriț decât în manieră *Flower Power*. Ura, ura băutura!

Pentru cei interesați totuși de prețuri, ANA ne pasează informația: 40 de euro gramul. Sigur, există variații. Fetele cool pot primi și pe gratis la coolele petreceri Goa. Ce mai e și cu astea? Ăsta-i un alt *story*.

text Claudia Golea

PHOENICIA GRAND HOTEL

Crama Neamului

(Restaurant cu specific romanesc)

El Bacha

(Restaurant cu specific libanez)

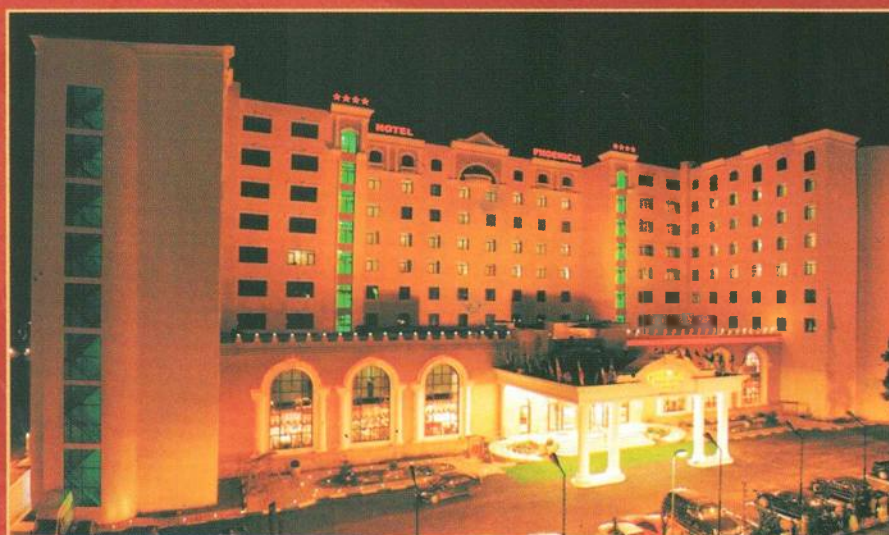
Colosseum

(Restaurant cu specific international)
(Salon de mic dejun)

Trattoria "il calcio"

(Restaurant cu specific italian)

OFERTA SPECIALA WEEKEND

59€/zi

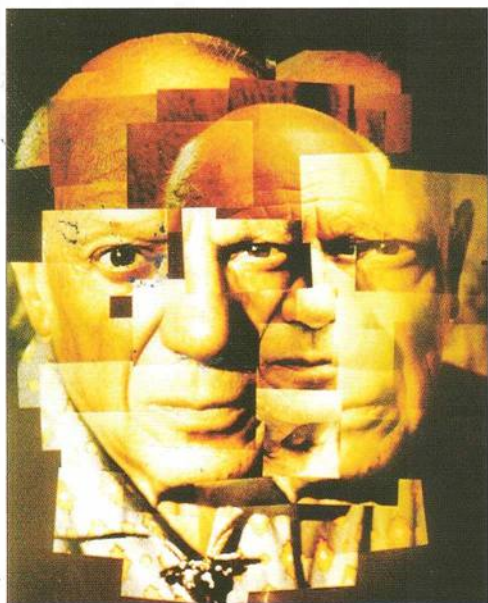
348 camere, 4 Restaurante,
10 sali de conferinta si intalniri
cu o capacitate de 600 locuri,
Piano Bar, Lobby Bar, SPA Center
Casino, Loc de joaca pentru copii

B-dul Alexandru Serbanescu nr. 87, sector 1, Bucuresti, Tel./fax: 021/3000.885
office@phoenicia.ro, reservation@phoenicia; www.phoenicia.ro;

Museu Picasso

Perioada
aproape
albastră

O incursiune
într-o lume
personală

Spui: mă duc la *Museu Picasso* ca și cum ai spune mă duc la cârciumă, cabaret, bistro, bar, lupanar. Un lupanar de imagini, firește, unde singurul desfrâu îngăduit e al culorii și, deopotrivă, al ideii. Dar cum arată un reportaj de aici? Asta am încercat să facem. Să vă arătăm *Muzeul Picasso* ca pe un loc foarte lumesc, în care poți să te duci să mănânci și să bei. *Vamos?* Încotro? Întreabă taximetristul. Cum, unde, birjar? La *Museu Picasso*. Unde personajele sunt tablouri. Unde dialogurile sunt nuanțe, tușe. Unde nu se întâmplă mai nimic, decât arta. Dar dacă arta e singurul lucru care se întâmplă cu adevărat? În afară de pictură, nu e nimic demn de remarcat, lumea reală, precum și cea ireală, există, ambele, doar ca să fie pictate.

Periода de maturitate a lui Picasso începe cu o frescă, una care se găsește și ea acolo. Prima comuniune. O tânără fată, drapată în alb, ca o mireasă, își înclină capul în fața altarului. Alături de ea, este tatăl. În fața ei, un tânăr slujitor al bisericii privește cu ochi lacomi la nuri. Toate astea se întâmplă pe Carrer de Montcada, 15-23. Firește, modelele au murit, pesemne, demult, numai arta le reiterează. Nu conținește să le reinventeze, în memoria și sensibilitatea a zeci de mii de vizitatori. Unul dintre tablourile (semnate de Picasso) care îmi plac mult este Angel Fernandez de Soto y sua mujer. E un tablou, poate, licențios, pentru cei care nu gustă aerul de cabaret parizian. El îmi amintește de cabaretele lui Lautrec și portretele sale de femei decăzute, acolo unde este, poate, cel mai expresiv. Angel Fernandez și mulatra sa (obsesie baudelairiană!) stau împreună, beau un pahar, fumează o pipă și, reciproc, își procură plăcere. Este, aici, și una din laturile cele mai nebănuite ale prodigiosului Picasso, om de lume. Prolificul Pablo a petrecut, în boema lui personală, primii douăzeci de ani ai veacului care a apus. Seria lubrică a lui Picasso este și ea disponibilă, aici, la *Museu Picasso*. De fiecare dată când ajung în Barcelona, escaleta mea favorită este

**Carrer
de Montcada,
15-23. Primele
comuniuni.
Spirit
de cabaret**

**Arcade.
Ibovnice.
Bari gotic**

**Patio. Palmieri.
Muzicieni
ambulanți**

muzeul care poartă numele lui Pablo Picasso. Stau acolo năuc ore la rând, pierd șirul timpului, mă prinde cu siguranță ora închiderii (opt fără zece seara, când sunt somat să cobor la garderobă și să-mi iau hainele și tălpășița). Abia atunci începe, pentru mine, „perioada albastră”. Impostor pentru unii, geniu pentru alții, Picasso rămâne un artist longeviv care închide în el o aventură, o experiență unică. Repetitiv spre finalul vieții, influențat, la începuturi, de Toulouse-Lautrec și, mai apoi, decisiv îndreptat spre cubism de către Georges Braque (fără de care Picasso n-ar mai fi fost Picasso sau ar fi fost... altfel!), alături de Gaudi, Juan Gris, Dali și Juan Miro, Pablito rămâne unul din pilonii Barcelonei. Barcelona nu există fără Picasso – sau e mult mai săracă.

Ca să ajungi la *Museu Picasso*, trebuie să treci prin Bari Gotic. Să traversezi adică prin centrul Barcelonei și, dacă ești undeva pe malul mării, să treci, musai, prin Rambla. Undeva, pe o străduță, faci la dreapta și acolo mergi aproape jumătate de oră. Muzeul este pitit sub niște arcade, într-o casă unde Picasso a participat însuși la amenajarea micului mausoleu de imagini care are să-i poarte numele.

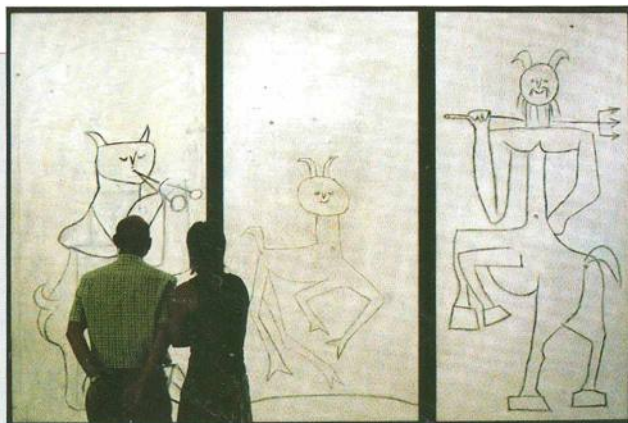
Nu poți să înțelegi Picasso fără să vezi muzeul din Barcelona. Pentru că aici se află singura serie reprezentativă. Nu o secvență, cum se află la alte multe muzee, ci o acoladă care să îi închidă întreaga viață. Am vizitat muzeul acum unsprezece ani, pentru prima dată. L-am revăzut, cu doar două luni în urmă, având aceeași prospețime, deși unele lucruri, firește, s-au schimbat. Acum, sunt două părți: muzeul „vechi” și expoziția curentă. Lumea cunoaște, mai mult, mitul Picasso. Adică femeile pe care le-a iubit, marea sa prietenie cu mai toți marii artiști ai veacului trecut, cărțile scrise de fostele sale ibovnice. O întreșătură care e și nu e Picasso. Așa se întâmplă, de fapt, și la Hemingway. Și la Modigliani. Așa se întâmplă cu mulți dintre artiștii mari. Cel mai important lucru nu e să vezi tu Picasso, deși și asta – cum

Dumnezeu altfel? – e important, cel mai important e să înțelegi Picasso.

Să înțelegi cum s-a frânt lumea, cum s-a lăsat ea în ochii lui, cum a adoptat flexiunile din picturile sale. Cum s-a *cubat* ea. Acolo, aproape de Bari Gotic, realizezi că Pablo nu a fost omul unei singure școli, nu a aparținut cubismului, care l-a acaparat o vreme, așa cum au făcut-o și femeile sale de suflet, ci a fost, vorba lui Rimbaud, un *trecător important*. Cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru el este înțelegerea adâncă, nu cea de suprafață, când vezi tablouri, hm, mormăi ceva *in petto* și treci mai departe. P.P. e o evoluție, o curgere, un pictor heraclitic (heraclitean?). Are o capacitate extraordinară de regenerare artistică, străbate șapte decenii de stat cu penelul în mână, studiu, inovație – lucru care nu-i e dat fiecărui artist. Muzeul din Barcelona are destule opere, multe dintre ele donate chiar de artist, pentru a puncta *îndeajuns de pregnant* evoluția. Vezi, bunăoară, perioada fragedă, prima perioadă, cea de până la 1897, când influența tatălui, artist de duminică, și-a pus amprenta asupra mlădiței firave a fiului. Apoi, Picasso pleacă la Paris, iar asta provoacă o mutație. Și mai apoi, Picasso face cubism. Și, mai apoi, se plictisește. După 1960-1965, e drept, se repetă. Dar în anii '50 redescoperă pofta pentru ceramică, mai are gustul experimentului, la șazeci de ani. În viața lui apar femei/era să scriu fantasme – tinere. E un patriarh care își refuză toiagul.

La intrare e o flamură albastră, care flutură, iar pe ea scrie numele muzeului. E un fel de steag, sub care se poartă marile bătălii ale gusturilor. Și intrarea, intrarea care seamănă cu un *patio* – nu știu de ce. Sau poate că acest lucru se întâmplă doar în memoria mea. În curtea interioară străjuie un palmier. La intrare, adesea, muzicieni ambulanți ne cântă de inima albastră a lui Picasso, firește. În fața noastră e o clădire albă, cu două niveluri. Învelită cu țigle roșietice. Vizavi, o prăvălie care vinde suveniruri, firește, cu tablourile și cu pozele maestrului, din timpul vieții, așa cum a lăsat-o el, acum trei decenii și

ÎN CIFRE&FAPTE ● peste 3.500 de opere semnate Pablo Picasso ● donațiile aparțin și unui prieten apropiat al artistului, Jaume Sabartes ● un bilet obișnuit de intrare costă 6 euro ● la parter se află un *café-restaurant* ● de la *book-shop* se pot achiziționa *t-shirt-uri* sau *bijou-ri* cu motive din opera lui Picasso ● din expozițiile temporare: *Erotica*, *Guerra i Pau*, *Picasso și teatrul*, *Picasso și pisicile*, *Cărți poștale ilustrate*, *Pablo & Jacqueline*, *Caricatura și metamorfozele artistice*, *Peisaj interior și exterior etc.*

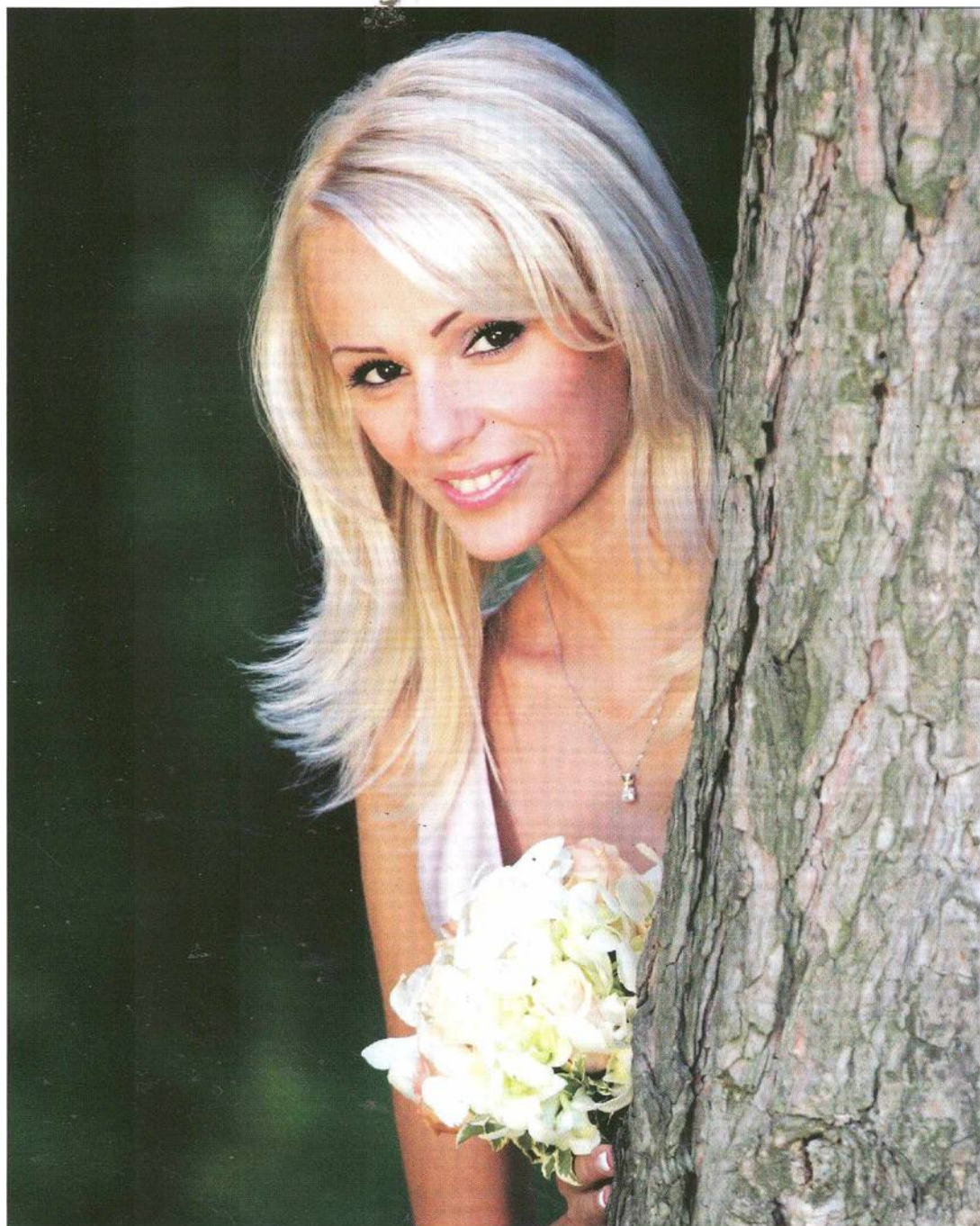
mai bine. Este locul unde, de regulă, se fac fotografiile din categoria *eu, ea, el și muzeul Picasso, amintire din călătoria noastră în Barcelona*. Genul de poze pe care le trimiți sau le arăți la prieteni, la câteva săptămâni mai târziu. Și în spațiul muzeului, la parter, e un butic cu multe manufacturi, de unde te poți aproviziona cu reproduceri ieftine. Am numit-o *prăvălia cu imagini*. Deasupra intrării în curte, o terasă. Pe vremea de vîpîe din vara care recent s-a încheiat, prăvăliile alăturate stau închise, ferestrele de la etaj, precum și odăile – așijderea. Ca să vizitezi muzeul, în cel mai repede ritm posibil, îți trebuie cel puțin două ore. Până la urmă, îți dai seama că el, în fapt, e un muzeu de istorie, pentru că, efectiv, este vorba despre istoria picturii din ultima o sută de ani care, parcă, odată cu Picasso, a obosit puțin, și s-a dus să se culce.

text **Mihail Gălățanu**

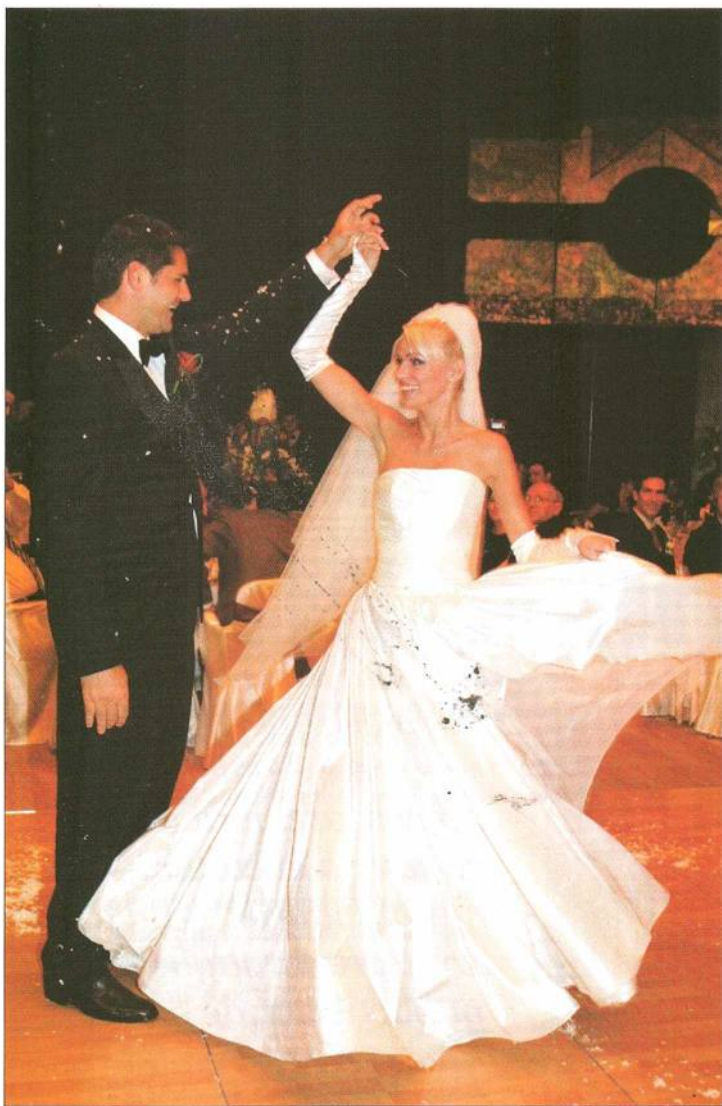

Catrinel Sandu:

„Vreau să am un băiețel care să devină tenisman“

Catrinel Sandu nu are nevoie de nici o prezentare, mai ales că nunta ei cu tenismanul Gabriel Trifu a ținut prima pagină a publicațiilor de anul trecut. După emisiunea Jolie, Jolie, de la Național TV, Catrinel Sandu a plecat la începutul acestui an spre SUA, unde va locui împreună cu soțul în Florida, la Sarasota Bradington. Fiindcă va continua să realizeze o serie de emisiuni transmise din SUA pentru Național TV pe parcursul primei părți a lui 2007, Catrinel Sandu a dorit să ne ofere câteva amănunte despre viața ei socială și profesională de peste Ocean.

Pe Gabriel Trifu, Catrinel Sandu l-a cunoscut prin intermediul unui prieten – Iulian – care e tot tenisman. Acesta venise în România pentru *Romanian*

Open Tennis, prilej cu care se adună toți tenismenii români de pretutindeni. „Nu prea îmi plăcea tenisul pē atunci. Iulian m-a sunat să ne întâlnim într-un club. Am venit cu niște prieteni, Iulian era cu mai mulți colegi, printre care și Gabi. Așadar, acolo l-am cunoscut pe Gabi, mi s-a părut cam arogant și plin de el, dar s-a dovedit a nu fi deloc așa cum am crezut la prima vedere. Mi-e mi-a venit ideea să-mi ajut colegii de la redacția de știri și să sprijin o colegă de la această redacție să îi ia un interviu în exclusivitate lui Gabriel Trifu. Nu știam că Gabi nu prea se avea bine cu presa. Evident, el s-a arătat reținut și a acceptat numai dacă iau eu interviul, iar în schimb urma să ieșim la un suc amândoi. A rămas că facem interviul a doua zi, Gabi nu a mai putut din cauză că avea antrenament și am renunțat la interviu, însă sucul a rămas valabil. Am ieșit împreună, am devenit prieteni și apoi iubiți, iată-ne acum căsătoriți! De la început a fost o relație *fair-play* în sensul că ne-am povestit fiecare viața pe care am avut-o înainte și

am descoperit cât de multe lucruri avem în comun. Da, de la mâncare și petrecerea timpului liber, de la lectură la o comunicare permanentă a unuia cu celălalt”, povestește ex-realizatoarea emisiunii *Jolie, Jolie*.

Pentru Catrinel, anul 2006 a fost cel mai bun atât din punct de vedere profesional cât și sentimental. După doi ani de prietenie cu Gabriel Trifu, Catrinel a acceptat cererea în căsătorie, iar în octombrie anul trecut cei doi și-au spus „da” la biserica Domnița Bălașa. Cum de a acceptat Catrinel să se căsătorească după numai doi ani alături cu Gabriel, când relația sa cu Lucian Viziru s-a deteriorat după cinci ani de conviețuire? „Eu zic că în clipa în care simți că ai găsit persoana potrivită poți spune «da» unui mariaj. Cu Gabi nu am simțit nici o secundă că mi-ar fi frică să mă arunc într-o căsnicie. Eu renunț acum la foarte multe lucruri: plec într-o țară străină, cu obiceiuri total diferite de ale noastre, dar faptul că sunt alături de el și el de mine îmi ajunge și m-aș duce oriunde. Relația mea cu Lucian? Am rămas foarte buni prieteni, în sensul că ne sunăm la sărbători și zile de naștere. Am rămas în relații foarte bune, ne comportăm ca doi oameni civilizați, ne vorbim, nu trece unul pe un trotuar și celălalt pe un altul când ne întâlnim. Cu prilejul nunții, m-a felicitat. Asta e tot!” Luna de miere, cuplul Sandu-Trifu au petrecut-o în Florida, unde au descoperit o căsuță cocheta pe care au achiziționat-o imediat. „Vom sta acolo până la vară, când mă voi întoarce în țară să realizez o serie de emisiuni estivale pentru *Național TV*. Gabriel locuiește în acea zonă de 16 ani. A plecat într-un turneu de tenis în SUA, prilej cu care l-a întâlnit pe Nick Boletieri și acesta l-a invitat la Academia de Tenis *Nick Boletieri*. A acceptat și s-a acomodat foarte repede, acum doar două săptămâni pe an poate să mai vină în țară. Eu nu sunt așa de înnebunită după SUA, așa cum ar crede lumea, îmi place România și totdeauna pentru mine aici va fi acasă. Mă voi întoarce cu plăcere în țară ori de câte ori voi avea ocazia. În SUA am niște proiecte cu *Academia Nick Boletieri*, fiindcă în cadrul acestora se va deschide o secțiune de arte, iar eu am fost invitată să predau coregrafie acolo. Pē mine ideea aceasta mă încântă foarte tare, întrucât coregrafia a fost prima mea dragoste – și prima dragoste nu se uită niciodată – am terminat secția de coregrafie la *UNATC* și am suferit foarte mult că nu m-am mai putut ocupa cum se cuvine de această profesie. Sigur, la *Național*, emisiunile mele erau presărate cu un pic de coregrafie, dar erau mult sub pregătirea mea. La *Jolie, Jolie*, emisiunea de *life style* care

tocmai s-a încheiat, mă ocupam de prezentarea a tot ceea ce era nou pe piață, de la mașini, haine la decorațiuni interioare, *beauty* etc. Ceea ce nu înseamnă că nu voi continua să fiu corespondent pentru *Național TV*, atât pentru emisiunile mondene cât și pentru cele sportive. *Academia Boletieri* este cea mai mare din lume, aici predau sau se antrenează cei mai buni tenismeni, plus că mai vin și sportivi faimoși și de la alte discipline. Voi încerca să realizez materiale, interviuri cu diferite personalități care vor fi prezente acolo, pentru mondenități voi pleca la Miami, care se află la numai două ore distanță de unde locuim noi. În SUA, unde Catrinel nu poate să-și ducă cei doi câței – un *chorney terrier* și un leu tibetan, pisica, doi papagali și cele trei broaște țestoase, dar prezentatoarea speră să-și ia un cățeluș. Oricum, pe drumul către *Național TV* era cât pe aci să-și

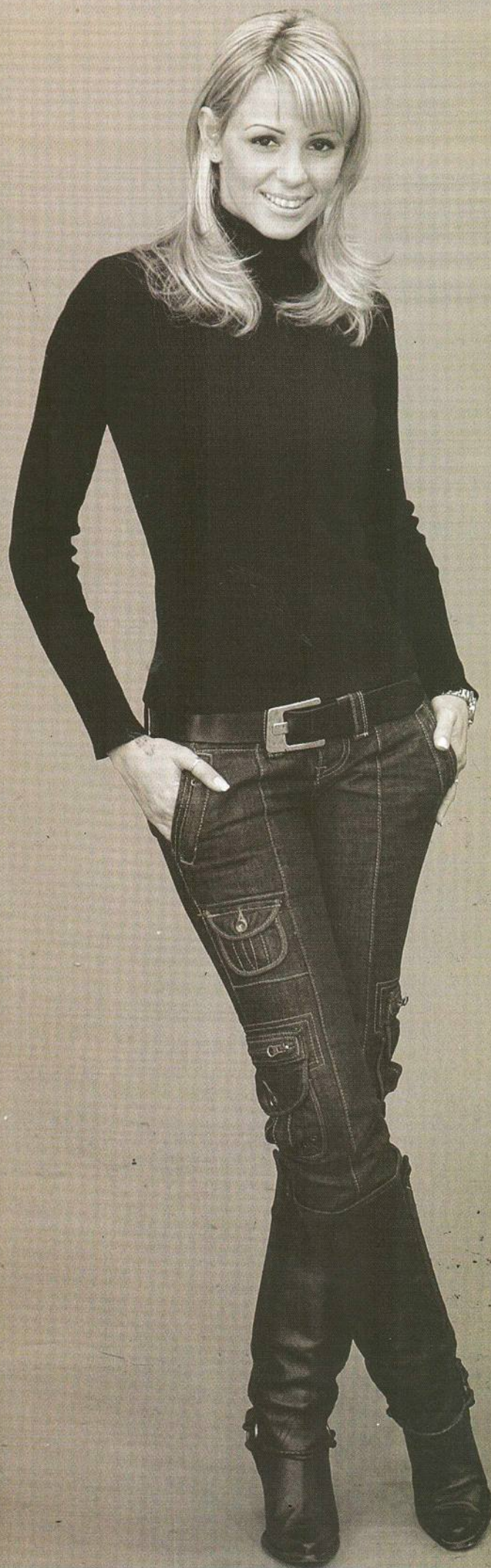
achiziționeze o pisicuță simpatică la o benzinărie. Catrinel iubește la nebunie animăluțele și încearcă să le salveze pe cele întâlnite în cale.

Pentru 2007 Catrinel are o sumedenie de planuri pentru casa din America, dar mai speră încă ceva: un bebe. „Aș vrea neapărat să am un băiat. Cred că aș fi o mamă foarte bună pentru un băiețel, mult mai bună decât dacă aș avea o fetiță. Cred că un băiat ar avea o viață mult mai ușoară decât o fată. Dacă un băiat vine acasă și spune că suferă, știu că dacă îl trimit cu băieții o să-i treacă. Fetele suferă mult mai mult din diverse puncte de vedere și în privința job-ului, și a vieții în general. Uite, de pildă, pe mine mă doare și mă implic în tot ceea ce se întâmplă în jurul meu. Cu un băiat, lucrurile merg mai simplu. Eu aș dori ca fiul meu să facă sport, nu balet cum am făcut eu, fiindcă ar fi un om chinuit. Am văzut, de exemplu, la tenismeni, pleacă de mici în turnee, trebuie să se descurce singuri în viață. Tenisul nu e un sport de echipă, ești singur, iar tenismenii au o forță interioară extraordinară”, crede Catrinel. Într-adevăr, prezentatoarea are experiența unor ani de balet dur care i-au modelat corpul și caracterul. „Am intrat la Liceul de coregrafie din clasa a IV-a. A fost ca la o școală militară sub toate aspectele. Nu știam ce sunt alea vacanțe, fiindcă ele însemnau turnee, sigur, vizitam țări străine, dar de cele mai multe ori dormeam în autocar. Atunci era o feerie, acum, când privesc înapoi îmi dau seama că a fost un mare chin. Aveam multe ore de antrenament, iar la sfârșit de săptămână, în anii de liceu, mergeam să ajutăm corpul de balet al Operei Române fiindcă aveau nevoie de ansamblu. După liceu am lucrat cu trei companii de dans contemporan, ultima – *Orion* – a lui Sergiu Anghel, mai există și acum.”

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **Octavian Tibăr** și **arhiva Național TV**

Catrinel Sandu. Adoră blue-jeans-ii Lee numărul 24 și urăște fustele. Șatenă din naștere, Catrinel a adoptat părul blond după ce a participat la un turneu în SUA cu un spectacol de balet, când era prin clasa a XII-a. Atunci un *hair-stylist* i-a făcut șuvițe blonde, la gala *Wella* a decis definitiv culoarea părului ei. Parfumul preferat: *Rush* de la *Gucci*. Mașina pe care o are în dotare – *Hyundai Accent*, 4x4, îi plac în general mașinile mari; este fan *Holograf*, dar adoră muzica celor de la: *DJ Project*, *Directia 5*, *Bere Gratis* și *Sistem*; filmul văzut de sute de ori – *Dirty Dancing*, dar la fel de mult i-a plăcut și pelicula *Șapte mirese pentru șapte frați*.

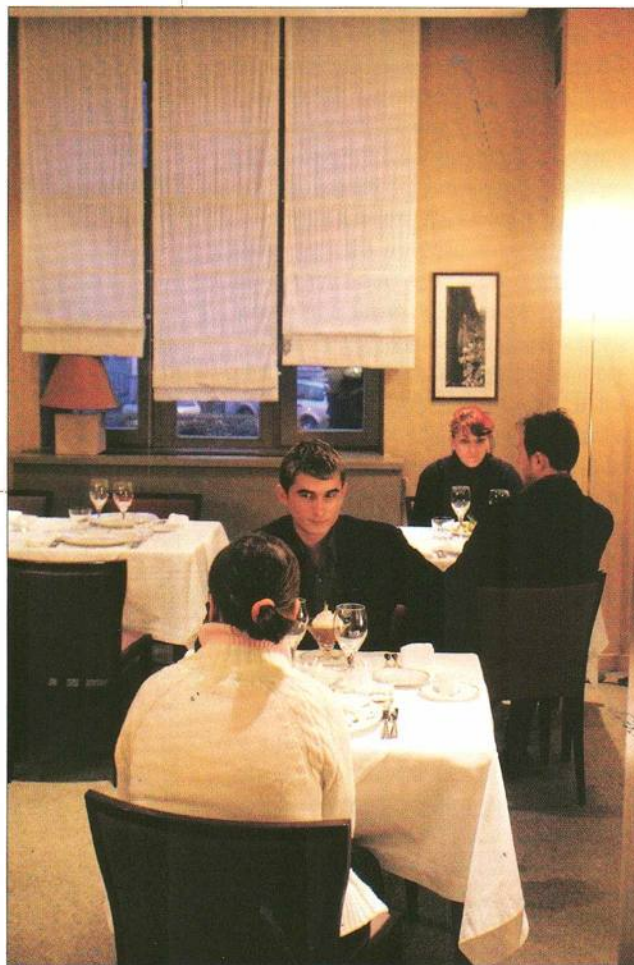
JACK DANIEL'S
TENNESSEE WHISKEY
vă recomandă

La Villa, luxul și gastronomia à la française sub semnul Feng-Shui

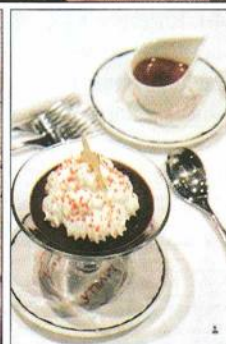
La numai câțiva pași de Mănăstirea Cașin, într-o vilă în stil brâncovenesc, a cărei fațadă este vopsită în roșu, veți descoperi un restaurant extrem de rafinat ale cărui meniu, ambianță și servire vă vor încânta. Numele localului e inscripționat cu litere negre, metalice: *La Villa, restaurant français à Bucarest*. Patronul, un francez de origine română, Mihai Focșa, a dorit să aducă în Capitală principiile fundamentale care guvernează *Ousteau de Beaumanière in Baux de Provence*: gastronomie prestigioasă, masă rafinată, vinuri unice și rafinament în fiecare detaliu.

Aventura a pornit de la o simplă întâlnire și s-a finalizat printr-o provocare – *La Villa*, adică un văr primar a peste 200 de restaurante gastronomice din Franța, sosit și stabilit din noiembrie 2002 în București. Spuneam provocare? Exact, patronul Mihai Focșa a lansat-o designer-ului francez

Jean Grisoni, un profesionist al luxului franțuzesc, agreat de mărci renumite, dar și un îndrăgostit de șarmul inedit al Bucureștiului. Dovadă stau numeroasele fotografii insolite și pline de umor care tapetează interiorul *La Villa* și care reprezintă o perspectivă diferită asupra Bucureștiului. Pe scurt, Bucureștiul văzut de un francez. Grisoni a decorat vila după principiul: locul trebuie să fie intim, șic, călduros, elegant, dar mai ales parizian. Să nu uităm nici de Feng-Shui! Avem un local în stil parizian, dar respectând tradiția Feng-Shui. Aceasta este și explicația faptului că vila cu arhitectură în stil brâncovenesc are

O seară romantică în doi, alegând ca meniu o tartă delicată, vita braisée à La Villa și un Vis de copilărie, acestea sunt premisele rafinamentului și bune dispoziții pariziene în Capitală.

intrarea principală spre sud-est, pentru ca fluxul energetic corespunzător acestei direcții cardinale să confere forța necesară realizării, menținerii și promovării visurilor și proiectelor. Contradicția dintre culorile pale aparținând elementului fundamental *lemn* și culoarea roșie specifică elementului *foc* a fost temperată de elementul *apă*, pe care îl regăsim în litere de culoare neagră în inscripționarea numelui localului. Panoul de *foc* (de culoare roșie) folosit pentru compartimente, vizibil de la intrare, este echilibrat cu *apă* (o veioză și

o masă, ambele negre) și estompat cu material *yin* (piele). Inima restaurantului este de fapt o succesiune de săli de diverse mărimi – 200 mp pentru 62 de locuri – în care sunt alăturate gradat elementele *apă* și *foc*, prin amplasarea alternativă a unor scaune cu tapiteria gri și roșie. Jaluzelele sunt albe și aparțin elementului *metal*, iar în bolurile cu apă de pe mese plutesc flori albe. Discretă și plăcută în timpul zilei, intimă și primitoare în timpul serii, grădina restaurantului reprezintă unul dintre motivele pentru care, vara, mulți oameni de afaceri, politicieni și vedete aleg să petreacă în stil francez. Personalul restaurantului întâmpină clienții discret, fără ostentație, un motiv în plus pentru care *La Villa* e foarte apreciat.

Dacă *La Villa* e tributara Japoniei ca design interior, în schimb e dominat de arta culinară franceză când deschizi meniul. Jean-André Charrial, reputat șef și consilier gastronomic francez, este omul care a trasat linia preparatelor culinare pe care bucureșteanul le poate servi aici. După ce a definit meniul, Jean-André Charrial a mandatat un tânăr bucătar român de mare talent care îi duce creația mai departe. Și un meniu compus din trei preparate, adică: un antreu, un fel de bază și un desert plus o cafea și un vin costă aici aproximativ 150 RON. Serviți *tartă delicată* (roșii, amestec de vițel, parmezan, sos de busuioc) – o delicatesă, atunci face 35 RON, optați pentru o porție de *piept de rață ca în sudul Franței*, veți plăti 75 RON, iar dacă la desert alegeți *sufleu de înghețată* veți plăti cam 40 RON. Recomandarea noastră este însă ca pe lângă *tarta delicată* să încercați *vita braisée à La Villa* în sos de vin – 50 RON, e delicioasă, iar ca desert optați pentru minunatul *Vis de copilărie* (ciocolată neagră, înghețată de vanilie și o surpriză), tot 40 RON. Vinurile *La Villa* sunt de obicei românești și franțuzești, dar cum în momentul de față rezerva de vinuri franțuzești s-a terminat, fiind în curs de reînnoire, prietenii români precum *Vinul Cavalerului*, *Prințul Știrbei* și *Prințul Mircea* – toate vinurile seci – vă vor ține companie alături de melodiile lui Petruche, cântate la orgă.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

PERLA MAJESTIC GRUP

Hotel Majestic Jupiter

Pe parcursul anilor, Perla Majestic Grup a cunoscut o dezvoltare puternică, prin extinderea unei baze turistice care vizează tot litoralul românesc: Complex Majestic Mamaia, Complex Perla Mamaia, Complex Majestic Olimp, Complex Majestic Jupiter, Complex Select de 2 stele, acestora alăturându-li-se alte unități turistice: Complex Coral Beach Mamaia, Complex Mica Europa, Complex Summer Land Mamaia.

În prezent capacitatea de cazare pe care o detine Perla Majestic Grup este de 2800 de locuri, acestea făcând din Perla Majestic Grup una dintre cele mai importante baze de turism din România.

Hotel Majestic Olimp

Hotel Majestic Mamaia

Hotel Perla Mamaia

Hotel Majestic Mamaia

Tel: +40 241 831 005; Fax: +40 241 831 155

Hotel Perla Mamaia

Tel: + 40 241 831 730; Fax: + 40 241 831 731

Hotel Majestic Olimp

Tel: + 40 241 701 535; Fax: + 40 241 701 130

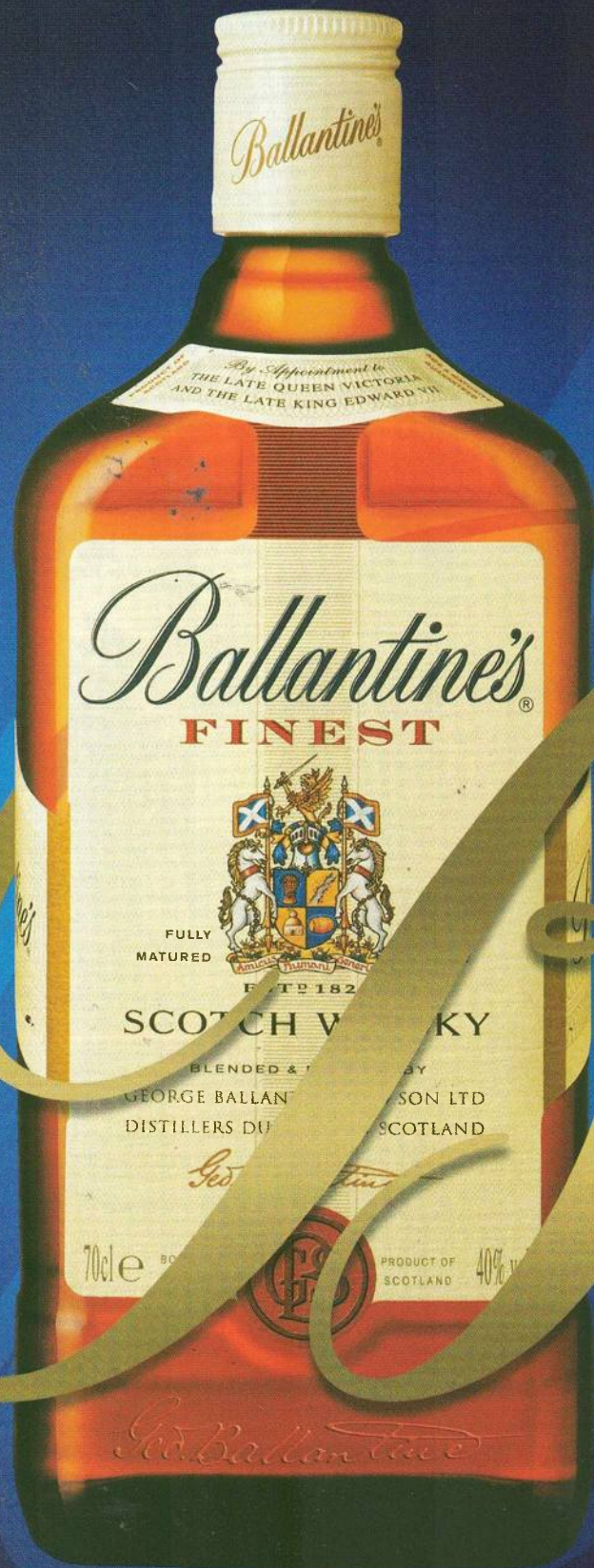
Hotel Majestic Jupiter

Tel: + 40 241 701 121; Fax: 40 241 701 021

marketing@pmg.ro; www.pmg.ro

Antiques

THE SCOTCH

Rugăciune-n pământuri

Duminica a noua după Rusalii. Sfânta zi a umblării pe mare a lui Iisus Hristos, și a potolirii furtunilor. Împreună cu alți 40 de pelerini, primim binecuvântarea dinaintea plecării spre ctitoria bravilor voievozi ai Moldovei. Strigăm în cor, către cer, din străfundurile sufletului, o rugăciune de drum. Nici o adiere de vânt nu ne stă în cale. Dumnezeu a așezat pe cer o cruce mare de foc. Căldura insuportabilă ne-a supt trupurile sleite. Ostașii lui Dumnezeu erau acolo de mult, printre suflete. Poleiau cu evlavie lor rânduiala de zi cu zi. Între zidurile groase, calea de pătrundere a Domnului, icoana făcătoare de minuni ne-a orbit, întrecând furtuna de soare.

Pe vârfurile
aurii
ale munților
sticlească lăncile
ienicerilor

„Alungați relele
și veniți
încet-încet,
către biserică”

Aud că, acolo, rugăciunea se face-n pământ. Trecând prin podea, către o altă biserică, aura de dedesubt a celei ce se vede. Primul semn: călugărul Elefterie. Stau de vorbă cu el ore întregi, iar către sfârșit mă îndeamnă să-i povestesc pe unde și cum de-am venit. Înainte de a urma „porunca” lui, într-o clipă cât o eternitate pare că zăresc pe vârfurile aurii ale munților sticlească de diamant a lăncilor ascuțite ale ienicerilor pieriți în cruntele lupte date în urmă cu secole. Și încep, doar pentru el, Elefterie...

...Din mers ne aruncăm umbra-n stân-

cile colțuroase, printre tâșuri. Lăsăm în urmă sate, livezi și păduri. Și e așa, ca o grabă acută. Năvălim către piscurile semețe. În urmă, zeci de brațe de stâncă se întrepătrund ca-ntr-un joc de cuvinte. Munții Neamțului sunt blajini. Peretele mare de piatră ia în brațe mașina și o ține către mijlocul șoselei, cât mai departe de hăurile fără de fund. Ne topim pe sub geam. Căldura... Alpinistul cât unghia trage vârful muiaț al muntelui și-l dă la o parte, făcând să se ferească niște păsări ce pribegeau în zboruri rotunde, mărețe. Ne potolim vedeniile: bem apă... Elefterie. Și iară crucea pe vârful de munte e ca o gheară de pasăre. Stogurile înalte de fân pătrunse-n țepușe par ca niște aripi galbene de ceară.

La mănăstirea Bistrița ajungi ușor, numai că durează câteva ore. Când ne strecuram către lăcaș pe șoseaua încărcată, ne-a plesnit din nou furtuna de soare, de-am crezut că nu vom mai ajunge. Când stăteam, la început, cu călugărul Elefterie în fața turnului clopotniță, vedeam în zare conturat în peretele de munte un uriaș ce-și ascutea, în adâncuri de piatră, sabia însângerață... Și culmile ardeau, ca și acum. Așa am văzut, vă spui...

Ajungem. Parcă înc-o dată. Bătrânul Elefterie e tot acolo. Încovoiat până aproape de pământ, moșul duce în spate aproape 84 de ani. E de prin părțile Bicazului și slujește la mănăstiri de mai mult de 20 de ani. Se află aici, la Bistrița, cu încă 40 de monahi, împrăștiați pe la locurile sfinte din curtea largă. Prin chilii. Are în privire o căutare aparte. Buzele-i palide zvâcnesc încet de la cuvintele smulse din smerenia și curățenia de călugăr. Își scoate potcapul și îl așază încet pe marginea măsuței galbene, ca de ceară. Bătrânul strânge bani pentru mănăstire. Cu un creion vechi, ciotuit, îi trece pe binefăcători într-un caiet îngrijit. Se apleacă

până dă cu nasul de scoarțe. Numai el vorbește, în toată mulțimea aceea de ostași ai Domnului, îmbrăcați în rase negre, transpirate. Când aminteste de vestita icoană făcătoare de minuni, privirea-i sclipește. „Nenumărate minuni a făcut, ehe. Uite, măi băiete, până și faptul că tu ești aici este o minune. Voi ar trebui să prețuiți toate astea acum cât nu e prea târziu. Alungați relele și veniți încet, încet, către biserică. Diavolul te încearcă vrând să-și facă lucrarea. Nu cădeți în ispită și Domnul va fi cu voi”... Și vorbele lui se-nalță. Pomeneste de bravii oșteni care apărau zidurile mănăstirii de păgânii ce încercau să o cucerească. Dar câți nu erau! Se murea atuncea întru credință. Acum nu mai e semn de devotament și sudoare întru Dumnezeu. Iar cu brațele, printr-un semn larg, îmi arată turnul de apărare pe care încă se văd urme de sânge. În zidul de piatră se zăresc din loc în loc locașuri de luptă. Spărturi în piatră. Urme de piatră. De jos scările urcă drept până la marginea de sub arcul de la intrare, acolo unde construcția adăpostește o alta, de mărime mai mică și unde se află adăpostită o icoană a Maicii Domnului.

Elefterie. Îmi văd păcatele în fața ochilor. Mă liniștesc; bătrânul a obosit și mă trimite la oficierea Sfintei Liturghii, ce tocmai începe. Nutresc speranța că în fața Icoanei mă voi întrema puțin câte puțin, ștergându-mi din păcate.

La intrarea în biserică e „lume” multă. Împreună cu grupul de preoți ce încep Liturghia strigăm către ceruri o rugăciune. Îmi spun că alături de moș Elefterie, acești slujitori ai Domnului îmi vor lumina de acum gândurile cu pioșenie, prin adâncurile puse-n cale de soartă. Așa mă-nvoiesc.

După ce pătrund prin mulțimea imensă de credincioși, către naos, lângă catapeteasmă văd cum sfinții cu ochi mici

Sfinți cu ochi
mici și nasuri
alungite
coboară
de pe pereți

Măinile au glod
negru și gros
pe sub unghii
și sfășie
pământul

Pe scaunele
de lângă perete
doi bătrâni
sprijiniți
mână-n mână
au murit
și răsuflă încet

Pângărați,
lăcașul
atins de toți

Ultimul semn

și nasuri alungite, deasupra gurilor mici, coboară de pe pereți și fac o lumină grozavă lângă candelarele frumoase ale Icoanei... Mi-e puțin frică. Sub frunțile încrețite ale credincioșilor supti, cu trupuri firave, găsesc priviri încruntate. Ne foim prin fața icoanei, privirile sticlesc, uimite și ne călcăm în picioare. E mijlocul slujbei. Mă iau după femeia cu batic pe cap și-mi zic, ca și altă dată, cum auzisem: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele”. Mă iau după ea. Veșmântul de pe cap îi vine aproape de sprâncene. Nu-i văd chipul. Picturile de pe pereți luminează. Lângă icoană, pocalele aurii atârnă, alunecând încet. O răcoare întunecoasă cuprinde întreaga biserică, plină ca un furnicar de mulțimea de oameni. Clopotele vechi cern sunetele care rămân și plutesc peste capetele plecate.

Băiatul de lângă mine face, cu gesturi maiestuoase, cruci și mătăanii și privește ciudat. Vede aparatul de fotografiat și mă ucide din priviri. Mi-e cald. Valuri de sudoare sărată mă cuprind până la vârful picioarelor și cad în genunchi. Alături de ceilalți, cu o patimă intensă, tânărul credincios se închină și pleacă fruntea până la pământ. Parcă intră prin podea. Și iar se ridică. Măinile au glod negru pe sub unghii. Sfășie pământul. Da, pământul, în biserică, asta face. Hainele-i miros urât și iar se pleacă. Timp de o oră cât stau lângă el tot așa face. Câteodată mă privește. Și iar cade în starea aceea de transă. Mă forțez să-l privesc. O lumină ce cuprinde aproape câte un metru pătrat din jurul Icoanei te forțează și nici nu poți să n-o privești. Transpirația i-a inundat cămașa groasă. Pantalonii îi sunt rupti. După ce termină cu mătăniile, ies preoții și atunci saltă crucea mică de lemn pe care o ține strâns la gât. Cu degetele de la cealaltă mână bate încet toaca pe micuța cruciuliță. Mă ridic și eu, dar cad iar în genunchi.

Oamenii mă apasă. Mă sufoc. Îmi spun că e-o minune de scap. Și mă bat peste gură. Hainele mi se lipesc. Sfinții au fețe roșietice și au broboane de sudoare, de piatră, pe obraji. Iese alaiul de preoți, făcând dintr-o dată o cărare între noi. Potirul și crucile sfinte trec peste capetele fierbinți, apoi pe gurile însetate. Preoților nu le văd fețele, genunchii mă frig și rasele lor îmi acoperă fața. Măini slabe, osoase trag din spate de veșmintele ude. Apoi plutesc către catapeteasmă. Omul de lângă mine pare că-a leșinat. Nu se vede dacă răsuflă. Pe scaunele de lângă perete, doi bătrâni sprijiniți mână-n mână au murit. Au pleoapele trase, răsuflă încet și tresar din când în când împinși de mulțimea îngrămadită. Aproape de Icoana făcătoare

de minuni un adolescent se trânteste la podea. Un bărbat cu un copil în brațe reazămă și el pământul, în umilință. Adolescentul nu s-a ridicat și mă întreb dacă mai răsuflă – de unde atâta evlavie la un puști. Bărbatul parcă vrea să calce copilul sau să-l așeze-ntr-un leagăn. S-a ridicat și așteaptă.

Ceilalți credincioși, locuitori de prin preajma mănăstirii sau muritori de la celălalt capăt al țării, se roagă pe rând în fața icoanei. Trec apoi pe rând pe dedesubtul ei sărutând dincolo icoana Sfântului Gheorghe, ocrotitorul Moldovei. Apoi

nu-i mai văd. Ies și parcă intru-n pământ de emoție și căldură. Afară, în fața unei chilii, un călugăr stă și privește în zare. Familia care a ieșit odată cu mine a venit tocmai din Galați. Acum doi ani au adus aici pe unul din părinți care trăgea să moară. Avea 78 de ani și acum taie lemne iarna pentru casă. Atât de voinic e. Acum a venit pentru femeie. „Are o bo(a)lfă la gât. Noi suntem credincioși și de aceea am venit iar la icoana Sfintei Ana. Cu voia lui Dumnezeu boala ne-o mai ocoli odată”. Dar și credința lor. Neostoită. De aceea au bătut atâta drum.

Una dintre dependințele mănăstirii Bistrița e o altă mănăstire, mai mică: Pângărați, ce datează din 1560. Se știe că numele i se trage de la năvălirile turcești și tătare. Ei ar fi pângărit atunci totul. „Nimic nu a rămas în picioare, neatins”, susține cu tărie unul dintre sacerdoții locului. Oamenii au fugit și n-a mai rămas picior de om aproape de lăcașul sfânt. Dar timpu' a trecut și cu sprijinul lui Vodă Lăpușneanu, care se zice că ar fi primit în vis porunca de a se îngriji de lăcaș, mănăstirea s-a refăcut. Voievodul a devenit unul dintre ctitorii acesteia. Tot atunci s-a construit în subsol o încăpăre unde s-au adăpostit bogății inestimabile pentru a fi ferite de prigoana barbarilor. Se zice că, alături de Mănăstirea Bistriței, lăcașul sfânt ar fi fost printre cele mai bogate instituții bisericesti din țară: peste 100 de hectare de pământ în Transnistria. Vremurile s-au schimbat și

s-a pierdut aproape totul. Mai mult decât atât, înainte de al doilea război mondial, pe timpul lui Carol I ar fi funcționat aici o temniță. Pe timpul comuniștilor a fost loc de cultivare a plantelor medicinale și, mai apoi, institut de cercetare în domeniul speologiei (!). Nici acum nu s-au stins unele litigii cu vechile instituții, apărute după 1989. „Oamenii sunt lacomi și acum parcă mai răi. Oricând ar proceda la fel. Din păcate, pe foarte mulți nu îi interesează decât starea materială. Religia îi va aduce la cele bune, în timp”, a spus duhovnicul.

Un copil cu o floare de colț zâmbește pe ulița întinsă de dincolo de biserica Pângărați.

Monahul bătrân e tot la poartă. „Aici de sărbători e mai multă lume. Vin de peste tot la icoana vestită. Și cei care pleacă de aici au sortii de izbândă învingând boli și câștigând credință”. Atât îmi spune și mi-e de-ajuns.

Elefterie... „Cimitirul mă așteaptă”. Și omul acela slab, pătruns de rugăciune, încheie. După ce mi-a spus atâtea, aproape fără să-l întreb, pleacă, nu înainte a mă povățui... Să vin și la anul, tot la vremea de-acum. Dacă nu-l găsesc „aicia” să-l caut în cimitir. Acolo sigur îl găsesc. Sus deasupra mănăstirii păsări mari nu mai pot să coboare. Ele înconjur în ochuri largi, maiestuoase, vârful ascuțit, ca o piatră funerară. Măinile. Măinile miros rece. A sudoare de piatră.

text Anca Popa

Simona Popescu: „Am adunat, ca pe o insulă a mea, tot ce iubesc”

Nu poți să discuți cu Simona Popescu fără să ajungi la subiectul ei obsesiv: poezia. Anul trecut a și publicat o carte intitulată: *Lucrări în verde*. *Pledoaria mea pentru poezie*. „Așa cum viața-de-vie se îngroapă peste iarnă pentru a o proteja de frig, printr-un fel de operațiuni care se numesc *lucrări în uscat*, pentru ca apoi, începând cu primăvara și până la cules, să urmeze așa-numitele *lucrări în verde* (dezgropat, legat, teit – n.r.), am considerat că a venit timpul ca, încă o dată, poezia, care e o parte a culturii neglijată, marginalizată, să fie dezgropată (nu vorbesc acum despre gropari!), scoasă „la suprafață”. Și mi-am văzut de „lucrările” mele timp de aproape patru ani, am recitat poezi din toată lumea, din toate timpurile, am ascultat muzici, am scris cu poftă și cu un fel de disperare. Mă gândeam să pun ca titlu al volumului *Ultima mea pledoarie pentru poezie*, că nu-i o treabă ușoară să vorbești despre poezie, știu cât e de riscant să faci... pledoarii, dar m-am răzgândit. Studenților mei, pentru examen, le-am dat să scrie un eseu care suna așa: «Cum poți să mai vorbești azi despre poezie fără să fii penibil». Nu este doar o carte despre poezie, este o carte despre mine, despre multe altele (prieteni, vitalitate, patologii literare, studenți, școală, cititor-nemuritor etc). Am adunat aici, ca pe o insulă numai a mea, tot ce iubesc.”

Motto-ul *Lucrărilor în verde* este ironic: „Interzis proștilor de orice fel”, iar

Xilofonul și alte poeme, Pauză de respirație, Juventus, Exuvii, Volubilis, Lucrări în verde. Pledoaria mea pentru poezie, Simona Popescu. Nu Simona Popescu femeia astronom, nici Simona Popescu jurnalistă, cum adesea mulți au confundat-o, ci Simona Popescu, scriitoarea. De fapt, nu-i place să se prezinte drept om de litere, mai degrabă spune despre sine că este „universitară”. „Mie mi-e rușine să spun că sunt poetă sau că scriu poezie, fiindcă, dacă suntem onești, trebuie să recunoaștem că sună prost: scrii poezie! Eu de multe ori nici nu spun că sunt scriitoare când mă prezint cuiva care nu știe nimic despre mine, îi spun că sunt universitară. Dă mai bine. E o formă de protecție.”

autoarea explică: „A se înțelege prin «proști» acei oameni așa-zis «cultivați», care, de foarte multe ori, nu sunt decât niște împovărați, în sensul lui Nietzsche sau, ca să folosesc un alt cuvânt utilizat de către studenții mei, oameni *astupați*. Cultura poate fi o formă de alienare. Acestor oameni, în primul rând, le este interzisă cartea mea, în frunte cu cei pe care eu îi numesc *kritikuși*, o subspecie a criticilor literari, jurnaliști culturali fără cultură, majoritari la noi, cu gusturile lor bătrânicioase, cu lipsa lor de entuziasm, de creativitate.”

Pentru Simona Popescu, cuvinte precum *poet* ori *poezie* au un înțeles aparte, asta le explică studenților săi de la Litere, cei care până la urmă au motivat-o să scrie *Lucrările în verde*. „Am oroare de cuvinte precum *poezie* și *poet* fiindcă știu ce generează ele în mintea oamenilor, în mintea unora dintre studenții mei chiar, nu mai vorbesc de cei care au citit patru-cinci poezi naționali și atât, de cei care s-au oprit la autorii de manual (mai rău, la câteva texte de manual, fără să-i caute pe autorii lor). Gellu Naum folosea cuvinte speciale ca să se distanțeze de cele rău folosite: nu spunea *poezie* ci *pohezie*, nu *poet*, ci *pohet*. Dacă le zici oamenilor că dansezi, cântă, desenezi e... foarte bine. Dacă le spui că faci literatură..., mai rău, că scrii poezii, e... ridicol, e un dezastru.”

Cu toate prejudecățile pe care le-au

avut mulți dintre studenții săi de la Facultatea de Filologie privind poezia, Simona Popescu a reușit cu iscusință să le schimbe părerea, măcar unora. „La prima oră de curs am adus cu mine o grămadă de citate din prozatori sau poeți care au scris împotriva poeziei și a poezilor, iar asta i-a surprins și astfel, paradoxal, i-am «fidelizat». Cu timpul, unii dintre ei au devenit prietenii mei. Au scris pentru examen niște texte foarte frumoase despre poezie, cele mai frumoase și mai oneste pledoarii pentru poezie pe care le-am citit vreodată, am publicat fragmente din ele în cartea mea.”

La Facultate, Simona Popescu ține acum, pe lângă cursurile de istorie a literaturii, niște cursuri de *creative-writing* (scriere creatoare). „Acum trei-patru ani am început un roman cu câțiva studenți de la litere și științe politice, istorie și filosofie (între timp s-au făcut peste 20). Se intitulează *Rubik* – numele celebrului cub rotitor. Sperăm să apară anul acesta. Așteptăm să fie gata și varianta multimedia. Nu știu cât de bine va fi primit, fiindcă, în general, experimentele și lucrurile inclasabile sunt tratate cu indiferență și cu o stranie tăcere în literatura noastră. Mie îmi place! Îmi pare rău că am vorbit atât despre mine ca profesoară. Știți, mie nu-mi place prea mult rolul ăsta. Nu mă simt bine în pielea de profesor, am scris despre asta în *Lucrări în verde*. Când eram mai tânără îmi făcea rău să mă duc la Fabrică (cum numesc eu în carte locul meu de muncă), chiar dacă întotdeauna am vorbit doar despre ceea ce am vrut. În cartea pe care am tot pomenit-o apar și alte personaje, pe lângă Profy (care mă încurcă!): Scry (de la scriitor) și Sy – o entitate simonescă, singura care mă interesează cu adevărat în viața mea. Pot să vă spun că Scry și Sy lucrează acum la o carte despre «străinătate» (în toate sensurile ei!). «Străinătatea» e un lucru bun!”

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: Octavian Tîbăr

Eximbank susține mediul de afaceri și IMM-urile

1. Stimată doamnă Președinte Carmen Radu, care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească creditele pe care le garantați?

EXIMBANK pune la dispoziția exportatorilor o garanție la creditele acordate de bancă pentru realizarea producției de export.

Garanția se emite pentru o sumă reprezentând până la maxim 80% din valoarea creditului contractat de exportator și acoperă riscul de nerambursare a creditului. Acordarea garanției EXIMBANK se face în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de exportator, preluând o parte din riscul asumat la contractarea creditului.

Am lansat anul acesta noi produse: Garanția de export pentru mărfuri generale adresată de asemenea exportatorilor, precum și Microgaranția, Garanția pentru IMM-uri și Compensația de dobândă, produse destinate în special IMM-urilor.

Microgaranția este un produs de garantare care vine în întâmpinarea solicitărilor de finanțare atât ale IMM-urilor cât și a altor agenți economici care desfășoară proiecte ce se încadrează în domenii ce privesc infrastructura, dezvoltarea regională, cercetarea-dezvoltarea, ocuparea forței de muncă, proiectele de mediu etc. Acest produs facilitează accesul la finanțare, venind în completarea garanțiilor proprii până la nivelul solicitat de băncile comerciale pentru obținerea creditelor.

Compensația de dobândă se acordă IMM-urilor pentru acoperirea unei părți a cheltuielilor cu dobânda plătită la creditele contractate în lei de la bănci. Produsul își propune să stimuleze utilizarea creditelor în scopul susținerii și mai ales dezvoltării activității întreprinderilor mici și mijlocii.

Garanția de export pentru mărfuri generale pe care o emite EXIMBANK va constitui o contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe.

Carmen Radu, Președinte Eximbank

2. Există un specific al garanțiilor emise de EXIMBANK?

Garanțiile emise de EXIMBANK se constituie în contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe. Garanțiile acoperă până la maxim 80% din valoarea garanției bancare și se acordă pentru obiective complexe și producția cu ciclu lung de fabricație.

EXIMBANK a lansat la începutul acestui an **garanția pentru creditele contractate de exportatori de la băncile comerciale.**

Garanția se acordă în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de

exportatori pentru creditele contractate în scopul realizării producției de export și preia o parte din riscul asumat la contractarea creditului. În acest fel exportatorii își pot alocă timpul și resursele pentru realizarea unor produse din ce în ce mai competitive, iar banca finanțatoare are o garanție **irevocabilă și necondiționată** emisă de EXIMBANK în numele statului, care îi crește solvabilitatea și îi permite eliberarea de capital pentru noi finanțări.

3. Ce ne puteți spune despre strategia de viitor a EXIMBANK?

O instituție de credit își păstrează reputația, este stabilă și operațională și își asigură un segment indispensabil de clienți eligibili și fiabili doar dacă standardele de etică și profesionalism adoptate se aplică consecvent.

EXIMBANK își dorește adoptarea unei atitudini bivalente: **focalizare pe produs și concentrare pe client.** Printre altele, acesta din urmă poate fi atras chiar de calitatea demonstrată a produsului și de gradul său de aplicabilitate practică.

Subliniem că succesul activității EXIMBANK este strâns legat de segmentarea pieței de desfacere, de identificarea publicului țintă și de construirea strategiei de atragere și convingere a celor trei tipuri de clienți (actuali, aspiranți și potențiali).

CREIERE CARE NE COAF

Adrian Halpert:

„Dorim ca **Adevărul** să devină cel mai modern ziar de pe piață”

După Adrian Halpert, omul care a dus *Libertatea* pe primul loc în topul celor mai bine vândute ziare românești, ziua ar trebui să aibă 25 de ore. Chiar și așa, nu i-ar fi suficient pentru volumul de lucru pe care îl are în relădarea trustului *Adevărul*, unde are în îngrijire medicale două branduri: *Averea*, care se va numi, în curând, *Click*, și *Adevărul*. Deja schimbările au început, ele se văd în formatul ziarelor, în grafică sau conținut și vor continua. Speranțele noului director editorial sunt mari: *Click* să ia cititorii *Libertății*, iar *Adevărul* să atingă un tiraj de 100.000 de exemplare.

▶ Ați condus *Libertatea* 11 ani, reușind să o transformați în cel mai profitabil produs de presă scrisă în ultimii cinci ani, care sunt planurile în 2007 la trustul *Adevărul*?

– Există două planuri, unul pentru *Averea*, care, în viitor, se va numi *Click* și care dorim să devină cel mai profitabil produs din piața autohtonă. Când te apuci de o treabă niciodată nu-ți propui să ajungi pe locul al II-lea, ci vrei să fii pe locul I.

„Mie nu-mi place să ies în față la televizor. Am refuzat invitațiile de acest fel ori de câte ori am putut. Mi se pare că sunt două meserii diferite, una este presa

are porțile deschise. Faptul că au plecat 50 de oameni, numai din zona editorială, și alți 50 de la marketing... Nu au plecat dintr-un loc rău, *Libertatea*, la ora actuală, este poate cel mai stabil loc din presa românească. Le-am explicat tuturor celor care au părăsit trustul *Ringier*, chiar am insistat să-și pună fiecare în balanță plusurile și minusurile și să ia o decizie individual.

– Totuși, cine mai poate trece de o echipă deja formată? Mă refer la noii sosiți în presă de pe băncile școlilor de jurnalistică.

– O echipă deja formată există acum la *Averea*, la *Adevărul* nu s-a întâmplat același lucru, sigur că aici am găsit deja o echipă formată, din care au plecat niște oameni și au sosit alții. Unii au părăsit trustul fiindcă au vrut, alții fiindcă nu corespundeau noilor pretenții pe care le aveam.

– Ne putem aștepta la un marketing agresiv de tipul *Un Logan pe zi*?

– Va fi un marketing agresiv, dar nu de genul celui de la *Jurnalul național* – *Un Logan pe zi*, fiindcă mi se pare că aici există o capcană. Campaniile de la *Jurnalul național* au fost de foarte mare succes, dar dacă ne uităm cum au evoluat vânzările, vârfurile maxime de vânzări au avut loc în perioada campaniilor, iar după ce acestea au încetat, ziarul a revenit la vânzările anterioare campaniilor. Sigur că vârfurile au adus publicitate și un plus de bani, dar nu au mărit numărul de cititori. Practic, produsul nu a crescut. A plecat de la aproximativ 70.000 de exemplare vândute și după doi ani și jumătate de promovare cu *Un Logan pe zi*, tot 70.000 de exemplare/zi vând. O campanie de marketing de succes arată precum cele de la *Libertatea*, unde campaniile se făceau primăvara și toamna, iar, după fiecare campanie, vânzările creșteau. Până la urmă, o campanie de marketing nu reprezintă decât un instrument care te ajută să-ți faci mai cunoscut produsul pentru cât mai mulți cititori. Dacă produsul e bun, vei avea tot mai mulți cititori, dacă nu e bun se întâmplă ca în exemplul amintit.

Averea. La o lună după ce am preluat conducerea în trust, am schimbat integral ziarul, de la grafică la conținut. Am lansat și un supliment tv vinerea, urmează acum schimbarea de nume în februarie, când *Averea* devine *Click*, vom dezvolta ziarul în continuare, va exista și o ediție de duminică. Apoi, tot în prima jumătate a acestui an, urmează relansarea *Adevărului*.

– A devenit un obicei

în România să se plece în bloc de la un ziar la altul. Realizarea unui ziar se face numai în bloc, cu o echipă deja sudată?

– Nu neapărat. Nu am intenționat să fie o plecare în bloc, nu a fost un scenariu îndreptat împotriva *Ringier*. Normal că oamenilor le-am spus că voi pleca din companie și că pot foarte bine să fac respectivul pas singur și să o iau de la capăt și să construiesc o nouă echipă, dar cui îi face plăcere să lucreze cu mine

Celălalt proiect este cotidianul *Adevărul*, unde profitul mare este discutabil fiindcă nu este un ziar care să scoată foarte mult profit, cel puțin deocamdată. Dorim să devină cel mai modern ziar de pe piață, un ziar serios, a *quality newspaper*, cu adevărat european, ceea ce implică tot: conținut, grafică, tipar ș.a.m.d.

– Care este strategia pe care o veți adopta în realizarea acestor deziderate?

– Am întocmit o strategie pentru

scrisă și alta e televiziunea. Dacă dorești să faci bine un ziar care să se și vândă este foarte important să stai în redacție de dimineață până seara. Cine stă mai mult la televiziuni, nu prea are rezultate!”

Mihail Gălățanu

– În ce situație ați găsit *Adevărul*?

– Am găsit un produs cu un brand foarte puternic pentru piața din România, dar un produs ale cărui performanțe nu corespund cu valoarea brandului. Tocmai aici lucrăm noi, să aducem tirajul, conținutul, grafica, la nivelul brandului.

– Care este tirajul pe care sperați să-l obțineți?

– Nu-mi fac iluzii că lucrurile acestea se vor întâmpla mâine. Avem în vedere un orizont de așteptare de doi-trei ani, maximum cinci. Cu toate acestea, de la momentul relansării trebuie ca într-un an de zile să se simtă ceva. Dacă vom vedea că există un trend ascendent sub toate aspectele: tiraj, publicitate, cititori – e bine, dacă nu, înseamnă că undeva am greșit. Nu pot vorbi despre o cifră de tiraj exactă, dar la acest moment există loc pe piață pentru un cotidian de calitate cu un tiraj de 100.000 de exemplare vândute zilnic. Nici un cotidian nu vinde 100.000 de exemplare pe zi din cauza unor anumite greșeli. Pe segmentul *quality* există *Jurnalul național*, *Evenimentul zilei*, cu aproximativ 70.000 de exemplare vândute. Nu spun că vom ajunge la 100.000 de exemplare de la început, dar spun că există loc pentru un astfel de ziar. Sper ca *Adevărul* să fie acela, dar mai discutăm peste doi-trei ani. În cazul *Click*, e loc de mai mult. Uitați-vă la *Libertatea* și vânzările pe care le are: 220.000 – 230.000 de exemplare/zi. Actualul *Averea* nu e un ziar de neglijat, excluzând ziarele de sport, el ocupă locul al IV-lea în topul vânzărilor, după *Libertatea*, *Jurnalul național* și *Evenimentul zilei*. *Averea* vinde în clipa de față 32.000-33.000 de exemplare, ceea ce nu e de neglijat, vrem să atacăm piața de cititori ai *Libertății*.

– Care sunt punctele tari și cele slabe ale cotidianului *Adevărul*?

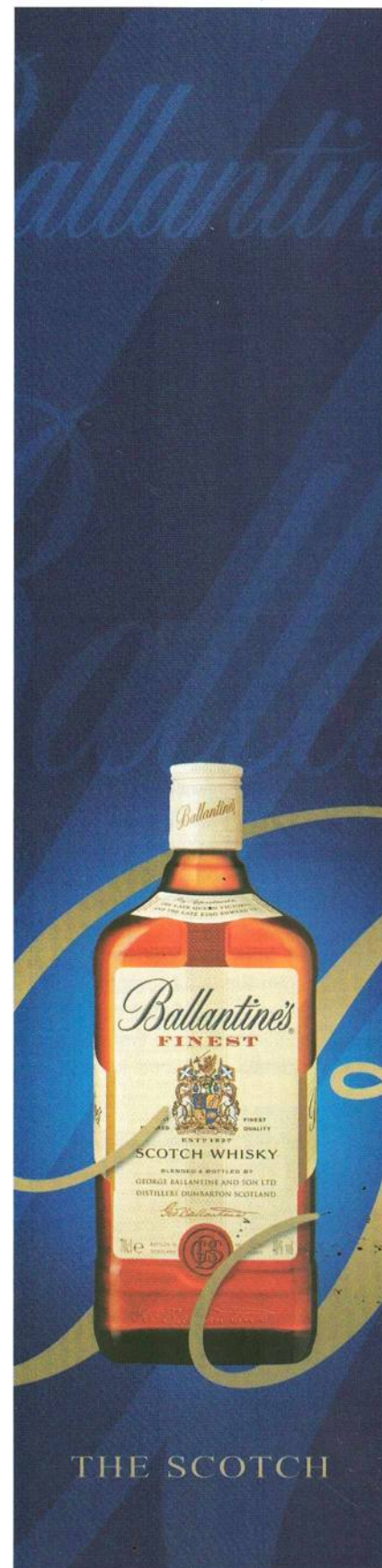
– Unul dintre punctele tari la ora actuală este caietul II de publicații, caietul financiar, *Adevărul financiar*, care a apărut pe piață în octombrie 2006 și care astăzi e un fel de ziar în ziar, pe termen scurt s-a impus pe piață ca un concurent direct pentru *Ziarul financiar*. Un punct slab pentru *Adevărul* este formatul ziarului, vom continua să lucrăm la acest format și vom schimba numărul de pagini, coloristică, rubrici. Actualul format este unul nefericit pentru piața românească, un format împrumutat de la americani, care în Europa și în România nu prinde la public, neavând nici o legătură cu tradiția noastră, e greu de răsfoit și de manipulat.

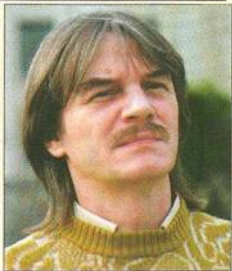
text, Alice-Claudia Gherman

foto, Octavian Tîbăr

Antitabloid

Sunt multe publicații pe piața presei din România. Și câteva, destule, tabloid. Ei bine, *FLACĂRA*, la ora actuală, este un ANTITABLOID. Nu, nu doar o publicație din categoria *quality*, cum mai sunt destule altele, ci CHIAR un *antitabloid*. Asta nu înseamnă că, mâine, noi, oamenii de la *FLACĂRA* n-am putea face un tabloid. Ba am putea. Iar eu n-am nimic împotriva tabloidelor. Dar nu cred că e genul de presă la care s-ar preta un brand ca *FLACĂRA*. Brandul nostru, unul dintre cele mai cunoscute din România, în ultimii '95-'96 de ani, are un *awareness specific*. Cine n-a auzit de *FLACĂRA*, fie că e vorba de publicația cu Delavrancea, Caragiale, Bacovia, Șt. O. Iosif, Dimitrie Anghel, Iser, Atta Troll, fie că e vorba de cea din anii '60, '70, '80 sau '90 ai secolului trecut? În 1990, era cu siguranță printre primele patru branduri din presă ale aceluia moment. Firește că și acum e perfectibilă, infinit perfectibilă. Iar când vorbesc acum de *antitabloid*, mă refer mai mult la o *atitudine*. Desigur că toată presa, nu numai cea din România, ci și pe plan mondial, *alunecă* spre tabloidizare. Ba chiar și sectoare mai ample ale vieții publice: politica, literatura... Toate se *tabloidizează* într-un ritm *accelerat*. Și nu este sinucigaș, o să mă întrebați, să mergi în contra siajului? Ba, la prima vedere, da, dar eu cred că va exista și o felie de piață care va reuși să conserve atitudinea non-tabloidizantă. Ea reprezintă, acum, mai mult o opțiune de piață, a noastră, nicidecum o desconsiderare a presei care încearcă să facă tot mai mulți bani cu *spiritul tabloid*. E drept că această tendință tabloidizantă seamănă mai mult cu *manelizarea comportamentală* la care asistăm. Avem un președinte cam manelist, partide maneliste, șefi de partide maneliști rău... Și muzica dăn politică e manea curată, nene. Și încă una jengoasă, de ultimă speță. Dezamăgirea din partea alianței de centru-dreapta care conduce România acum este că apare constituită la fel de *la ușa cortului*. La fel ca în trecut. Atunci când acuzam că acea coaliție, pe schelet PSD, e criptocomunistă. Coruptă, clientelistă. E clar că PD și PNL nu au exercițiul puterii. Toată această păruială din ultimele zile vădește asta. Formațiuni politice mai experimentate au instrumente de lucru mai stilate decât atacurile furibunde la Băsescu și Tăriceanu. A fi antitabloid, într-o vreme în care toate merg în frivolul, în futilul imediat, înseamnă și a fi împotriva însăilărilor de doi bani ale politicienilor. Și e un risc, sigur, riscul de a pierde din target maneliștii și sforarii... Ei bine, o să mă întrebați: și pe cine interesează chestia asta cu antitabloidul? Ei bine, am să răspund: există și cititori, și advertiseri, care vor, în peisajul presei lunarelor, să vadă și altceva, să adverteze și în alte canale media. Până la urmă, orice am spune, vrem-nu vrem, toată lumea, cetățeni sau simpli advertiseri, se află în căutarea unei anume respectabilități. Asta nu înseamnă că revista noastră va deveni, peste noapte, ininteligibilă. Ci, doar, că va refuza prostul gust, reclama deșăntată, oricâți bani ar pretinde că aduce. Sau abordarea jurnalistică grosieră, plină de grobianitate, de grosolanăia unui gust foarte rudimentar. În definitiv, e nevoie și de cineva să înoate și în contra curentului, a unui asemenea curent. Ce o să spunem: ne pare rău, dar *FLACĂRA* nu cultivă prostia, nu cultivă manelismul, nu cultivă cultura după ureche, vedetele de tinichea, divertismentul de cârciumă sordidă. În definitiv, se poate și altfel. Nu fără compromis, ci cu un compromis mai mic. Minimal. Și pentru asta, trebuie să mulțumim, în primul rând, cititorilor și advertiserilor noștri. Care știu, din fericire, că nu printre fotbalistii cehi trebuie căutat Kafka.

Tudor Călin Zorojanu

Ura! Am tras în piept UE!

Atunci când Traian Băsescu a cerut un document pe baza căruia să poată spune că a fost rău comunismul și, firește, o comisie care să elaboreze documentul – am scris în acest colț de pagină un articol intitulat *Despărțirea de Băsescu*.

Sigur că nu numai acea eschivă a președintelui îmi provocase o atare reacție, după ce declarasem ori sugerasem în rândurile scrise de mine că am încredere în domnia-sa. Un șir de gesturi și replici bizare – ca să nu spun mai mult – se adunase în memorie înainte de a apărea bomboana de pe coliva speranțelor mele.

De când am scris acel articol și până în ianuarie 2007 – adică vreme de vreo șase luni – nu puține au fost momentele în care mi-am amintit de el cu o strângere de inimă. Pentru că nici un caracter nu este alb sau negru, ci include numeroase nuanțe de gri, în acest interval președintele României a făcut destule lucruri care mi-au dat satisfacție, m-au bucurat și unele

chiar m-au entuziasmat. Printre care, firește, chiar condamnarea oficială a comunismului, dublată de meritul de a fi rezistat stoic unui atac în direct al mahalalelor.

Nu greșisem oare printr-un ton atât de radical? De câteva ori am fost tentat să fac o revenire, o nuanțare, poate chiar o *mea culpa*. M-am despărțit, da' nu de tot, de tot. Adio, dar rămân cu tine.

Astăzi, mă felicit – vai! – că n-am cedat acelor tentații.

Să recapitulăm. La un moment dat, președintele primește din partea premierului o litanie în care o firmă privată se plânge de presupusele abuzuri ale procurorilor. Însoțită de un biletel: citește și, ia vezi, nu poți tu să vorbești cu ăia?

În ce scop? Ca să le ceară să fie și mai duri? Firește, nu. Ci ca s-o lase mai moale.

Din cauza formulării ambigue, cu probleme de stilistică, dacă nu cumva de gramatică, textul e interpretabil. Poate să fie sau să nu fie o soli-

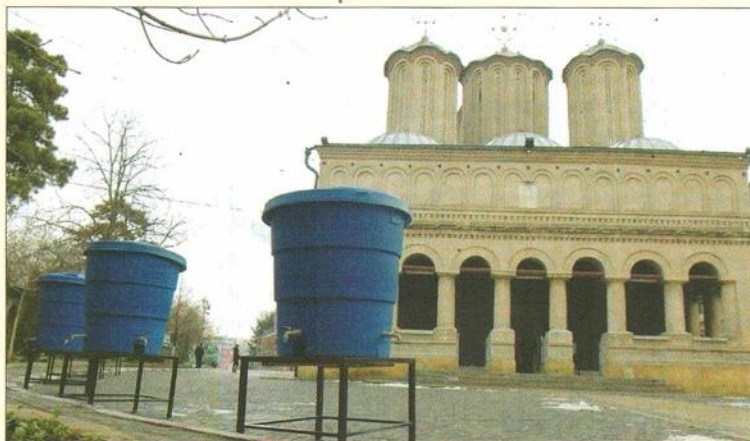
citare de trafic de influență.

Decizia e în mâna destinatarului. El poate: a. să rupă biletul și să nu mai vorbească niciodată despre asta cu nimeni; b. să îl sune pe expeditor și să-i spună: „Nu, și nu mai veni cu de-astea”; c. să sesizeze organele de anchetă, lăsându-le pe acestea să aprecieze relevanța mesajului. Din toate datele, varianta de bun simț era b. Băsescu, însă, alege d.: tace mâlc, pune biletul de-o parte pentru „Pac! La Răsboiu!” și-l scoate peste vreun an. Dar cum! Printr-o fostă consilieră, care zice: Uite ce mi-am adus aminte! După care președintele spune: Parcă era ceva, să mă uit prin pod. Și ce credeți că era în pod?

Motivații? N-a vrut să tulbure integritatea! Adică a ascuns Europei ceva ce o putea face să se mai gândească. E tipul de omisiune egală cu o minciună. Traian Băsescu a tras în piept Uniunea Europeană. E tare, nu?

Amin!

În iureșul creat de aderarea la UE, scandalurile pe bază de bilețele și alte subiecte fierbinți, a trecut prea puțin comentată promulgarea Legii cultelor, un act normativ despre care mulți – din România și din afara ei – susțin că riscă să creeze monștri. Asta pentru că – într-o lume care luptă pentru libertatea cuvântului – noua lege operează periculos cu sintagme vizând ofensarea spiritului religios. O importantă parte a artei mondiale din toate timpurile poate cădea sub incidența acestui vag concept. Dar, după un pic de agitație a societății civile, toată lumea a tăcut.

Abia după 218 ani

Democrații au preluat oficial controlul asupra Congresului SUA, după ce câștigaseră alegerile din 7 noiembrie, obținând după 12 ani controlul în ambele Camere. Una dintre primele acțiuni ale Camerei Reprezentanților a fost să aleagă, în premieră, o femeie drept președinte: Nancy Pelosi, democrat de orientare liberală din California, adversară declarată a lui George W. Bush. Este prima femeie în acest post, în 218 de ani de democrație. Ea și-a propus să facă ordine în Congres, afectat în ultimii doi ani de o serie de scandaluri. Unul dintre primele subiecte vizează impunerea unor restricții în relațiile dintre politicieni și persoanele care fac lobby.

Greșeala recunoscută...

... e pe jumătate iertată, dar integral efectivă. „Am greșit-o – am greșit-o! Nu pot s-o trag înapoi!”, a spus senin președintele României. În ședința CSM, el anunțase cine o să candideze pentru președinția Consiliului, respectiv Anton Pandrea, înainte ca acesta să-și precizeze intenția. Mai mult, Băsescu a subliniat că toată lumea e de acord cu candidatura (!?) și i-a urat succes omului. Care, drept urmare, a candidat. Tot drept urmare, alții au renunțat s-o facă. Și, ce să vezi? A câștigat Pandrea! E clar că Băsescu are ceva paranoim în el. În treacăt fie spus, Anton Pandrea a făcut parte din „completul roșu” care a semnat împotriva retrocedărilor, decizie în urma căreia România a fost repetat condamnată de către CEDO.

Simple coincidențe

Transformarea euroobservatorilor români în europarlamentari (interimari, până la alegeri) și ceremonia aferentă au coincis cu alegerea unui nou președinte al Parlamentului European, în persoana lui Hans-Gert Poettering, fostul lider al popularilor europeni, în locul lui Josep Borrell, al cărui mandat expira. Poettering a fost ales din primul tur de

scrutin cu 450 de voturi „pentru” din cele 689 de voturi valide. El este un apropiat al cancelarului german, Angela Merkel, președintele în exercițiu al Uniunii, și al lui Manuel Durao Barroso, președintele Comisiei Europene. Toți trei fac parte din aceeași familie europeană: cea a popularilor. Moment bun pentru PD, care tocmai-a fost primit cu acte-n regulă în PPE.

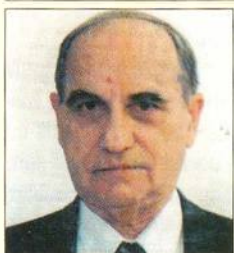
Urmează Mitrea, se pregătește...

Miron Mitrea a devenit urmărit penal. Fostul ministru al Transporturilor va fi anchetat de către procurorii ICCJ în dosarul Aeroportul Băneasa. Completul de judecată al instanței supreme a hotărât că fostul lider PSD va fi anchetat cu privire la refuzul acestuia de a pune în aplicare o hotărâre judecătorească. Până de curând, Miron Mitrea părea intangibil. Dar și Adrian Năstase părea cândva intangibil. Și Dan Ioan Popescu. Și... Chiar, cine urmează?

Ura!, și la aeroport!

Adela Omar, soția omului de afaceri român-sirian Omar Hayssam, a plecat fără probleme din țară, în noaptea de 13 spre 14 ianuarie, de pe Aeroportul Internațional Henri Coandă, cu destinația Beirut. Până atunci, ea încercase de două ori să plece cu cei șapte copii, însă a fost oprită pentru că... minorii nu aveau acordul tatălui! OK, dacă Omar-ii nu pot pleca en-gros, pleacă en-detail. Punem pariu că urmează copiii? Oricum, nici dracu' nu mai vorbește despre ancheta asupra răpirii din Irak.

Basil Ștefan

Debut penibil în Europa

Cei care au văzut un semn rău în sărbătorirea separată, de către Președinție și Guvern, a primului nostru „revelion european”, au avut dreptate, căci despărțirea duce de regulă la divorț. Vrând parcă să confirme credința populară potrivit căreia noul an poartă obligatoriu amprenta primei lui zile, șefii celor două organisme ale puterii executive de la București au început mintenaș a se lovi nemilos sub centură, ca și cum n-ar fi vorba de două partide din aceeași parte a spectrului politic și care au semnat o alianță esențială pentru actuala coaliție guvernamentală, ci de formațiuni între care nu există nimic comun, semnalul și tonul discordiei fiind date, ca de obicei în ultimii doi ani, de un președinte al țării foarte îndrăgostit de putere, căruia limitele constituționale impuse funcției sale i se par, în mod vădit, o jignire personală.

Supărător este faptul că, extinzându-se inevitabil la nivelul instituțiilor statului, conflictul acut dintre cele două palate paralizează sau pervertește activitatea ambelor instituții. Dovadă și „Războiul biletețelor”, cel mai recent, dar sigur nu și ultimul episod al acestei con-

fruntări oarbe, ale cărui unde concentrice au ajuns până și în Parlamentul European, foștii noștri euroobservatori dând peste cap ceremonialul propriei lor înscăunări ca europarlamentari cu acte în regulă, fiindcă n-au putut conveni cine anume dintre ei să țină micul discurs pentru istorie prevăzut la acest eveniment. Vor putea coopera mai bine când va fi vorba de adoptarea unor reglementări care, urmărind obiectivele comunitare majore, să nu lezeze totuși interesele vitale ale propriei țări? Îndoi-m-aș. În plus, în loc să se apuce zdravăn de lucru, pregătindu-se pentru dezbaterile la care vor lua parte de acum cu adevărat, având drepturi depline, ei s-au văzut nevoiți să încerce să explice la nesfârșit contorsionatele căi ale logicii politice românești (stârnind, desigur, mai degrabă confuzie și acolo, fiecare dintre ei venind cu viziunea sa de partid!).

Iar de lucru este, slavă cerului, agenda europeană fiind plină, atât la București, cât și la Bruxelles și Strasbourg. Pe plan intern sunt de pregătit și aplicat încă numeroase măsuri pentru adaptarea dificilă a numeroase sectoare ale economiei noastre la exigențele aderării sau

pentru absorbția integrală și eficientă a fondurilor europene, ca să mă limitez la aceste două exemple dintr-o listă foarte lungă. Este, categoric, un an crucial pentru viitorul României în Europa. Afirmatie valabilă și dacă privim lucrurile prin prismă europeană, căci președinția germană a Uniunii și-a înscris în program unele puncte de imens interes și pentru România, precum politica energetică sau reluarea eforturilor vizând adoptarea, într-o formă revizuită, a Constituției europene. Într-un asemenea an, veșnicul război dintre palatele Cotroceni și Victoria nu face decât să ridice semne de întrebare despre maturitatea și credibilitatea conducerii României, a cărei imagine, rețușată cu greu, întrucâtva, în ultimii ani, a fost din nou șifonată. Reacțiile de la Bruxelles au exprimat, pe bună dreptate, o stare de consternare și iritare față de ceea ce este considerat de mulți doar un nou episod al războiului președintelui Băsescu împotriva propriului său prim-ministru. „Devine deja plictisitor și în mod sigur nu face deloc bine României”, comenta, excedat, un europarlamentar.

Turbo power sau *Porsche* la maxim

Cu o istorie de invidiat, subliniată de succesul în competițiile sportive, și cu un pedigree marcat de numeroase generații anterioare, *Porsche 911 Turbo* reprezintă supercar-ul german: puternic și rapid, dar bine echilibrat.

ereze, de la 0 la 100 km/h, în mai puțin de 3,7 secunde și să atingă 200 km/h după circa 12,2 secunde.

Versiunea cu transmisie automată are avantajele sale în momentul în care vorbim de flexibilitate. În penultima treaptă de viteză, accelerația de la 80 la 120 km/h se face în 3,5 secunde. În cazul ambelor versiuni de transmisie, viteza maximă atinsă este de 310 km/h.

Flexibilitatea automobilului este și mai pronunțată atunci când mașina este dotată, opțional, cu *Sport Chrono Package Turbo* (n.a. – Pachetul *Sport Chrono Turbo*), disponibil în premieră. Astfel, conducătorul auto poate acționa butonul Sport, aflat în imediata vecinătate a schimbătorului de viteze, pentru a activa o scurtă „propulsie” la accelerație maximă. Efectul este creșterea presiunii turbinei cu 0,2 pentru un interval de până la zece secunde, la un nivel mediu al turațiilor. Cuplul motor crește cu 60 Nm, la un maxim de 680 Newton-metri. Timpul necesar pentru ca versiunea 911 Turbo cu tracțiune manuală să accelereze de la 80 la 120 km/h este redus cu 0,3 secunde, fiind necesare 3,5 secunde pentru această manevră.

Aceste performanțe se datorează exclusiv supraalimentării cu gaze și turbinei cu geometrie variabilă, disponibilă pentru prima dată la un model cu motor pe benzină. În centrul acestei tehnologii sunt paletele reglabile, care direcționează curentul eșapamentului în mod variabil și precis către roata turbinei. Principiul turbinei cu geometrie variabilă combină beneficiile unei supraalimentări mici prin gaz de eșapament cu cele ale uneia mari, o combinație care asigură un răspuns rapid și un cuplu mare la turații mici ale motorului. Astfel, intrarea în funcțiune a turbinei nu se mai resimte prin zvâcniri brutale.

Pentru a transfera puterea către carosabil, noua generație a modelului 911 Turbo dispune de o

Acum șapte ani, o companie producătoare de jocuri pe calculator lansa pe piață un produs dedicat în întregime mărcii *Porsche*. Încadrat într-o serie de succese, jocul permitea oricui să testeze modele din anii '50 și până în zilele noastre. O întreagă generație de tineri a avut atunci acces direct la istoria scilicet a unei mărci. Marcat de acea experiență privesc cu încântare a șasea generație a modelului 911 Turbo.

Primul 911 Turbo a fost lansat în 1975 și, dotat cu un motor de 3 litri turboasistat, dezvoltă 260 CP. Actuala generație are un motor aproape de două ori mai puternic, dar rămâne același *Porsche 911* inconfundabil oriunde l-ai întâlni.

Premiera mondială a noului vârf de gamă s-a produs cu ocazia Salonului Auto de la Geneva. Așteptat cu nerăbdare de cumpărători și mai ales de admiratori, noul model confirmă așteptările fără a surprinde pe nimeni.

911 Turbo (nume de cod 997) are acum o putere de 480 CP la 6.000 rotații per minut, cu 60 CP mai mult decât predecesorul său (cod 996). Puterea specifică a motorului boxer cu capacitatea de 3,6 litri atinge astfel un nou record al tuturor timpurilor: 133 CP per litru de cilindree. Cuplul motor a fost ridicat de la 560 la 620 Newton-metri. Intervalul de rotații în care această putere este disponibilă a fost extins de asemenea. Dacă la modelul anterior se obținea cuplul maxim între 2.700 și 4.600 rotații per minut, valorile corespunzătoare în prezent se situează între 1.950 și 5.000 rot./min.

Noul 911 Turbo cu transmisie manuală, cu șase trepte, are nevoie de 3,7 secunde pentru sprintul de la 0 la 100 km/h. Vehiculul coupé atinge viteza de 200 km/h în 12,8 secunde. În intervalul de 3,8 secunde îi este suficient pentru a accelera de la 80 la 120 km/h în treapta a cincea. În ciuda acestor performanțe superioare comparativ cu modelul ante-

rior, inginerii de la *Porsche* au reușit să scadă consumul mediu de carburant cu o zecime, la 12,8 litri la 100 kilometri. Economia nu este neapărat o preocupare a posesorilor de *Porsche*, dar consumul scăzut înseamnă o mai mare autonomie.

Noul 911 Turbo poate beneficia, opțional, de transmisia automată *Tiptronic S* și astfel se realizează performanțe și mai impresionante. Un reglaj optimizat oferă posibilitatea ca vehiculul să accel-

tracțiune integrală redesenată, cu ambreiaj multi-disc, controlat electronic. *Porsche Traction Management* (PTM) asigură o distribuție variabilă a puterii către cele două axe. În funcție de condițiile de șofat, sistemul electronic de tracțiune integrală determină constant distribuția optimă a cuplului motor pentru a asigura cea mai bună variantă. Practic, aceasta înseamnă o mai mare agilitate pe drumurile înguste de țară, o tracțiune remarcabilă pe ploaie și pe zăpadă și o siguranță activă optimă chiar și la viteze ridicate. Grație acestor proprietăți, sistemul *Porsche* de control al tracțiunii cu care este dotat noul *911 Turbo* este unul dintre cele mai puternice și, în același timp, unul dintre cele mai ușoare disponibile pe piață.

Performanțele de șofat ale noului *911 Turbo*

sunt foarte bine controlate la nevoie de sistemul de frânare, care este compus din discuri de frână monobloc, cu etriere fixe cu șase pistoane pe roțile față, respectiv cu patru pistoane pe roțile spate.

În comparație cu versiunea 996, diametrul discurilor de frână ventilate interior și perforate – atât la

roțile frontale, cât și la cele posteriore – a crescut cu 20 mm, la 350 mm. Ca opțiune, *Porsche* oferă sistemul de frâne ceramice, PCCB (*Porsche Ceramic Composite Brake*). Avantajele materialului de înaltă tehnologie înseamnă o reducere de 17 kilograme comparativ cu sistemul standard de frâne și o excelentă stabilitate la frânare datorată fricțiunii consistente și rezistenței deosebite la coroziune.

Se spune despre *Porsche* că are cei mai leneși designeri din lume și asta pentru că diferențele de la o generație la alta sunt adesea greu de sesizat. O caracteristică de design a noului *911 Turbo* este modificarea părții frontale, cu prizele de aer distincte și originale. Imaginea armonioasă a părții frontale este evidențiată de farurile de ceață, largi și adânci, și de noile semnalizatoare LED, care sunt situate în prizele de aer ale barei de protecție. Și din perspectiva părții spate, *Turbo* este o apariție care denotă forță. Spatele este mai lat cu 22 mm față de modelul anterior, iar spoilerul a fost redesenat. Acesta coboară ușor spre părțile laterale, acolo unde se unește discret cu contururile aripilor spate. Prizele de aer laterale, situate în spatele ușilor, au fost și ele redesenat și, împreună cu tubulatura aferentă, permit un aflux mai mare de aer spre *intercooler*.

În lumea mașinilor sport, *911 Turbo* se remarcă prin performanțe extraordinare, livrate însă cu mult echilibru. Mașina este concepută pentru șoferii simpli și nu pentru piloții de curse. Singura condiție este să dispuneți de aproape 145.000 de euro necesari pentru achiziție.

Text: Mugurel Mărgărit

Apple reinventează telefonul mobil

Apple a anunțat la jumătatea lunii ianuarie că intenționează să intre pe piața telefoanelor mobile cu un terminal revoluționar care combină trei dispozitive separate. Denumit *iPhone*, noul produs este o armonioasă împletire

între un telefon mobil, un iPod (cel mai cunoscut mp3 player) cu ecran de mari dimensiuni și un dispozitiv de conectare la internet. Atracția principală o reprezintă ecranul de tip *touch-screen* care folosește o interfață nouă ce permite utilizatorilor să controleze *iPhone* cu mare ușurință.

Steve Jobs, președintele *Apple*, susține că „*iPhone* este un produs magic, revoluționar, care se află pur și simplu cu cinci ani înaintea oricărui alt telefon mobil.”

iPhone este un telefon mobil care oferă utilizatorilor posibilitatea de a apela pe cineva doar prin atingerea unui număr de telefon sau a unei persoane. Agenda telefonului se sincronizează facil cu un PC și poate prelua contactele inclusiv din contul de pe *Yahoo!*. Scrierea SMS-urilor se face cu o tastatură completă care „apare”

pe ecran atunci când este necesar.

Ca orice telefon modern, *iPhone* este dotat și cu o cameră foto de 2 megapixeli, dar și cu tehnologia *EDGE* sau posibilitatea conectării la o rețea de internet wireless prin *Wi-Fi*.

Pentru a asculta muzică sau a vedea filme și emisiuni tv (toate disponibile prin intermediul internetului pe site-urile *Apple*), utilizatorii au la dispoziție o memorie de 4 sau 8 GB.

Odată conectat la internet, telefonul multifuncțional poate fi folosit pentru navigare (paginile sunt afișate complet) sau pentru vizualizarea e-mail-ului cu text și imagini. *iPhone* permite chiar și *multi-tasking*, adică îndeplinirea unor funcții în timp ce altele se desfășoară în fundal.

În plus, dispozitivul include serviciul *Google Maps* și poate oferi hărți și imagini satelit doar prin atingerea ecranului.

Impactul cel mai mare asupra utilizatorului îl vor avea însă senzorii încorporați. *iPhone* este dotat cu un accelerometru care sesizează dacă telefonul este ținut în mână drept sau pe laterală. În funcție de ce a detectat, display-ul se rotește la rândul său și adaptează imaginea noilor cerințe. Senzorul de proximitate detectează momentul când telefonul este ținut aproape de ureche și stinge ecranul pentru a economisi bateria. Al treilea senzor este unul de lumină ambientală și ajustează luminozitatea ecranului în funcție de necesitățile de moment.

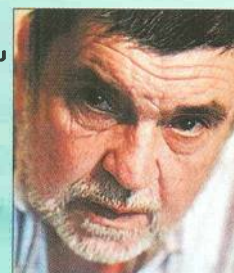
iPhone va fi disponibil în Europa la sfârșitul anului 2007 și oficialii *Apple* estimează un preț situat între 499 și 599 dolari în funcție de cantitatea de memorie (4GB sau 8GB). Lansarea a făcut valvă în lumea dispozitivelor mobile, iar competitorul direct vizat pare să fie *Nokia* care este lider în domeniul „telefoanelor inteligente”.

by
oriflame

natural swedish cosmetics

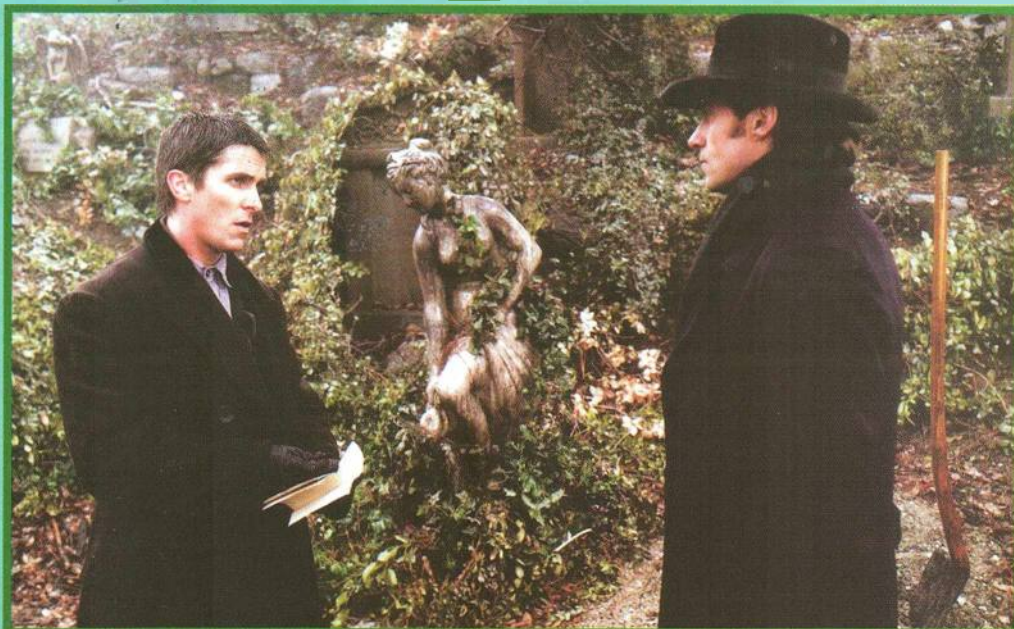
Prestigiul

Horia Pătrașcu

The Prestige, SUA, 2006 – 130 de minute

Distribuit de: INTERCOMFILM DISTRIBUTION S.A.

bilă; rivalitatea dintre cei doi „maestri” ai momentului, care caută să-și fure reciproc „secretele” – interpretați cu aplomb de către **Hugh Jackman** și **Christian Bale** – plină de surprize; iar în rolul „inginerului-recuziter”, cel ce asigură, anonim, reușita tuturor: veteranul, admirabilul **Michael Caine**!

Deși titlul filmului, la noi, a fost tradus superficial (în engleză, *The Prestige* înseamnă, mai ales, ILUZIE!), acțiunea implică și crime, și descărcări electrice de curent alternativ de înaltă tensiune (atribuite unui mare savant, pre numele său TESLA?!), și scene de alcov, și... **dar:**

În caietul de presă este inserat: **Notă specială pentru jurnaliști: filmul *Prestigiul* este structurat ca un truc magic. Pentru a permite publicului să se bucure în întregime de desfășurarea poveștii, producătorii roagă respectuos jurnaliștii să nu dezvăluie prea mult din conținutul filmului!...**

Stimați cititori – nu pot decât să mă conformez! ■

care s-a și dezlănțuit deja!)

Filmul lui Nolan (realizat după romanul lui Christopher Priest) se referă exact la aceste TRUCURI, aparent inexplicabile, dar întotdeauna femeietoare, care au marcat spectacolele de gen ale magicienilor epocii Victoriene din Anglia: dispariția și reapariția inexplicabilă a unui ins, prinsul între dinți al glontului cu care fusese împușcat de un altul, revenirea la viață dintr-un bazin umplut cu apă unde fusese închis ermetic etc...

Reconstituirea epocii, în film, este remarcă-

Câți dintre noi nu am tresărit, fascinați, atunci când de sub bagheta unui maestru în frac, care și-a pus pe cap un joben ce ni-l arătase gol, a zburat un porumbel; sau când o frumoasă tânără semidezbrăcată a ieșit, VIE, dintr-o ladă străpunsă în prealabil de zeci de săbii?!...

Regizorul **Christopher Nolan** (autor, printre altele, al *Insomniei*, cu Al Pacino și Robin Williams) afirmă undeva: „Oamenii muncesc pentru un loc de muncă... adună banii... apoi mor – ei bine, cine vrea să trăiască în această lume? Eu cred că noi toți am prefera ca Universul să aibă câteva surprize, câteva trucuri”. Și, normal, îi dăm dreptate... (sperând din suflet ca aceste **surprize** să nu se rezume la niscaiva cutremure ce vor veni curând, sau la catastrofala încălzire globală a climei – pentru care numai noi, oamenii, suntem vinovați! – și

Ei atacă

„Ils”, coproducție

Franța-România – 78 de minute

Distribuit de:

INDEPENDENTA FILM

O combinație reușită – deși, nu neapărat inedită! – între filmul *horror* și *thriller*: doi francezi care trăiesc în România – romancierul LUCAS și profesoara de franceză CLÉMENTINE, un cuplu în jur de 30 de ani – locuind, de curând, într-o casă spațioasă din apropierea Bucureștiului, mai exact la Snagov – se pomenesc, într-o noapte întunecată și ploioasă, nu doar izolați, dar și agresați – din ce în ce mai violent! – în propria lor locuință...!

Așadar: un subiect PERFECT pentru un thriller ce SE RESPECTĂ: niște eroi **izolați**, un decor **unic**, o AMENINȚARE criminală, pe care nu o vom zări decât la final... **Iar filmul este pe măsură!**

Filmată, în bună parte, în studiourile române *Castel Film* de lângă Snagov, pelicula regizorilor-scenariști **David Moreau** și **Xavier Palud**, împreună cu interpreții **Olivia Bonamy** și **Michael Cohen**, te ține cu sufletul la gură: tensi-

Apocalypto

Apocalypto – SUA, 2006 – 105 minute
Distribuit de: MEDIA PRO PICTURES

DISTRUS SINGURĂ PE DINĂUNTRU...! (s.n.) Bun... (Să reținem așadar acest lucru!)

Superproducția lui Gibson dovedește ambiția aproape feroce a acestuia de a fi cât mai **AUTENTIC**: filmările au avut loc în Mexic și Guatemala, în vârful templului de la El Mirador, în singura pădure tropicală ce a mai rămas în zonă; distribuția a fost compusă, exclusiv, din populația indigenă din cele două Americi,

După formidabilul succes obținut de *The Passion of the Christ*, regizorul, scenaristul, producătorul și fost-actorul **Mel Gibson** revine cu acest *Apocalypto* – o primă încercare cinematografică de referință închinată uneia dintre cele mai misterioase și fascinante civilizații din întreaga istorie a lumii: **Civilizația MAYA...**

Spectaculos ca realizare și aproape înspăimântător prin unele imagini de o cruntă violență (dar care reproduc întocmai practici **reale** ale mayașilor, dovedite istoric, precum sacrificiile umane cumplite cu smulgerea inimii palpitândă din trupul încă viu, decapitări sau actele de canibalism), ultimul film al lui Gibson – deși conținând unele **palide aluzii** la pericolele care pândesc actuala civilizație! – și realizat cu înalt profesionalism, conține o șocantă lipsă de logică a scenariului; și iată de ce:

În locul genericului – ce va fi plasat la sfârșitul peliculei!? – filmul se deschide cu un citat din W. Durant, aplicat pe întreg ecranul negru: **O mare civilizație nu este cucerită din afară, PÂNĂ CÂND NU S-A**

mulți dintre membrii acesteia vorbind dialecte diferite... au fost angajați profesori care au stat în permanență pe platou, verificând pronunția inter-

unea dramatică a celor doi tineri, izolați într-un spațiu închis – în permanență la un pas de

moarte! – luptând, firește, dar neputând afla, nici măcar zări, „identitatea” atacatorilor...

este, **ei bine!, cu mult superioară** multor spanacuri americane „de gen” care au invadat nu doar marile, cât și micile noastre ecrane, plesnindu-ne ochii cu agresivitate gratuită și lipsă de bun-simț...!

Câteva chestii noastre: pentru Olivia Bonamy, care suferă de vertij și claus-

by
oriflame

natural swedish cosmetics

preților (alături de Mel Gibson, care s-a implicat personal în toate scenele periculoase de acțiune!) ...întregul film fiind în cele din urmă **VORBIT în limba Yucatec** (un dialect maya)...

Și iată rezultatul: după un scurt „intermezzo” (vânătoarea unui animal, sălbatică și întru hrană, de către membrii unui „trib” – asta ca să ne obișnuim cu scenele **dure** ce vor urma! – filmul se rupe, practic, în două secțiuni distincte: în prima, o parte dintre membrii vânătorilor, printre care și eroul (**JAGUAR**), sunt capturați de către un alt „trib” rival, și purtați (**timp de o jumătate de oră de proiecție**) spre templul acestora, unde urmează a fi sacrificați... În cea de-a doua parte, eroul reușind să scape în ultima clipă!, asistăm – în sens invers! – la urmărirea evadatului de către ferocii templieri...! (ambele secțiuni fiind împănate cu diverse scene ce-ți ridică părul pe cap...!). **În final:** ajungând, întâmplător, la marginea oceanului, epuizat și rănit, eroul zărește... **primele corăbii** ale conquistadorilor spanioli... acostând pe Noul Continent! (și se retrage în junglă, de unde plecase).

Ei bine – **aici e buba**; și acum revenim la „motto”-ul filmului: Ori (așa cum am învățat la cursuri), civilizația maya a dispărut **după** (și în urma) invaziei spaniole...!?

Ori (așa cum susține Gibson, prin insertul lui Durant), această civilizație era distrusă, **din interior**, de către propriii ei oameni, și **înainte** de invazia europenilor...?! Iar dacă da – CUM și-au distrus-o?! Prin vânătoare tribală, săgeți înfipte în gât și sulite în pântec...?! În acest caz, **de unde** „Miracolul columbian” cu ale sale tone de aur și **obiecte de artă fantastice**, cărate în Europa?!

...Dar, să nu intrăm în amănunte.

trofobie, filmările s-au dovedit a fi foarte dure; ea a mărturisit că i-a fost foarte greu să mai adoarmă, apoi, făcând mai întâi câteva ture în jurul propriei case, pentru a se asigura că totul e în ordine. În plus, regizorii s-au gândit „că ar fi bine ca ei, eroii, să nu-i întâlnească pe «criminali» pe decursul filmărilor...”, dar a fost imposibil, cu atât mai mult cu cât «ei» erau foarte simpatici, mâncam mereu împreună!

Și una singură, de loc: „criminalii” din final se dovedesc a fi – într-un ultim și suprinzător cadru! – **patru „boschetari” români**, având vârste între 12 și 18 ani; la anchetă, unul dintre ei ar fi declarat: „**Păi dacă ei** (adică cei doi eroi), **n-au vrut să se joace cu noi...?!**”

New York, Nev

Liza Minelli îl cântă mai bine ca oricine... Start spreadin, the news, zice ea, pe muzica lui John Kander și versurile lui Fred Ebb, I'm leaving today/ I want to be a part of it: New York, New York. Pe undeva, cred că orice călător ar vrea să fie o părticică infimă din New York, metropola-metropolelor, sufletul Americii și al culturii urbane, orașul zgârie-norilor și al reclamelor gigant, casa Statuii Libertății și a celor mai multe culturi adunate într-un singur loc.

Pierdut printre zgârie-nori

Trebuie să spun de la început că New York-ul este mai mare decât mi-aș fi putut imagina. Pregătindu-ne de aterizare pe aeroportul Newark din New Jersey, mă uitam ca un neavenit la „cortina” sublimă de lumini care strălucește solemn dintr-o parte în alta a orizontului și mult mai departe... Mi s-a părut ciudat să trec pe lângă zgârie-nori. Îi știam de atâta amar de vreme, dar parcă nu erau ca-n închipuirile mele și nici ca-n sutele

de filme americane pe care le-am digerat cu sau fără voia mea. Erau... altfel. Erau ca niște jucării delicate, ca niște piese de lego așezate pe o machetă neluminată. Când te apropii de ei, ușor, ușor, începi să-i recunoști, să le redescoperi arhitectura, să te gândești ce oameni se află în ei, să-ți imaginezi dacă aceștia sunt la birou, în fața unui calculator sau într-un apartament, cu o carte în mână.

Din New Jersey am plecat după ce am trecut pe la *National*, o companie de închiriat mașini care are sedii în toată America. O negresă înțepată și puțin cam grasă mi-a prezentat lista cu mașini în care mă puteam urca (făcusem de acasă rezervarea și plătisem o parte din bani) și am ales un *Chevrolet* din clasa *Compact*. „Cum, cu o mașină așa de mică doriți să mergeți până la Miami?”, m-a fulgerat cu o întrebare care

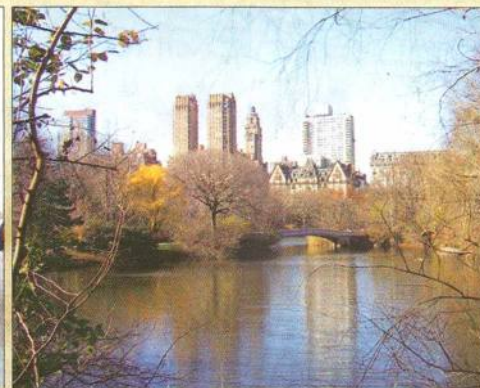

...New York

deja mă pusese pe gânduri. Mă și vedeam într-un *Lăstunaș* de pe vremea lui Ceaușescu, suflat de vânturi ostile americane pe autostrăzile cele întinse. Am riscat până în parcul de mașini, unde o tipă de origine spaniolă, cu înel în limbă și tunsă scurt, după moda impusă de Beckham acum vreo doi ani, mi-a arătat în lehamite de unde pot alege o mașină. Când am văzut cârdul de autoturisme nu mi-a venit să cred. Toate erau noi, strălucitoare, unele sport, altele gen limuzină, și, bineînțeles, automate. Mi-am luat un *Chevrolet Malibu* din '96, cu număr de California, și mi-am zis: *Welcome to America*. Țara unde totul este „big” și lumea are impresia că e „small”.

Acesta a fost primul contact cu America, Pământul Făgăduinței. Cu harta sub nas, am căutat autostrada 95 și am pornit spre New York. În jumătate de oră intram în Holland Tunnel, un tunel de vreo șapte kilometri care face legătura (pe sub apă) între Manhattan și New Jersey.

New York-ul... e New York. O metropolă gigant, în care sunt comprimate cinci comitate (atât de mari încât fiecare în parte ar putea fi oraș de sine stătător): Brooklyn, Queens, Bronx, New Jersey și Manhattan. La rândul lor, fiecare comitat este compus din sute de cartiere distincte, multe dintre ele cu o istorie și un caracter aparte. Se spune că nicăieri nu te distrezi mai bine ca la New York. Sunt acolo cel puțin 150 de muzee, peste 18.000 de restaurante, e Broadway-ul cu teatrele sale și e o zonă incredibilă pentru *shopping*. Nici un alt oraș nu are o asemenea diversitate culturală. Unde mai poți întâlni Dragonul chinezesc, dominicani pe catalige sau dansatoare marocane din buric în aceeași zi? Times Square este kilometrul zero al New York-ului. Pentru că eram cu mașina (și ce bine

se circula, nu vă puteți imagina!; nu există ambuteiaje, blocaje, mașini care să-ți taie calea, claxoane nervoase și neacordări de prioritate; și, nu se încălcă viteza legală, amenzi mari și-au făcut datoria, educându-i pe toți conducătorii auto), am învățat ușor cum e cu străzile new-yorkeze: Fifth Avenue este fix în centru și împarte metropola în două părți, cea de est și cea de vest. Times Square e la intersecția dintre 42 Street cu Seventh Avenue. Străzile sunt cu sens unic, așa că te duci pe una spre est și te întorci pe cealaltă, spre vest. Cea mai lungă este Broadway, care urmează traseul unei vechi linii ferate indiene; ea urcă, pe diagonală, din vestul în estul Manhattan-ului. Dacă nu vrei bătaie de cap, metroul este cel mai eficient mijloc de transport prin New York. Trenurile circulă non-stop, o călătorie costă trei dolari, indiferent unde vrei să ajungi. Și autobuzele sunt o opțiune, dacă eviți orele de vârf. Dacă vrei să mergi de la nord la sud, sau – așa cum spun americanii – „uptown” și „downtown”, o să ajungi destul de greu cu autobuzele, pentru că traseele sunt în general aglomerate. De la est la vest, sau „crosstown”, se circula mult mai bine. Pe „Yellow cab” îl știi, e favoritul lui Carrie din *Totul despre sex*. Sunt peste 12.000 de taxiuri galbene în New York, e de ajuns să strigi „taxi” și în secunda a doua te afli deja într-unul. Cu doi dolari și jumătate pe kilometru ajungi unde ai chef. Dar trebuie să scoți din buzunar și un *tips* de un dolar. Asta-i legea nescrisă.

Dar, ca să guști din adevăratul New York, e cazul să te plimbi. Nu numai că este cea mai ieftină variantă, dar este și cea mai

bună. Poți începe cu Union Square, locul de întâlnire al skateboard-ilor și al celor care stau în periferie. I-a-o pe Fifth Avenue spre Washington Square Park, acolo sunt niște clădiri urâte, gri, cu apartamente de închiriat. Întoarce-te pe Broadway, ca să vezi de ce se spune că este... capitala culturală a lumii. Nu mai număra teatrele. O să le pierzi șirul. Eu am fost la Empire State Building, pentru că am vrut să văd New York-ul din cea mai înaltă clădire a sa. Am stat două ore la coadă și am plătit 16 dolari ca să ies la etajul 84. E ceva! De acolo de sus, *Macys*, cel mai mare magazin din lume, pare o cutie de chibrituri. Am văzut Statuia Libertății, oceanul, reclamele luminoase din Times Square, un patinoar mic, mic, cât un degetar, cu patinatorii aferenți – niște puncte minuscule, autobuzele roșii care fac turul orașului, agitația de la intersecții, unde new-yorkezul respectabil cu cafeleța în pahar de plastic trece chiar și pe roșu, terasele blocurilor mai mici, unde unii mai întreprinzători și-au amenajat mica lor oază, cu piscină, șezlonguri, umbrele și tot felul de plante decorative...

text și foto Ciprian Enea

Cele mai bune oferte

Agencia Prestigetours

www.prestige.ro,

tel.: 021.319.77.94

- Hotel Ramada Limited 2* – de la 39 euro / persoană în cameră dublă / noapte cu mic dejun
- Hotel Sun 3* – de la 42 euro / persoană în cameră dublă / noapte cu mic dejun
- Bilet avion: de la 600 euro / persoană,

Agencia Butterfly Tourism

www.butterfly.ro,

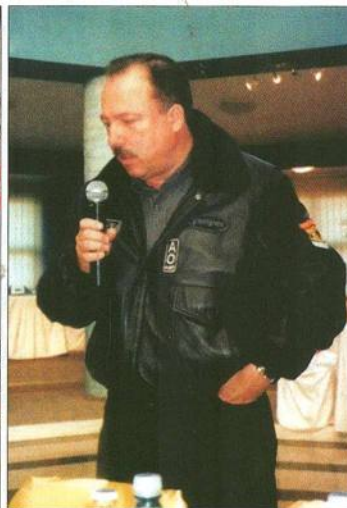
tel.: 021.223.78.03

- Hotel Days Broadway 2* – 602,5 USD/2 persoane
- Hotel B W President 3* – 777,5 USD / 2 persoane
- Hotel Palace 5* – 1705 USD/2 persoane
- Tariful include: 5 nopți cazare în cameră dublă la hoteluri de 2, 3 și 5 stele, în perioada 23-28 februarie
- Transportul cu avionul până la New York, în aceeași perioadă, este 333 euro, plus taxe (aproximativ 250 de euro).

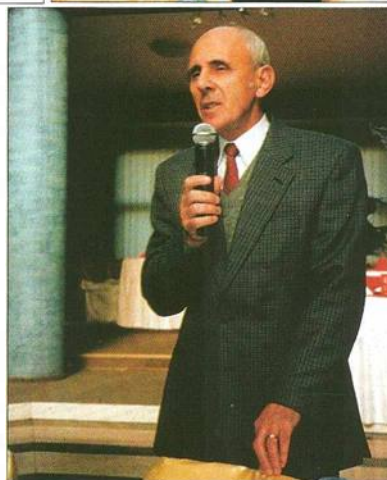
La Alexandria, „nășite” de Laboratoarele Elidor, Medicina clasică și fitoterapia și-au pus pirostriile

Ceea ce altădată părea imposibil s-a întâmplat, în sfârșit. Medicina clasică și fitoterapia au început „să-și bea cafeaua” împreună. Să-și recunoască una alteia meritele și limitele, dar mai ales câștigul rezultat din colaborări. Medici de familie, profesori de medicină alopatică și fitoterapeuți s-au întâlnit, recent, la Alexandria, pentru a încheia o „pace” definitivă între cele două „tabere”. Spre binele pacientului din România. Care, „tocit” de atâta terapie clasică, reacționează surprinzător de bine, uneori spre miraculos, la tratamentul pe bază de plante.

Simpozionul *Fitoterapie în practica medicală*, organizat de Laboratoarele Elidor, a pornit de la o idee pe cât de simplă, pe atât de valoroasă. Așa cum setea se potolește mai bine cu apă simplă decât cu cine știe ce răcoritoare sofisticată, și boala trece uneori mai ușor cu un tratament mai modest, din plante, decât cu te miri ce produse de sinteză, cu denumiri complicate. Chiar dacă sună naiv, teoria aceasta dă rezultate spectaculoase în multe cazuri. Mărturia Doinei Marin, medic la Spitalul de urgență Floreasca, din București, este mai mult decât convingătoare: „Ca anestezist, lucrez cu droguri supersofisticate și violente. E fascinant să văd că obțin rezultate fabuloase cu produse mult mai simple, din plante. Sunt foarte eficiente în bolile cronice, de exemplu, în cazurile de diabet, hipertensiune sau colesterol.

Medicii Ovidiu Bojor, Doina Marin, Sorin Godeanu și Vicențiu Găvănescu demonstrează că medicina clasică și cea alternativă pot face minuni, atunci când merg mână în mână.

Și bolile aparatului digestiv reacționează bine la astfel de tratamente. La diagnosticul de colon iritabil, de pildă, folosesc cu succes, de câțiva ani, Depurex și Purofort.”

Dr. Vicențiu Găvănescu, pneumolog,

i-a sfătuit pe medicii de familie prezenți să apeleze cu încredere la tratamentele naturiste. Pe lângă eficiența dovedită, ele sunt și mult mai ieftine, un aspect deloc de neglijat când vorbim de cei mai mulți dintre bolnavi, care sunt pensionari. Domnia sa lucrează cu peste 50 de produse Elidor, iar rezultatele sunt miraculoase.

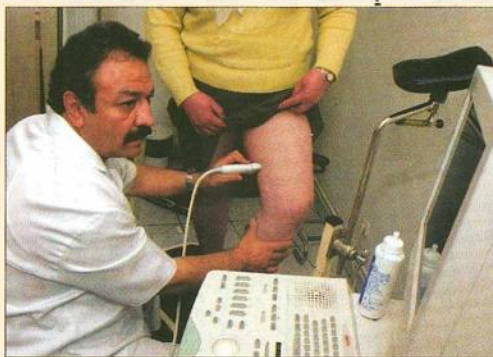
O adevărată pledoarie pentru medicina complementară a făcut și prof. dr. Ludovic Păun, de la Spitalul Victor Babeș, din București: „Sunt medic infecționist de o viață și acum, spre sfârșitul ei, m-am luminat în ceea ce privește medicina alternativă. Recunosc, în baza unei experiențe personale. Eu am un stimulator cardiac și am întâlnit o persoană specială care mi-a spus diagnosticul exact, fără nici o electrocardiogramă. De atunci am început să văd lucrurile altfel.”

Sigur că bomboana de pe tortul acestei cununii întârziate, dar mai bine decât niciodată, dintre medicina clasică și cea complementară, a pus-o dr. Ovidiu Bojor, o somitate românească, și nu numai, în materie de fitoterapie. Domnia sa a explicat, extrem de simplu, de ce ar trebui să preferăm produsele naturiste atunci când ele au „încărcătură” tămăduitoare: „Fără să neg meritele medicinei alopate, trebuie să spun că medicamentele de sinteză sunt niște corpuri străine, niște chimicale pe care le introducem într-un organism viu. Pot face bine într-o parte, dar pot strica în alte părți. Produsele din plante sunt mult mai aproape de alcătuirea noastră. Pro-bios (probiotice) înseamnă pentru viață. Anti-bios (antibiotice) înseamnă împotriva vieții. Cred că asta spune totul.”

text: **Liliana Petruș**

foto: **www.magazinterapeutic.ro**

Mohammad Abu-Baker este singurul medic din România care tratează boala varicoasă prin metode absolut originale, brevete ca invenții și premiate de foruri internaționale de prestigiu, între care amintim *Colegiul American de Flebologie*. La Clinica Tul-Karem, din București, bd. Nicolae Bălcescu, nr. 32-34, tel. 312.45.79 sau 315.83.78, puteți beneficia de „cea mai rapidă și eficientă metodă de tratare a bolii varicoase”, după cum susțin brevetele de invenție expuse în cabinetul medicului. Operația de varice nu doare, se face cu laser, sub anestezie locală ecoghidată. La doar câteva minute după intervenție, cu piciorul bandajat și strâns în ciorap medicinal, pacientul își vede de drum.

Întrebare concurs: Care este adresa Clinicii Tul-Karem?

Premiul oferit: O operație de varice gratuită în valoare de 500-1.000 de euro, funcție de stadiul bolii varicoase

Trimiteti taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 22.02.2007

TUL-KAREM
Concurs

KOFAX®

A DICOM GROUP COMPANY

the Power of
Transformation
Data In, Information Out

Pentru mai multe informații accesați www.kofax.com sau contactați partenerul autorizat din România,
Net Consulting, Str Știrbei Vodă, nr 150, sector 1, București
Tel: 021 223 27 01, 223 28 99; Fax: 021 312 41 99; E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

Niro + Sichuan

Ați văzut, vreodată, opera *Sichuan*? Dacă nu, ați pierdut. Eu am văzut-o de la reprezentarea Anului Nou Chinezesc, spectacol întâmpnat la Opera Română din București, cu susținerea financiară a grupului NIRO.

Cine a luat parte la show nu o să uite, cu siguranță, dansul urșilor PANDA, specificul chinezesc din *Ceremonia ceaiului* sau „jongleria cu picioarele”. Dar vedeta seriei a fost, fără îndoială, ritualul schimbării, cu măiestrie, a măștilor, pe care, pur și simplu, nu apuca să le vezi glisând pe față. La final, totul a fost încununat cu un foc de artificii antologic, pentru că, spune superstiția, astfel se alungă spiritele rele din anul care va să vină. (M. Gălățanu)

La un pas de Europa

La sfârșitul tranziției, caricaturistii români au urcat în forță treptele integrării, reușind să fie „la un pas de Europa”, evident înaintea politicianilor noștri. De altfel, *La un pas de Europa* a fost chiar tema inspirat aleasă de Consiliul Județean Brăila și Centrul de Creație, organizatorii Salonului Național de Caricatură. Expoziția, fără îndoială cea mai tare competiție internă în 2006, a adus pe simeze

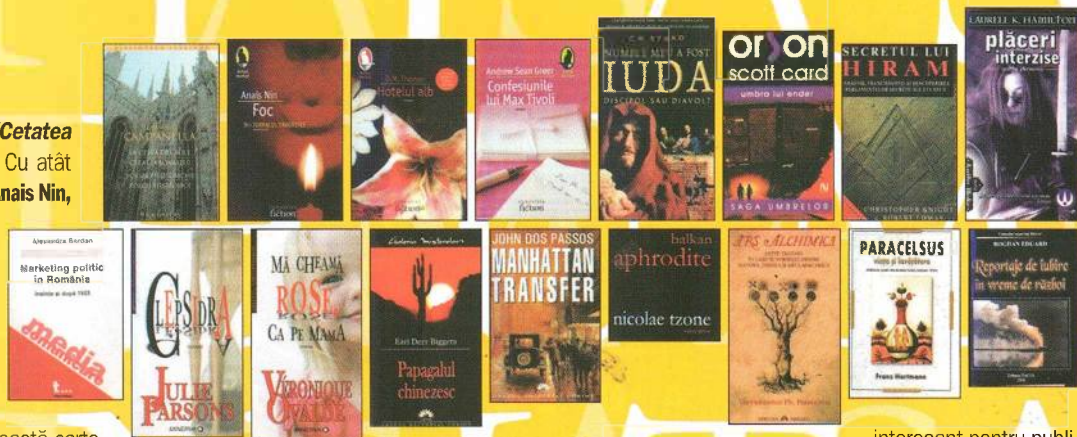
41 de autori cu peste 150 de desene – cu și despre Europa – din care juriul a ales pentru podiumul de premiere pe Silviu Turculeț – Marele Premiu, Gabriel Rusu – Premiul I, Aurel Ștefan Alexandrescu – Premiul II, Iulian Pena – Premiul III, mențiunile revenind lui Pavel Botezatu, George Licurici și Cristian Topan. Astfel, noua Axă a graficii satirice românești, București-Galați-Brăila, a reușit să câștige aproape toate premiile puse la bătaie de Saloanele naționale de umor în anul 2006. (Aurel Ștefan Alexandrescu)

Oglinda cărților

HUMANITAS: Tomasso Campanella, *La cita del Sole/Cetatea Soarelui, Poezii filozofice*. O specie rară de poezie. Cu atât mai mult cu cât a fost scrisă în temnițele Inchiziției. Anais Nin,

Foc. Din jurnalul dragostei. O viață cu adevărat de foc, trăită alături de Henry Miller. O confesiune cu fața întoarsă, deopotrivă, spre marele autor american cât și spre cititor. D. M. Thomas, *Hotelul alb*. Între Eros și Thanatos, Lisa Erdman, personajul central, își consumă visele. Cel mai important roman al lui Thomas. A luat PEN Silver Pen Award.

Andrew Sean Greer, *Confesiunile lui Max Tivoli*. În această carte apărută în „Raftul Denisei” am citit o frază antologică, una care va rămâne oricui mult timp în cap: „Fiecare dintre noi e dragostea vieții cuiva”. NEMIRA: C.K. Stead, *Numele meu a fost Iuda*. Cea mai îndrăzneată. „Evanghelie”. Cea mai comentată. Cea mai... apocrifă. Descoperită târziu. Sau, de fapt, redescoperită... Mai ales de contemporanii noștri. Apărută în multiple ediții, chiar mai recent. În primul rând, o temă de discuție. Dar și un motiv pentru a broda o ficțiune cât se poate de palpitantă, cu un Iisus neconvențional, prietenul din copilărie al lui Iuda. Orson Scot Card, *Umbra lui Ender*. Ce ziceți, o să vă apucați să citiți Scot Card? Nu? Nici dacă o să vă spun că primul opus, *Jocul lui Ender*, e o capodoperă? Nici dacă o să vă spun că autorul a avut atâta imaginație încât să plece, la începutul anilor '70, ca misionar mormon în Brazilia? Chelsea Quinn Yarbro, *Hotel Transylvania*. Pentru cine nu știe, Chelsea scrie un soi de horror. Stephen King, *Lucruri prețioase*. Un nou roman purtând marca „Dark Gothic” – sau/și eticheta „horror”, în acrobatică traducere a lui Mircea Pricăjan, editor-colaborator al revistei FLACĂRA. O carte cumva atipică a lui King. Mai aproape de ceea ce înseamnă un roman „social”, un „studiu de moravuri”. Îți ia ceva timp să o citești, căci King e disperat să producă un „cotor” al cărților sale. Cărți cu came epică, obsesie brebaniană... Christopher Knight & Robert Lomas, *Secretul lui Hiram*. O carte care încearcă să rescrie istoria ultimilor 4.000 de ani, altfel. Autorii, dintre care unul chiar are nume de cavaler, sunt masoni și își propun să redescopere rădăcinile ordinului lor... CĂTRE AQUILA SE ÎNDREAPTĂ ELOGIUL ACESTEI EDIȚII A RUBRICII NOASTRE! TRITONIC: Iordan Gheorghe Bărbulescu: *UE, Politicile extinderii*. Tot ceea ce ar trebui să știm despre „Marea extindere”: criterii de aderare, procedura negocierilor, candidații, analize comparative. Laurell K. Hamilton, *Plăceri interzise*. Nu știu ce plăceri ar putea fi interzise, căci mie nu mi se interzice nici o plăcere. Totuși, trebuie să admit că un thriller e o plăcere interzisă... Kelly Link, *Magia pentru începători*. Faptul că avem de a face cu o „fantazie lirică” ni-l garantează publicația *Publishers Weekly*, în avan-premiera cărții. Alexandra Bardan, *Marketing politic în România – înainte și după 1989*. Volumul a apărut în colecția de MEDIA/COMUNICARE. O autoare pe care am cunoscut-o (mai bine) prin intermediul unui copywriter de la agenția de publicitate *Spotlight*, unde a și lucrat o vreme – și care ne-a lăsat un studiu cât se poate de

interesant pentru public. Subiectul Sandrei se învârtă în jurul unui mosor care se numește „comunicare politică”. MINERVA: Julie Parsons, *Clepsiđra*. Un roman al unei autoare neozee-landeze, din palmaresul căreia *Clepsiđra* este al cincilea roman. Prezentarea de pe ultima copertă ne promite că nu o să-l mai lăsăm din mână până nu îl terminăm. Veronique Ovalide, *Mă cheamă Rose, ca pe mama*. Unul dintre cei mai tineri autori francezi, dacă ne luăm după anul nașterii, are 35 de ani, de care, mărturisesc, nu auzisem. Tatiana Slama-Cazacu, *Sinucideri ciudate*. Subintitulat „roman detectiv”. Apare în serie de autor. Se întâmplă în București. Desigur, un București virtual. CORINT: Earl Derr Biggers, *Papagalul chinezesc*, colecția *Galeria Misterelor* (pe care am mai omagiat-o la această rubrică, elogiind gustul și selecția coordonatoarei colecției – e o ea, așa am auzit, deși nu am cunoscut-o personal.) Personajul principal, detectivul Charlie Chan, este mai degrabă antecunoscut cititorului, datorită seriei ecranizate. John Dos Passos, *Manhattan Transfer*, Editura LEDA (aparținând tot grupului editorial CORINT). Alături de Hemingway, Scott Fitzgerald și John Steinbeck, Dos Passos este, poate, unul dintre cei mai mari prozatori ai Americii, din secolul trecut. Jacques Futrelle, *Stăpânul diamantelor*, tot în *Galeria Misterelor*. Futrelle a murit la 37 de ani!!!, în 1912, când, pe bordul unui oarecare vas *Titanic*, călătorind la clasa întâi, a refuzat să se urce în barca de salvare, cedând locul soției sale. VINEA: Nicolae Tzone, *Balkan aphrodite*. O antologie de poeme ale autorului traduse în engleză de doi reputați traducători, Sean Cotter și Ioana Ieronim, cu câteva „cuvinte înainte” de Adam J. Sorkin, Andrei Codrescu și Ruxandra Cesereanu. Prima apariție dintr-o serie care conține autori de primă linie: Mihai Ursachi, Saviana Stănescu, Ioana Ieronim. HERALD: Theoprastus Ph. Paracelsus, *Ars Alchimica*. Puține personaje ale Evului Mediu sunt mai fascinante decât domnul Bombastus. Printre miraculoasele realizări puse în cărca artei alchimice se numără „numai” nemurirea, tinerețea veșnică/recăpătarea tinereții... Frantz Hartmann, *Paracelsus*. Doctor, magician (aproape!) al materiei, Paracelsus nu este egalat, ca faimă, decât, poate, de contele de Saint-Germain. Cu singura observație că Paracelsus este un hoinar prin tabelul Mendeleev. SERIE DE AUTOR. BOGDAN EDUARD. Este autorul a trei titluri în cadrul EDITURII DACIA: *Iustinian* și *Reportaje de iubire în vreme de război*. În același an, 2006, a mai apărut și *Convorbiri în amurg*. (M. Gălățanu)

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobantilor 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piata Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Pensiile private

2007 este anul hotărâtor pentru pensiile private obligatorii din pilonul al II-lea al Legii nr. 411/2004.

De fapt, o lege modificată de o ordonanță de urgență care a trecut de Camera Deputaților, dar care întârzie să fie publicată în *Monitorul Oficial*, drept urmare lucrurile nu se mișcă până nu apare în *M.O.* Așteptările sunt mari, atât din partea contribuabililor cât și din cea a *Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private*. Mai ales că reforma sistemului public de pensii din România a început în 2000, odată cu Legea nr.19/2000, crescându-se progresiv vârsta de pensionare și atrăgând cât mai mulți contribuabili în sistem, dar efectele reale nu s-au văzut nici acum. Pilonul II și III au intrat cât de cât în discuție abia din 2004 încoace. Criticile și acuzele, partizanii pro și contra Legii nr.411/2004 au apărut imediat după apariția acesteia și continuă să se războiască.

Impus de Banca Mondială, sistemul pensiilor private este alcătuit din trei piloni: pilonul I reprezintă fondul public de pensii, pilonul al II-lea, reglementat de Legea nr.411/2004 și prin ordonanță de guvern include fondurile de pensii private obligatorii, la care toți angajații sub 35 de ani urmează să contribuie, iar pilonul al III-lea cuprinde fondurile de pensii private facultative, reglementate de Legea nr. 204/2006, la care pot participa toți angajații care doresc să aibă un fond în plus, dar mai ales angajații care au peste 35 de

ani. În pilonul al II-lea va intra o cotă-parte din banii care până în prezent se duc la fondul public de pensii. În fiecare an un anume procent, în primul an 2%, apoi câte 0,5% până când, după opt ani procentul va atinge 6%. Criticii noului sistem – sindicaliști, analiști economici, ziariști din presa economică – nu văd cu ochi buni modalitatea de colectare și funcționare a fondurilor de pensii private obligatorii. Ei motivează că volumul contribuțiilor este prea mic pentru a realiza o administrare eficientă și, drept urmare, o pensie mare în

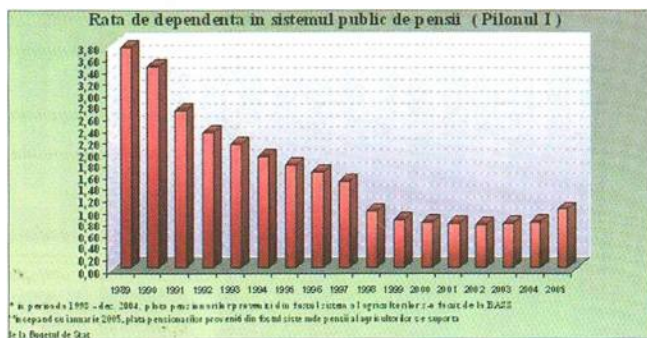
timp. Mircea Oancea, președintele *Comisiei de Supraveghere a Sistemului Pensiilor Private*, este de altă părere: „Cu cât perioada de acumulare e mai mare și deci se investește într-un timp mai îndelungat, cu atât vom avea la sfârșit o fructificare mai mare. Noi sperăm ca, după doi ani de la colectare, sistemul să-și dovedească eficiența.”

Cine administrează fondurile din sistemul privat de pensii obligatorii? Potrivit legii, vor administra societățile și companiile financiare acreditate de către

Puncte tari ale sistemului:

- La sfârșitul perioadei de contribuție vom avea sigur o pensie mai mare decât ceea ce se poate obține astăzi.
- România este o țară cu potențial, iar cine va participa acum în pilonul II și III va fi mult mai norocos decât cei care vor începe să contribuie mai târziu. La momentul actual randamentul investițiilor este foarte mare în România.
- Deși momentan nu există suficient de multe instrumente investiționale în țara noastră, este de așteptat ca într-un viitor apropiat să apară obligațiunile municipale și cele ipotecare în care se va putea investi fără riscuri majore și cu o profitabilitate foarte bună.
- Fondul personal de pensie (fie el din pilonul II, obligatoriu, fie din pilonul III, facultativ) poate fi moștenit, în caz că titularul moare.
- Posibilitatea de a forma pensia din mai multe surse (public, privat obligatoriu și privat facultativ).
- Viitorii pensionari vor beneficia direct de banii cu care au contribuit la un fond privat
- Vor putea alege de către cine le vor fi administrați banii și vor avea controlul asupra sumelor plătite la fond.

La prima vedere par toate bune, absolut favorabile contribuabilului. Cu toate acestea, există destui sindicaliști care reproșează noului sistem discriminarea între bărbați și femei – femeile riscând să aibă o pensie mai mică decât a bărbaților – și faptul că omul s-ar putea trezi la final cu o pensie mai mică decât suma cu care a participat la fond.

CSSPP, după ce au trecut proba dosarului. Vor fi societăți și companii de administrare nou înființate al căror obiect unic de activitate va fi administrarea de fonduri de pensii private obligatorii. Există un program de implementare a pilonului al II-lea pentru anul acesta. Potrivit lui Oancea, în ianuarie-aprilie comisia, emite principalele norme privind autorizarea firmelor care vor deveni administratori, vor fi dezbatute publice și se va discuta cu investitorii. Din mai până în august a.c. va avea loc procesul de autorizare efectivă a societăților care vor să ia în administrație fondurile de pensii private obligatorii. Urmează ca între septembrie și noiembrie să se facă informarea tuturor angajaților asupra opțiunilor pe care le au în a-și alege un fond la care să adere. Este perioada în care angajații trebuie să deschidă bine ochii când fac o alegere gândindu-se la riscuri, la avantaje și să decidă. Iar după aderarea la o societate sau alta, din luna decembrie sau cel târziu în ianuarie viitor se va începe colectarea

banilor în pilonul II de pensii. Criteriile după care CSSPP va acorda în termen de 30 de zile o societate de administrare a fondului de pensii sunt multe. Între ele un rol important îl au: capitalul social, experiența, notorietatea fondatorului societății nou înființate, pregătirea în domeniul pieței financiare, să nu aibă datorii la bugetul de stat, situația financiară a fondatorului să fie bună, fără pierderi în ultimii trei ani. Fondul de pensii private obligatorii va fi protejat fiind absolut separat de compania care îl administrează. Celor care se tem că nu cumva acest sistem să semene cu FNI sau SAFI, Mircea Oancea le dă replica: „Aici vorbim despre fonduri coagulate pe termen lung și există tot felul de sisteme de verificare, cerințe de raportare financiară din partea depozitarului – care de obicei este o bancă. Administratorul își va face propria-i politică de investiții, dar nu poate face nici o operațiune ilegală sau care să nu facă parte din contractul pe care și l-a asumat. În plus, mai există un fond de garantare a pensiilor construit pe modelul fondului de garantare din sistemul bancar/fond de garantare al asiguraților. Acesta va fi constituit în termen de trei luni de la autorizarea primilor trei administratori de fond privat de pensii obligatorii. Firmele care vor administra vor putea depune banii în conturi bancare, în depozite de capital, se pot achiziționa instrumente cu venit fix: titluri de stat, obligațiuni corporatiste, certificate de trezorerie. Acum la noi încă nu

există obligațiuni ipotecare, titluri ipotecare, dar piața se va dezvolta și vor apărea și la noi. Fondurile de pensii private, după părerea mea, trebuie să regleze piața și vor veni să scoată în evidență necesitatea investițiilor pe termen mediu și lung.” Vor putea administra fonduri de pensii private inclusiv societăți cu profil similar din UE, condiția fiind respectarea legilor românești. Toți contribuabilii vor fi informați periodic asupra situației conturilor, care e politica fondului, iar după doi ani au dreptul să decidă dacă rămân sau se mută la un alt fond de pensii privat.

„Este posibil ca pensia unei femei să fie mai mică decât a unui coleg de serviciu încadrat cu același salariu, asta fiindcă iese mai devreme la pensie cu cinci ani – ea iese la 60, bărbatul la 65 de ani – deci contribuția la pensie este mai mică. Femeile pot să stea acasă doi ani și să crească un copil, iar dacă nu găsesc un mijloc de a contribui la pensie în acest interval de timp, normal că și contul ei este diminuat. Valoarea pensiei este legată de perioada de contribuție. În ceea ce privește faptul că un om ar putea să primească mai puțin decât a depus... Da, este posibil fiindcă în economia de piață există riscuri și e posibil orice, însă consider că a gândi astfel e pură speculație, fiindcă oriunde în teoria financiară ideea este să obții profit și să înmulțești banii, nu să ai mai puțini. Când vorbim despre pensii ne referim la investiții pe termen lung, fiindcă dacă ne referim la o perioadă de cel mult zece ani, da, este într-adevăr posibil să prindem o perioadă economică dificilă și dobânzile de pe piață să nu ofere o fructificare suficientă.”

Legea prevede că la pilonul al II-lea se asigură contribuțiile care sunt plătite, dar atât, nu și fructificarea. Cine credeți că ar asigura o fructificare de 4-5% peste nivelul inflației? „O altă problemă pe care o ridică noul sistem este aceea că salariații cu salariul minim pe cartea de muncă sunt dezavantajați, la fondul de pensii privat – fie el obligatoriu, fie facultativ – nu pot contribui cu mai mult de 15% din salariul brut realizat și trecut pe cartea de muncă. Lucru pe care CSSPP nu pare să-l fi luat absolut deloc în calcul motivând că nu intră în atribuțiile CSSPP să se ocupe de inadvertențele acestea care defavorizează o largă categorie de salariați. Ceea ce trebuie să știe salariații este faptul că, dacă ești înscris la un fond de pensii private obligatoriu, nu înseamnă că nu poți să te înscrii și la un fond de pensii private facultativ, maximum de depunere fiind 15% din întreg venitul lunar al angajatului.

Punctele slabe:

- Limita de contribuție la sistemul de pensii facultative prevăzute în lege este de 15% din venitul realizat pe cartea de muncă, deci omul nu poate să depună mai mult decât dorește acest lucru sau dacă obține venituri mai mari, dar nu pe cartea de muncă.
- Atât în pilonul I, II, cât și în pilonul III sunt dezavantajate persoanele care au trecut în cartea de muncă salariul minim pe economie, deși salariul obținut efectiv e mult mai mare și restul plăților se face pe baza contractelor de „proprietate intelectuală”, supus impozitului, dar nu și contribuției la bugetul de pensii.
- Costurile de administrare și depozitare a contribuției pot face pensia mai mică.
- Întrucât femeile sunt nevoite să întreprindă munca pe perioada cât îngrijesc unul-doi copii, aceasta înseamnă penalități și deci o pensie mai mică decât cea a bărbaților.
- De asemenea, fiindcă femeile ies mai devreme la pensie cu cinci ani decât bărbații, reprezintă o altă cauză pentru care pensia femeilor va fi mai mică decât cea a bărbaților.

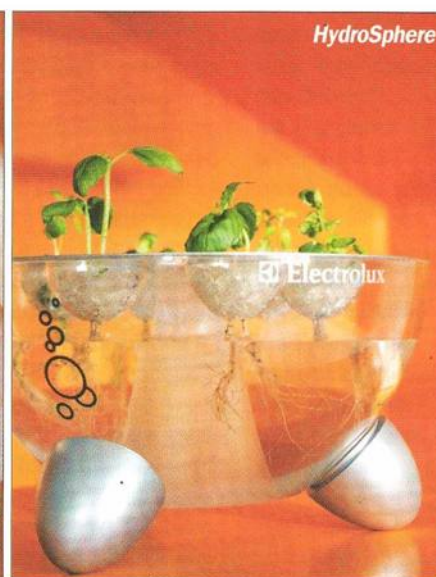
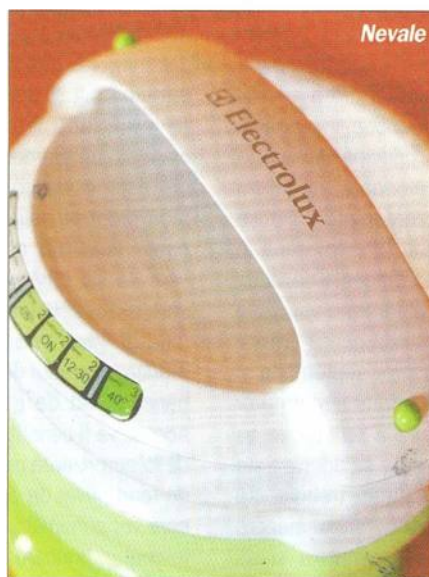
text: **Alice-Claudia Gherman**

foto: **Octavian Tîbăr și Alice Gherman**

Electrolux te provoacă!

Află cum va arăta bucătăria ta în anul 2016

Sunteți curioși cum ar putea fi echipată bucătăria voastră în 2016? Mâncare sănătoasă în diverse forme, legume și condimente crescute în propria bucătărie sau un aparat electrocasnic care condimentează singur mâncarea sunt doar câteva dintre ideile studenților participanți la concursul **Electrolux Design Lab**, la sfârșitul anului trecut. Competiția **Electrolux Design Lab** este la a patra ediție consecutivă și a avut loc până acum în Budapesta, New York, Stockholm și Barcelona. Și dacă nu sunteți convinși, iată ce au propus studenții finaliști la **Design Lab** pentru bucătăria unui viitor nu chiar atât de îndepărtat...

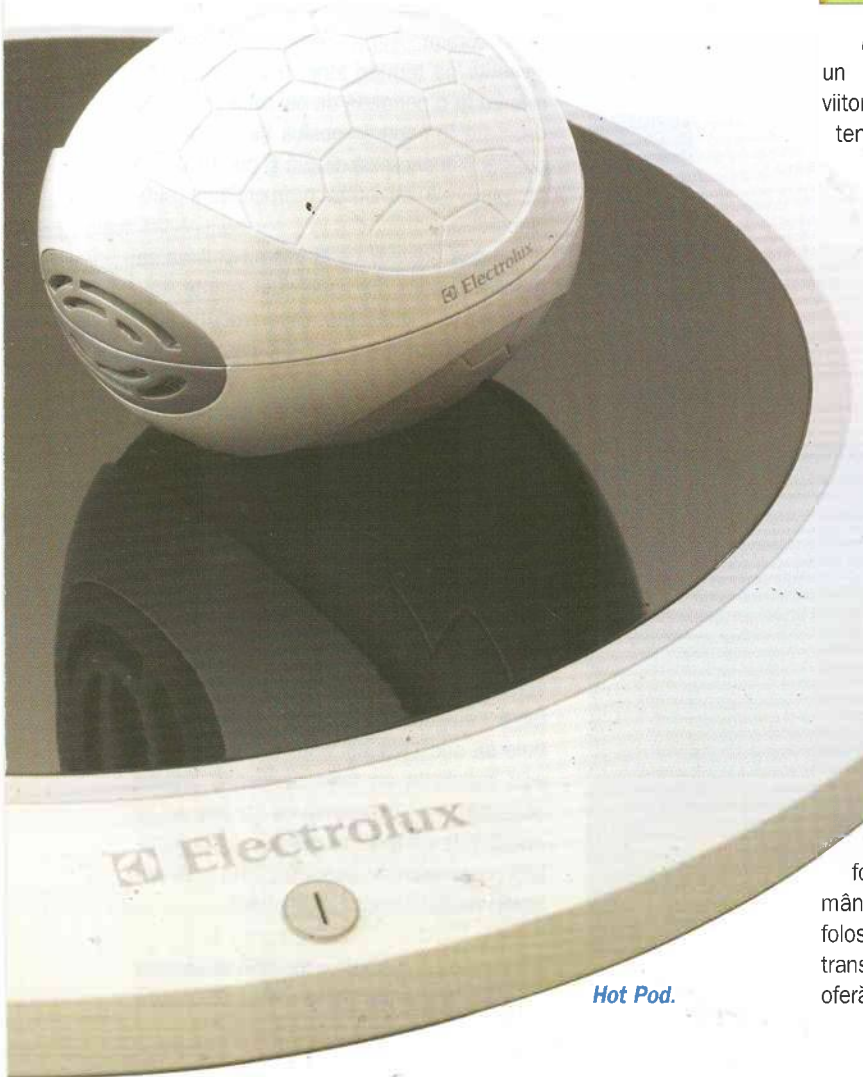
Electrolux Design Lab nu e o joacă, e un laborator în care *Electrolux* prevede viitorul gătitului în lume. Piese de rezistență ale ultimului concurs inițiat de *Electrolux* au fost: *Nevale*, *Fit-Snack-Joy*, *Hot pod*, *HydroSphere*, *Organic Cook*.

Nevale transportă mâncarea și o servește caldă sau rece în timpul programat de utilizatorul său, în linie cu tendințele *slow food* actuale. Conceptul *Nevale*, câștigătorul ultimei ediții a concursului *Electrolux Design Lab*, este construit pe mai multe nivele și este prevăzut cu un dispozitiv în formă de hotă cu control digital, oferind oportunitatea de a stoca până la patru feluri de mâncare, fie ele calde sau reci. *Nevale* are la bază forma unui vas antic în care se ținea mâncarea, numit „sefertași”, care se folosea în țările Orientului Mijlociu pentru transportul hranei gătită. Display-ul digital oferă informații asupra condițiilor de sto-

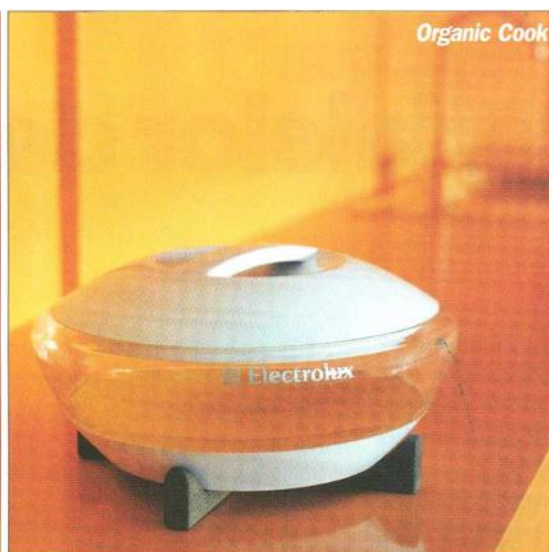
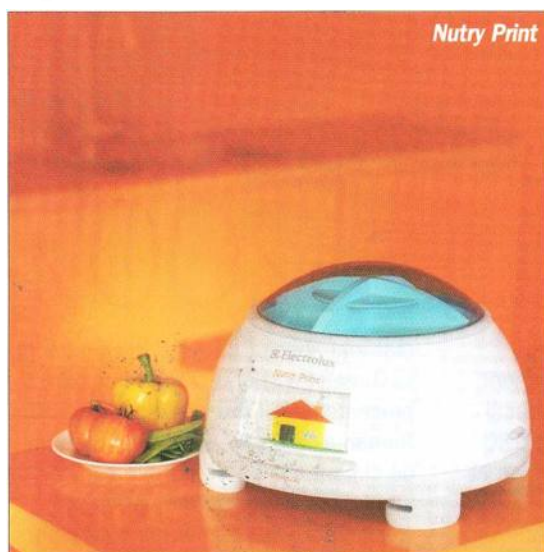
care și poate fi programat să lanseze programul de încălzire la un timp anume. În schimb, pentru mesele reci, *Nevale* are avantajul că păstrează o temperatură perfectă de stocare. Fiecare nivel lucrează independent: atât felurile de mâncare reci cât și cele calde pot fi transportate la un loc.

Fit-Snack-Joy. O abordare neobișnuită a hranei și o alternativă rapidă și sănătoasă a gustărilor, iată ce propune conceptul *Fit-Snack-Joy* realizat de Yirong Yang, un student la design de la *Southern Yangtze University School of Design*, China, în finala competiției *Electrolux Design Lab*. *Fit-Snack-Joy* este un aparat electrocasnic creat special pentru a transforma fructele crude și legumele în gustări sănătoase și distractive pentru bucuria tuturor membrilor familiei. Aparatul, care are numai 30 cm înălțime, poate fi literalmente așezat oriunde, acasă sau la birou. Aparatul produce „gustări” sănătoase gata de mâncat și face aproape orice: curăță, mărunțește, coace, amestecă fructe crude și legume până la producerea rezultatului final.

Hot Pod. Vați gândit vreodată că un minicuptor cu inducție și abur poate exista în bucătăria dv. pentru a vă oferi porții individuale? Finalistul din Germania, Christian Jung, student la *HFG Pforzheim*, introduce minicuptoare cu inducție și abur la *Design*

Hot Pod.

Lab 2006. Conceptul său, denumit *Hot Pod*, combină tehnologiile cu abur și inducție care promovează mâncarea sănătoasă într-un stil distractiv și „social”, oferind consumatorilor porții individuale în jurul mesei. Literalmente, conceptul permite unui număr mare de oameni să se bucure de felul de mâncare preferat deja porționat și le oferă posibilitatea de a avea diverse mâncăruri pe masă pentru a fi savurate de către mulți oameni. Practic, fiecare își poate prepara felul de mâncare preferat, simultan și diferit de cel al celorlalți.

HydroSphere. Într-o minge transparentă de 42 cm înălțime veți putea să vă creșteți plantele aromate, condimentele, fructele mici și legumele, în mediul cald și convenient din propria bucătărie. „Creat cu un stil consistent, ușor de folosit, cu aspect atrăgător, *HydroSphere* oferă consumatorilor experiența uluitoare de a privi cum

cresc plantele”, își descrie Kleber Puchaski, de la *Royal College of Art*, Marea Britanie, propriul său proiect.

Nutry Print. În 2016, veți putea prepara o masă sănătoasă și distractivă pentru copiii dv. într-un timp mult mai scurt. *Nutry Print* este un aparat electrocasnic de dimensiuni reduse care oferă mâncare preparată pe mărimi diferite și în forme haioase, cum ar fi personaje din desene animate. Acest concept, propus de studentul *Clayton Tolomioti Resende* de la *School Positivo University Center*, Brazilia, este menit să realizeze mâncărurile sănătoase mai atractive pentru copii și chiar și pentru părinți.

Organic Cook. Dacă visați să gătiți fără ulei și extrem de rapid, acest lucru se va putea realiza cu *Organic Cook*. *Organic Cook*, proiectul care provine din Singapore, este un aparat electrocasnic pentru gătit rapid, flexibil și fără ulei pentru casa din 2016. Acest aparat electrocasnic de dimensiuni reduse combină tehnologia cu infraroșu și gătitul în vid pentru a oferi mâncare sănătoasă într-o fracțiune din timpul tradițional pe care l-ar lua gătitul obișnuit. Având forma unui bol, închis cu un capac simplu, *Organic Cook* le permite consumatorilor să gătească mâncarea chiar la masă fără prăjire în ulei, opțiuni de fierbere sau grill într-un singur aparat.

Spice Hood. Finalistul *Design Lab 2006*

care provine din Statele Unite ale Americii (*Jonathan Assaraf, Savannah College of Art and Design*) propune *Spice Hood*. *Spice Hood* combină tehnologia gătitului sub hotă cu un stativ care condimentează automat. *Spice Hood*, o hotă pentru gătit cu dispozitiv de condimentat automat și sistem de distribuție automată, este creat special pentru a ajuta la reducerea dezordinii din bucătărie în timpul gătitului, încurajând utilizarea condimentelor. Aparatul filtrează și recirculă aerul degajat de la gătit pentru a nu dăuna depozitării condimentelor care sunt astfel păstrate într-un mediu uscat. Ca un beneficiu în plus, vă puteți produce combinațiile de mirodenii dorite, bazate pe rețetele dv. sau pe cele din memoria hoteli. Un mecanism automat se rotește și eliberează condimentele într-un sertar mai mic din partea de jos a hoteli. Iar pentru cei care doresc să folosească aparatul în mod manual, containerele cu condimente pot fi de asemenea scoase separat.

Vege. Cu *Vege* veți putea mânca legumele și fructele preferate pe toată durata anului. Pentru a întâlni nevoile specifice, *Teeravit Hanharutaiwan*, un student la design din Thailanda, a dezvoltat un frigider independent care se folosește de tehnologia *Hydroponics*. *Vege* combină utilizarea luminii cu ultraviolete cu principiul *Hydroponics*, un sistem care folosește soluții cu nutrienți minerali în loc de pământ, pentru a controla creșterea legumelor.

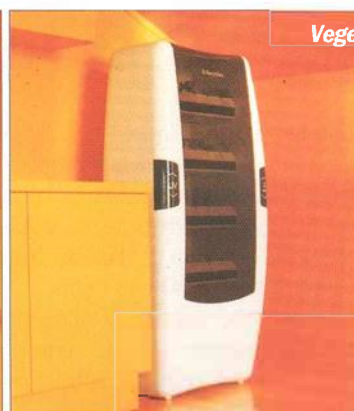
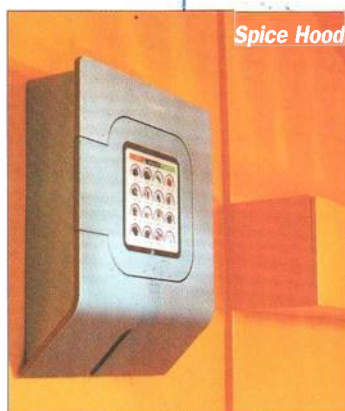
Vessto. o anagramă pentru *Stirling Love*, este un aragaz din ceramică care combină flexibilitatea fizică și utilizarea energiei ca sursă de putere. Fiind o versiune superioară a motorului *Stirling*, conceptul lui *Eduardo Altamirano Segovia* de la *Universidad La Salle*, din Mexic, folosește căldura din cuptor pentru a extinde și a capta cantități mici de gaz în interiorul aparatului electrocasnic, care, în schimb, dă putere produsului. Incorporarea motorului *Stirling* oferă consumatorilor libertatea de a găti oriunde își doresc.

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **arhiva Electrolux**

Cât de important este să ne alimentăm sănătos:

- Supraponderalitatea cauzează astăzi un milion de morți în Europa în fiecare an. ● Doi din trei americani sunt supraponderali, iar obezitatea aproape că depășește fumatul în ceea ce privește cea mai posibilă cauză a deceselor.
- Obezitatea se datorează obiceiurilor de a mânca nesănătos, lipsei de timp și multitudinii de feluri de mâncare nesănătoase din care ai de unde alege.
- Obezitatea reprezintă una dintre cele mai mari provocări ale sănătății publice din secolul al XXI-lea; este deja responsabilă pentru 10-13% din decesele din diverse părți ale Europei și prevalența sa s-a triplat din 1980 până acum.
- Supraponderalitatea este în zilele noastre cea mai întâlnită problemă a copiilor. În Europa, aproximativ 20% dintre copii sunt supraponderali și o treime dintre aceștia sunt obezi. ● În concordanță cu *Journal of Epidemiology and Community Health*, obiceiurile greșite de alimentație costă serviciul din Marea Britanie aproximativ șase miliarde în fiecare an, de trei ori mai mult decât taxele pentru fumat și de două ori mai mult decât costurile accidentelor auto. ● În plus, față de costurile extrem de ridicate, obezitatea provoacă poveri economice și prin scăderea productivității și venitul cu care se află în relație, dat fiind faptul că persoanele obeze sunt mai predispușe să lipsească de la serviciu din cauza îmbolnăvirii.

Special Preview: „Casa”

Piața materialelor de construcții în 2007

Piața construcțiilor a crescut semnificativ la sfârșitul anului trecut și este în continuă creștere. Pe de altă parte, constructorii s-au plâns de un deficit al pieței materialelor de construcție și de un nivel ridicat al prețului acestora. Noi am făcut un tur de orizont prin piață și vă punem la curent, în cele ce urmează, cu prețurile materialelor de construcții necesare ridicării unei case în stil clasic, dar și cu tendințele anului 2007 în materie de betoane, cărămizi, țigle, jgheaburi, tâmplărie pvc etc.

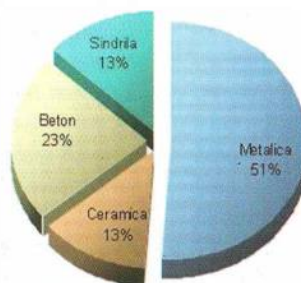
Anul 2006 a fost un an al construcțiilor în România, dar nici în 2007 românii nu vor sta cu mâinile în sân. Preferința pentru casele de cărămidă reprezintă o constantă pentru țara noastră, chiar dacă, din cauza prețului ridicat al acestui produs, românii au ales în ultimii ani BCA-ul (beton celular autoclavizat). Cu toate acestea, în 2006 vânzările de cărămidă au crescut în medie cu 5-10% depășind segmentul de zidărie din BCA, iar specialiștii prevăd o creștere continuă cu

20% față de anul trecut a pieței cărămizilor, mai exact acest segment de piață a materialelor de construcții ar putea ajunge în 2007 la circa 180 milioane de euro. Principalii jucători ai acestei piețe sunt: *Siceram* Sighișoara, producătorul austriac *Wienerberger* care a redeschis în 2006 fabrica de cărămizi de la Sibiu, grupul de firme *Kronberger* care deține fabrici la Tg. Mureș și Buzău, *Ceramica* de la Iași și *Cemacon* din Zalău.

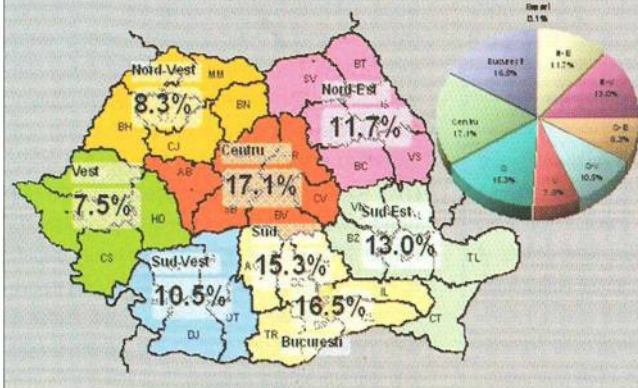
La rândul său, piața cimentului, un

material absolut necesar în construcții, va înregistra și el o creștere cu 10-15 procente. Anul trecut s-au fabricat în România cam șapte milioane de tone de ciment. De altfel, potrivit estimărilor lui Markus Wirth, *Country Manager*-ul *Holcim România*, cimentul, betoanele și agregatele (nisip și pietriș) reprezintă cam 8-9% din prețul total al materialelor de construcții utilizate la construirea unei case. Pentru 2007, Markus Wirth a anunțat, în cadrul unei conferințe de presă, că: „Deja vânzările lunii ianuarie au depășit cu mult previziunile noastre, iar în ceea ce privește evoluția întregii piețe a cimentului în 2007, estimăm o creștere de 15% ca volum. Nu va fi o creștere de prețuri foarte mare la nivel general. Dacă piața va crește cu 15%, noi trebuie să creștem cu cel puțin 5%. Prețul cimentului depinde de costul energiei, al combustibililor și de forța de muncă. Dacă anul trecut am produs ciment echivalentul a 10.000 de case, pentru 2007 vom investi în continuare în unitățile de producție, logistică și angajați, vom dezvolta noi produse și servicii. În următorii doi ani avem un buget de 160 de milioane de euro, dintre care 80 de milioane pentru anul acesta.” Grupul *Holcim*, unul dintre liderii mondiali ai pieței cimentului, a înregistrat o cifră de afaceri de 219 milioane de euro, adică o creștere de 28% față de anul 2005, când cifra de afaceri a fost 166 milioane de euro. Pe piața românească a cimentului se confruntă trei mari jucători internaționali: grupul francez *Lafarge Ciment*

Segmentarea pieței în funcție de tipurile de învelitori și valoarea vanzarilor (Euro) 2005

Segmentarea pieței în funcție de valoarea vanzarilor

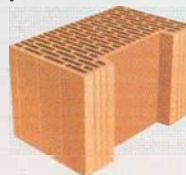
„Coșul orientativ” al materialelor de construcții

BCA: BCA zidărie *Elpreco* se utilizează la realizarea de pereți exteriori și interiori portanți ai clădirilor de locuit cu număr redus de niveluri, preț 291,55 lei/mc; BCA-ul de izolație *Elpreco* se utilizează la izolarea pereților exteriori de beton armat, la izolarea planșelor și a acoperișurilor, prețul este de 303,45 lei/mc.

Plăci: plăci de beton *Falco Betonyp* se folosesc la realizarea următoarelor lucrări: cofraje pierdute, îmbrăcarea fațadelor, îmbrăcarea pereților interiori, protecție antiincendiu,

placarea podelelor, pereți interiori/exteriori rezistenți la sarcină, podele rezistente la sarcină, tavane suspendate/rezistente la foc, preț 79,40 lei; panou prefabricat polistiren dublu portant cu caracteristici deosebite de rezistență și izolare termică. Se utilizează pentru construcții civile joase, preț 126 lei/mp.

Cărămidă: cărămidă *Wienerberger Porotherm*, dimensiuni: 375x250x238 mm, preț între 294 lei/mc, 91 lei/mc și 298,23 lei/mc; cărămida eficientă import Serbia, gama dimensională cuprinde cărămida pentru

România, cel german Heidelberg Cement și cel elvețian Holcim.

De asemenea, piața învelitorilor pentru acoperișuri își are și ea combatanții ei. Aici se luptă circa 60 de companii, cele mai puternice, dețin câte 10% din piață, patru companii au între 5 și 10%, iar restul de firme au un caracter absolut regional. Principalele companii care activează pe acest segment de piață sunt: Bramac (țiglă din ceramică Alpina, Classic, Transilva și Romana), Elpreco (țiglă din beton, țigle lăcuite), Europal Construct (țiglă metalică pe structuri din lemn ori metal), Gasell, Isopan, Lindab (țigle metalice și acoperiș fâltuit), Tegola, Onduline, Macon și Plannja. Toate aceste companii realizează sau importă, pe lângă învelitori, jgheaburi și burlane, trațe de fum sau alte elemente necesare acoperișurilor.

În egală măsură, piața tâmplăriei, fie ea de aluminiu, pvc sau lemn este bine reprezentată de numeroase firme românești și străine. Circa 4.500 de producători de profil din principalele 20 de orașe ale țării, printre cele mai cunoscute fiind Corina Gealan, Rehau, Aplast, Far Est, Suki, Lipoplast etc. Cum sectorul tâmplăriei termoizolante a cunoscut o creștere spectaculoasă în ultimii doi ani, potrivit Neomar Consulting, în 2006, a crescut cu 27,4%, este de așteptat ca și în 2007 să se înregistreze un avans.

Sorin Ignat: „Conflictele din Orientul Apropiat au scăzut exporturile”

Carbid Fox SA este singurul producător de var hidratat și carbid din România. Piatra de temelie a întreprinderii a fost pusă în 1916. A cunoscut momente de glorie chiar și după '89 când salariile angajaților erau de invidiat pentru locuitorii din Mureș, dar ultimii ani au adus și momente de restriște, când vânzările pe piața internă și mai ales internațională au scăzut.

„Sectorul construcțiilor evoluează și va evolua exploziv! Cel puțin, potrivit estimărilor mele, în următorii 15-20 de ani încă vom avea un ritm accentuat al construcțiilor.”

situa undeva între primele trei locuri. Din nefericire, lucrurile nu stau la fel în ceea ce privește producția efectiv realizată în ultimii ani. Există un necesar bine definit pentru piața românească, însă este în scădere.

– Știu că o parte din producție se îndreaptă spre sectorul de construcții: imobiliare sau birouri etc.

– Mai mult de 90% din carbura de calciu tehnic, așa cum se numește carbidul de fapt, este destinată în primul rând pentru obținerea acetilenei. Deci, una dintre prioritățile principale ale carbidului este de a genera un volum mare de acetilenă în urma reacției cu apa, reacție care are loc la temperatura și presiunea ambiantă. În contact cu apa, conform standardelor, un kilogram de carbid generează aproximativ 300 de litri de gaz de acetilenă. Acetilena e folosită mai departe în numeroase domenii, dintre care unul din scopuri ar fi tăierea și sudarea metalelor. Peste tot unde se lucrează cu metale și este nevoie de temperatură destul de ridicată, flacăra acetilenică – dezvoltă în jur de 3.000

– Sunteți cotați pe Bursă?

– Da, dar din păcate acțiunile noastre nu se situează acolo unde ne-am dori acum, practic oscilăm între 20 și 30% din valoarea nominală, o acțiune de 1.000 de lei se vinde între 200 și 300, cam aceasta este situația.

– Este singura întreprindere românească de profil?

– Da, suntem singurul producător de carbid din România. Nici nu au mai fost alții, suntem printre cei mai importanți din Europa. Dacă ar fi să ne luăm după capacitatea de producție, ne-am

zidărie exterioară, interioară, coșuri de fum, preț 225 lei/mc, ultimele date indică un preț pentru cărămida Wienerberger Porotherm de 319,90 lei/mc.

Ciment: un sac de ciment Holcim Superlucrabil la un preț situat între 16,50 și 17,50 lei/50 kg, depinde de unitatea care-l produce; ciment aditivat Topcem – liant hidraulic special fără contracții pentru preparare șape cu priză normală, uscare rapidă, preț 1,93 lei/kg; Capatciment, preț 20,90 lei/50 kg.

Mortar: mortar pentru exterior ROKA având un preț de 19,78 lei/25 kg consumuri specifice: 2-4 kg/mp; mortar hidroizolant Polat waterproofer 701, preț 84,45 lei/25 kg, consum specific 2,5-4 kg/mp; mortar superplastic pentru tencuieli și reparații Mtinci, preț 11,06 lei/25 kg; Tenco liant pen-

tru zidărie care nu necesită var, preț 8 lei/25 kg.

Beton: beton torcertare Hasit Spritzbeton aplicabil suprafețelor de beton armat, granulație 0-4 mm, preț 11,53 lei/un sac de 30 kg; beton uscat Baumit HobbyBeton, predozat, de clasa C16/20, pentru toate aplicațiile din casă (fundatii, stâlpi, buiandrugi). Consum: cca. 20 kg/mp/cm la un preț de 8,40 lei/30 kg.

Var, ipsos: var calcic hidratat Simcor, preț 10,90 lei/25 kg; ipsos de modelaj, fabrica Rigips Turda, preț 18,90 lei/40 kg.

Țiglă/olane, plăci pentru acoperiș: țiglă Bramac Alpina clasic, preț 31 lei/mp, lățime 300 mm sau puteți opta pentru țiglă Bramac de beton, 30 lei/mp; țiglă/olane Romana în stil

de grade Celsius – este superioară altor gaze precum propanul, butanul etc.

– Aveți relații speciale cu Orientul Apropiat? Prin ce se caracterizează ele?

– Principalul nostru segment de piață este Orientul Apropiat, asta datorită faptului că țările din zona respectivă sunt țări în curs de dezvoltare, iar o anumită etapă a procesului de dezvoltare necesită un consum de carburant ridicat și cunoaște chiar un trend ascendent, până la atingerea unui nivel tehnologic de la care este înlocuit cu alte metode mai moderne, mai puțin poluante.

– Câte tone au plecat la export anul trecut?

– Au plecat vreo 20.000 de tone, dar în mod normal producția destinată exportului se situează la un nivel de peste 30.000 de tone.

– Am înțeles că un număr de 20 de țări în care s-au livrat produsele se află chiar în zona de conflict. Cum influențează războiul activitatea de export?

– S-au înregistrat variații foarte mari pe perioada premergătoare războiului și cu costuri. Noi am fost probabil un fel de barometru pentru livrările în zonele conflictuale. Vă amintesc de conflictul din Irak, unde

„Noi intenționăm să ne dezvoltăm capacitatea de var hidratat – un var care se obține în urma unei reacții controlate cu apă – astfel încât omul nu mai trebuie să stingă cu apă”, declară Sorin Iगत, managerul general al Carbld Fox SA.

au scăzut dramatic livrările, nu livram direct în Irak decât în cantități foarte mici, au crescut taxele pentru asigurarea transportului ș.a.m.d.

– Care este dimensiunea profitului realizat din exporturi?

– Procentual vorbind se situează undeva între 3 și 5%, nu mai mult. Concurența de pe piață ne determină să reducem profitul chiar până la limita minimă de rentabilitate, pentru ca să putem rămâne în piață.

– Cât de profitabilă este întreprinderea din Târnăveni?

– În anumite condiții se poate obține din producție un profit între 8 și 10%, asta însemnând condiții normale de funcționare și la un anumit nivel de funcționare care să situeze cheltuielile fixe pe un palier profitabil. Nivelul acesta de producție ar trebui să situeze schema cheltuielilor fixe în zona rentabilității, iar astfel producția ar trebui să se situeze la peste 4.000 de tone/lună ca să se atingă această rentabilitate. Coborârea producției sub 4.000 de tone/lună are un efect negativ, iar dacă se coboară sub 3.000 înseamnă că această noțiune dispărește și numai într-o lună, înseamnă că ne scade nivelul de rentabilitate.

– Cum lucrați în general cu țările arabe?

– În fiecare piață avem distribuitori proprii, iar până la distribuitorii noștri, ajungem prin firme comisionare cu experiență în comerțul exterior. În ultimul timp am dezvoltat și comerțul direct, este mai laborios, necesită un volum mai mare de muncă și o expunere mai mare din partea noastră, dar este mult mai profitabil să lucrăm direct. Dificultatea principală vine din concurența întâlnită aici, în principal în Orientul Mijlociu. E un segment vizat și de către chinezi, e o piață în care se plătesc prețuri bune, iar chinezii sunt cei care au venit și au distrus prețurile.

– Câte sortimente de var aveți?

– Varul hidratat e un produs secundar. Pe piața internă vindem cinci sortimente de var, iar la export, în principal, trei sortimente. Se vând două sortimente de granulație definită de noi între 50 și 80 mm, în conformitate cu standardele internaționale, așadar, carburant tip I și tip II, se dezvoltă acum a treia categorie pentru metalurgie.

text **Alice-Claudia Gherman,**

Mihail Gălățanu

foto **Octavian Tibăr**

tradițional, preț 35,05 lei/mp; țigle metalice *Kami Terra Plegel*, preț 33,90 lei/mp; țigla *Transilva* de tip solzi, preț 55,19 lei/mp; plăci ondulate de azbociment *Congips*, preț 11,90 lei/buc (125 x 113 x 0,6 cm); țigla metalică *Lindab*, preț 48,78 lei/mp. Tot *Bramac* va lansa în martie un nou tip de țigla denumită *Donau* (țigla din mortar de ciment) la un preț de 25,5 lei/mp+TVA, la dimensiunile de 332x420 mm, în culorile brun-roșcat și roșu-cărămiziu.

Jgheaburi și burlane: jgheab *Lindab rainline*, preț 23,43 lei/ml compatibil cu orice tip de acoperiș; sistem de jgheab *Bramac Stavicor*, preț 129,06 lei.

Hidroizolare și termoizolare: vată *Isover Rio*, preț 49 lei/sul de 18 mp; folie anticondens *Delta*, preț 338 lei/sul de 50 m;

gips carton *Pregyplac* pentru izolare la exterior, preț 5,30 lei/mp.

Uși, ferestre: fereastră din lemn stratificat *Unilux* pin nordic 72x75 mm, preț 559,32 lei; sistem *Rehau*, preț 742,37 lei/buc.; fereastră PVC, preț 614,65 lei/buc. 80x120 cm, tâmplărie din lemn stratificat *Euronut*, preț 279,66 lei/mp.

Lista materialelor necesare ridicării unei construcții este mult mai lungă, în plus, aici ar intra și sistemele noi din plăci tip sendviș care permit ridicarea unei case în două săptămâni sau casele din lemn. Ne-am rezumat doar la materialele de construcții pentru o casă în stil clasic, de nivel mediu, și nu ne-am propus să realizăm o listă completă, ci una orientativă în ceea ce privește prețurile practicate în piață.

ABONAȚI-VĂ!

Veți avea colecția completă a revistei, simplu și comod în cutia dumneavoastră poștală. Taxele poștale sunt suportate de editură. Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.

Adresa de trimitere a talonului și a copiei după documentul de plată: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **ABONAMENT.**

Conturi bancare deschise la Banca Românească – filiala Băneasa:

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000;

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000;

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400

TARIFE

Apariții	România LEI	Europa Euro	SUA & Canada USD
3	18,00 lei	–	–
6	36,00 lei	20	28
10	60,00 lei	36	50

TALON

Solicitați un abonament la revista FLĂCĂRA pentru:

☐ 3 apariții ☐ 6 apariții ☐ 10 apariții

la prețul de începând cu luna Am achitat cu: ☐ mandat poștal /nr. din data; ☐ cec bancar /nr. din data; ☐ ordin de plată/ nr. din data Nume prenume țara localitatea strada nr. bloc sc. ap. județ/sector cod O.P. telefon

Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. **Pentru străinătate:** expediere poștală simplă, imprimat, Par Avion.

Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației. Pentru orice întrebări sau probleme legate de abonamentul dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, serviciul abonamente – persoană de contact: Nicoleta Predescu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro, sau în scris pe adresa de mai sus.

O prețioasă lecție de armonie

STYLIGHT

În noua colecție de vinuri Jidvei, Tezaur Jidvei, soiuri de renume ale Podgoriei Târnave își împletesc aromele pentru a crea o armonie savantă, plăcut echilibrată, menită să ispitească gusturile celor mai exigenți pasionați de vin.

Respectă-ți plăcerile!

Diverta

Fă-i cadou iubitului/iubitei tale de Ziua Îndrăgostiților un film pe DVD. Poți alege între două comedii

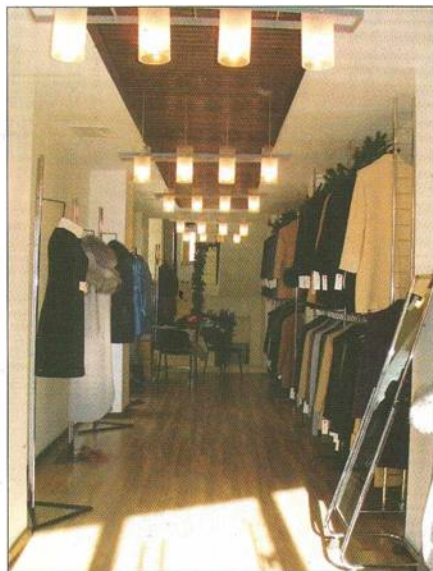

romantice 'Just Like Heaven (Si daca e adevarat)' și 'Elizabethtown'. Iar dacă îți place aventura și acțiunea dușă la maximum poți să-ți oferi thriller-ul 'The Fast and the Furious: Tokyo Drift' (Furios si lute: Tokyo Drift). Totul este să răspunzi corect la întrebarea: **Care sunt titlurile filmelor oferite de Diverta cu ocazia Sf. Valentin?**

Câștigă, de Sf. Valentin, unul dintre cele trei filme pe DVD

Heliotrop

Un nou magazin Heliotrop s-a deschis în str. Lipscani nr.77, București. Heliotrop te așteaptă la galeriile comerciale Voaleta cu

noua colecție de mantouri semnată Ana Zdravcu. Decupând talonul din revista Flacăra poți să-ți faci cadou prietenei tale unul dintre cele trei compleuri pe care Heliotrop le pune la dispoziție. Răspunde corect la următoarea întrebare și te vei bucura alături de prietena ta: **Care este noua adresă a magazinului Heliotrop?**

Câștigă, de Sf. Valentin, unul dintre cele trei compleuri

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 12/2006:

Tul-Karem

Turtoi Roxana
Tulcea - jud. Tulcea

Europa Travel

Daniela Staicu
București

Laropharm

Nestor Lucia
București

Năftănăla Oana
Pitești - jud. Argeș

Peggy Sage

Simionov Axinia
Ploiești - jud. Prahova

Andrei N. Sterian
Oltenița - jud. Călărași

Cristea Gabriela
Iasi - jud. Iasi

Peggy Sage

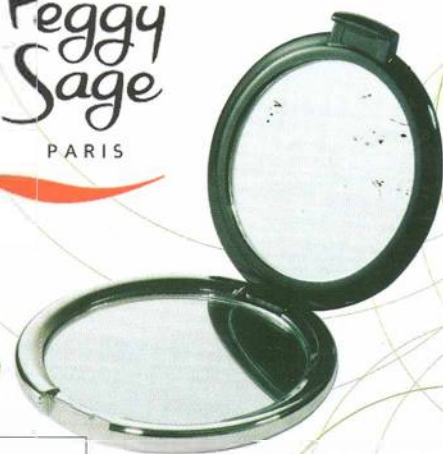

Vrei să fii frumoasă de Ziua Îndrăgostiților? Peggy Sage îți propune un mascara cu paiele în tonuri de aur și argintiu. Se pot aplica peste un mascara simplu sau direct pe genele naturale. Dotate cu o perie dură, ele depun paiele uniforme pe gene conferindu-le strălucire. Oglinda de poșetă Peggy Sage îți permite să-ți verifici machiajul în orice moment și să-ți aduci retușurile necesare. Are două părți, dintre care una cu oglindă care mărește. E utilă, practică, alunecă ușor în poșeta ta și te însoțește peste tot. Peggy Sage nu-ți uită nici pe bărbați, deodorantul stick care oferă o protecție de durată lungă, dar în același timp parfumează delicat pielea.

Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii, situat în str. Argentina nr. 6, sector 1, București.

Peggy Sage
PARIS

Întrebare concurs: **Care este adresa salonului Peggy Sage?**

Premii oferite: **Trei premii, fiecare constând într-o bluză și un set pentru manichiură franțuzească.**

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 22.02.2007

Concurs
Peggy Sage

oriflame

natural swedish cosmetics

Temperaturile scăzute ale iernii și trecerile de la cald la frig afectează tenul sensibil. Pielea își pierde elasticitatea, devine uscată iar orice element exterior cu care intră în contact conduce la agresarea acesteia. Identificând această problemă, Oriflame a dezvoltat gama pentru îngrijirea pielii Optimals Sensitive, special concepută pentru persoanele care doresc, indiferent de anotimp, ca tenul lor să se simtă confortabil. Astfel, cu ajutorul produselor din gama Optimals Sensitive, destinate tenului sensibil, senzația de mască este înlăturată, tenul devenind din nou suplu și catifelat. Produsele conțin un complex de substanțe calmante și ulei de echium, scăzând nivelul de hipersensibilitate a tenului.

Optimals Sensitive de la Oriflame, pentru un ten frumos și sănătos, de care te poți bucura în fiecare zi!

Sensitive Day Cream

Cremă de zi pentru ten sensibil

Cremă hidratantă de zi pentru ten sensibil, a cărei formulă unică protejează și calmează imediat pielea sensibilă iritată. Nu conține parfum, conferind tenului o hidratare de durată. 50 ml

Sensitive Night Cream

Cremă de noapte pentru ten sensibil

Cremă hidratantă, fără parfum, care acționează în timpul nopții, calmând și hidratând în profunzime pielea sensibilă. Conține creatină, substanță care ajută la regenerarea celulelor, încetinind procesul de îmbătrânire al acestora pe timpul nopții. 50 ml

Sensitive Soothing Toner

Loțiune tonică calmantă pentru ten sensibil

Loțiune tonică delicată, cu formulă hipoalergenică, pentru tenul sensibil, care protejează și calmează pielea. Se absoarbe ușor, tenul fiind revigorat, hidratat și catifelat. 200 ml

Sensitive Cleansing Milk

Lapte demachiant pentru ten sensibil

Lapte demachiant delicat, cu formulă hipoalergenică, care înlătură impuritățile și protejează pielea sensibilă. Extractul de mușetel calmează și hidratează pielea sensibilă, lăsând-o moale și catifelată. 200 ml

Pregătește-te pentru adidas Action 3!

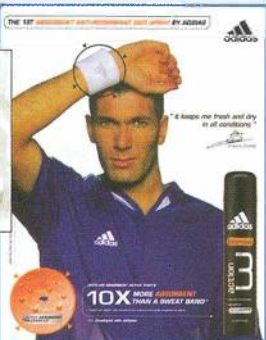

Controlează eficient transpirația oferind protecție 24 de ore din 24 și vă menține pielea proaspătă, protejându-vă de mirosurile neplăcute oricât de activi ați fi. Zinedine Zidane, legenda fotbalului mondial, a fost una dintre primele persoane care au experimentat noul game adidas Action 3 pentru bărbați și a rămas încântat de fiecare dintre cele patru variante ale noii game adidas Action 3: *Intensive* (pentru piele normală), *Sensitive* (cu aloe vera, pentru piele sensibilă), *Fresh* (piele normală) și *Pure* (piele normală și sensibilă). Ana Ivanovic, cea mai bună tânără jucătoare de tenis a anului 2005, noua imagine a adidas Action 3 pentru femei, a încercat la rândul ei cele patru variante ale adidas Action 3 pentru femei. Rezultatul? „Action 3 mă menține în formă în orice situație. Când mă simt confortabil, sunt mai puternică, iar jocul îmi merge perfect”. Răspunde corect la următoarea întrebare și poți intra și tu în posesia unui deodorant adidas Action 3, fie că ești femeie, fie că ești bărbat:

Întrebare concurs: **Cine a testat pentru prima oară noua gamă de deodorante adidas Action 3?**

Premii oferite: **Cinci premii constând în câte două deodorante din gama adidas Action 3 (pentru el și ea)**

Trimeți taloanele pe adresa redacției: **SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 22.02.2007**

Emotion for men by Pierre Cardin

EDT 30 ml **Preț 87,56 lei;** EDT 50 ml

Preț 106,17 lei; EDT 75 ml **Preț 117,83**

lei; Shower Gel 200 ml **Preț 31,19 lei;**

Body Spray 200 ml **Preț 39,85 lei;**

Natural Spray

Deodorant 75 ml

Preț 31,18 lei;

After Shave

Lotion 50 ml

Preț 62,48 lei

Intimately Beckham

Intimately Beckham pentru El

Eau de Toilette 30 ml, 50 ml, 75 ml – Preț 100,29 lei, 137,44 lei, 173,64 lei; After

Shave Lotion 75 ml – Preț 137,68 lei; Hair & Body Wash 200 ml – Preț 55,71 lei;

Deodorant Spray 150 ml – Preț 55,71 lei; Deodorant Stick 75 g – Preț 55,71 lei

Intimately Beckham pentru Ea

Eau de Toilette 30 ml, 50 ml, 75 ml Preț 100,29 lei, 137,44 lei, 173,64 lei; Body Silk

Lotion 200 ml Preț 55,71 lei; Shower Cream 200 ml

Preț 55,71 lei; Deodorant Spray 150 ml Preț 55,71 lei;

Darling by Kylie Minogue

horoscop

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Anul 2007 va fi unul excelent. Lucrurile vă vor ieși ușor iar eforturile dv. vor fi încununate de succes. În cazul în care doriți să faceți o călătorie lungă, eventual în străinătate, cu siguranță lucrurile vor ieși așa cum vă doriți. În general contactul cu străinătatea se va dovedi favorabil indiferent că este vorba de călătorii, studii sau afaceri.

Taur (21.04 - 20.05)

Saturn se va afla în continuare în zodia Leului obstrucționându-vă inițiativele; va trebui să munciți din greu pentru a pune la punct câte ceva. Unele soluționări ar putea să apară în lunile martie-aprilie și chiar mai. Șansa dv. din acest an se va vedea, mai ales, în plan financiar.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Anul 2007 va fi unul al cooperării, al activităților de parteneriat și nu în ultimul rând al consolidării relațiilor cu partenerul de suflet. Un succes deosebit ar putea să apară în primăvara acestui an ca urmare a finalizării cu succes a unei activități intelectuale. Unele neplăceri pot să apară începând cu luna septembrie.

Rac (22.06 - 22.07)

Căștigurile pe care le veți aștepta vor întârzia să apară dar, totuși, veți reuși să vă descurcați destul de bine, așa că nu este cazul să vă faceți probleme. N-ar fi exclus să faceți unele investiții și să vă fie foarte greu să returnați banii. Zona cea mai favorizată va fi cea legată de serviciu. Sfârșitul anului va reprezenta debutul unei perioade în care veți putea să vă implicați în colaborări de succes.

Leu (23.07 - 23.08)

Problemele de până acum vor începe să-și găsească rezolvarea. Zona cea mai favorizată rămâne cea sentimentală. Farmecul personal își va spune cuvântul și oriunde vă veți duce vă veți bucura de aprecierile celor din jur. Nu vor lipsi ocaziile de a vă distra, de a petrece clipe excelente în compania partenerului de suflet și a altor prieteni.

Fecioară (24.08 - 22.09)

O bună parte a anului 2007 vă va fi deosebit de favorabilă în cazul în care doriți să îmbunătățiți ceva în casă sau în familie. Relația cu rudele apropiate se va relaxa și este posibil ca cineva din familie să aibă o realizare. După luna septembrie conjunctura astrală nu vă va prea favoriza. Saturn va intra în zodia dv. de naștere și totul vă va ieși mai greu și mai încet.

Balanță (23.09 - 23.10)

Puteți fi de pe acum încrezător în șansa pe care o veți avea în anul 2007. Jupiter va fi de partea dv. pe aproape tot parcursul anului; așa, deci, în acest an veți fi mai optimist, mai entuziast și gata să luați startul în orice direcție. Eforturile dv. se vor concretiza rapid în realizări durabile, așa că ar fi bine să vă stabiliți clar care vă sunt prioritățile.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Pentru a începe într-un mod mai optimist trebuie să știți că acest an va fi mai bun, mai ales pentru cei născuți în prima jumătate a zodiei. Șansa dv. în anul 2007 se va vedea mai ales în plan material. Spre sfârșitul anului veți avea posibilitatea să puneți la punct un plan care va aduce ceva mai multă stabilitate și siguranță în viața dv.

Caracteristicile anului 2007

Săgetător (23.11 - 21.12)

În 2007 vă veți bucura de o șansă deosebită, așa că nu trebuie să o irosiți pe nimicuri ci să încercați să vă puneți în practică proiectele consistente. Nu vor lipsi ocaziile de a face călătorii, de a vă implica cu succes în activități intelectuale dar și de a obține câștiguri în bani. După luna septembrie va trebui să munciți mai mult pentru a vă pune proiectele în practică.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Anul 2007 va fi pentru dv. unul dintre anii fără probleme dar și fără realizări deosebite. Vor exista câteva luni în care veți avea o șansă deosebită de a rezolva chestiunile financiare – martie-mai. Este o perioadă excelentă pentru dv. din punct de vedere material, perioadă în care ați putea să obțineți, în sfârșit, rezultatele meritate pentru eforturile dv.

Vărsător (21.01 - 18.02)

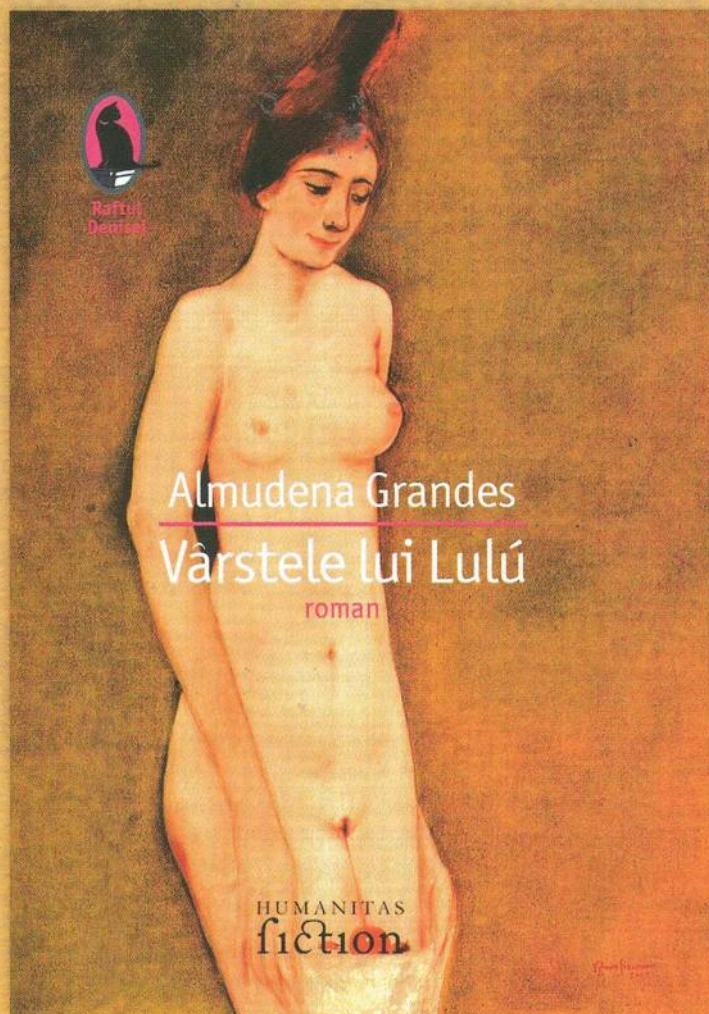
Veți avea parte de un an destul de greu, cu probleme de tot felul care vă vor obliga la eforturi deosebite. Dar veți găsi soluții inspirate și eficiente astfel încât ele vor fi rezolvate cel mai târziu până în luna septembrie. Ar mai trebui menționat faptul că mai avantați sunt nativii din prima jumătate a zodiei care vor scăpa de necazuri mult mai devreme.

Pești (19.02. - 20.03)

Se poate spune că pentru dv. cel mai favorizat domeniu pentru anul 2007 va fi cel socio-profesional. Chiar de la începutul anului este posibil să vă se dea noi însărcinări, semn că vă sunt apreciate calitățile. Începând cu data de 3 septembrie, Saturn își va începe tranziția prin zodia Fecioarei, ceea ce vă va obliga la un efort susținut pentru orice nimic.

HUMANITAS
bunul gust al libertății

Colecția Raftul Denisei

Almudena Grandes Vârstele lui Lulú

„Un roman splendid, de o deplină maturitate artistică, o investigație atentă a secretelor intimității feminine, a fantasmelor ascunse care influențează din umbră comportamentul ființelor umane.”

Mario Vargas Llosa

Un bestseller la limita erotismului care a revoluționat literatura spaniolă

www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30
cpp@humanitas.ro

Un scriitor bun e unul mort sacru?

La Liceul Mihai Eminescu din Capitală, profesoara de română Virginia Olaru și criticul Octavian Soviani au invitat, să le vorbească tinerilor, doi scriitori români contemporani: Mihail Gălățanu și Daniel Bănuțescu. Scopul întâlnirii a fost

acela de a trezi interesul noii generații pentru literatură. Soviani i-a provocat pe elevi spunându-le în deschidere că: „În opera acestor scriitori este vorba despre sacru și sexualitate. Oare sexul ar putea fi o cale către sacru?”. În timp ce Daniel Bănuțescu le-a citit tinerilor o poezie „dedicată manualelor de literatură”, Mihail Gălățanu a pus paiele pe foc citind din cartea sa – *Inimă de diamant* – pomenind despre sâni și sfârcuri. ■

Emerging Romania 2007

Oxford Business Group (OBG), organizația britanică specializată în servicii de cercetare și consultanță pentru piețele emergente, a publicat *Emerging Romania 2007*. Cea de-a patra ediție a studiului în limba engleză oferă o perspectivă asupra mediului politic și economic al țării, furnizând o analiză amănunțită a scenei politice interne și externe, a politicilor macroeconomice și dezvoltării sectoriale. O echipă formată din analiști specializați a lucrat în România pentru o perioadă de șase luni, desfășurând interviuri cu oficiali guvernamentali și lideri de top din toate sectoarele de afaceri, pentru a reflecta cele mai recente evoluții și tendințe din mediul economic. Dintre aceștia enumerăm: Călin Popescu Tăriceanu, Mugur Isărescu, Monica Macovei, Mihai Răzvan Ungureanu, Olli Rehn și mulți alții. ■

Sindan și Tempo Advertising

Compania Sindan – singurul producător român de medicamente oncologice, parte a grupului farmaceutic Actavis – a ales ca partener de comunicare Tempo Advertising. Sindan a fost înființată în 1991, pe structura secției de cercetare și producție a Institutului Oncologic București. În prezent, Sindan se numără printre cele mai dinamice companii din acest domeniu pe piața locală, veniturile sale dublându-se în ultimii ani. Din martie 2006, Sindan a fost achiziționată de compania farmaceutică islandeză Actavis, unul dintre cei mai importanți jucători mondiali în dezvoltarea, producția și distribuția de medicamente generice. ■

Elogiul unei instituții Institutul Diplomatic Român

Fondat în septembrie 2005, Institutul Diplomatic Român (IDR), avându-l ca director general pe profesorul Vlad Nistor (și cu sediul în Bulevardul Primăverii 17), este o instituție publică, funcționând cu ajutorul subvențiilor de la bugetul de stat și al unor venituri proprii. Funcționează sub auspiciile M.A.E. și sprijină activitatea acestuia prin furnizarea de expertiză și organizarea de cursuri de specialitate, atât pentru diplomați cât și pentru personalul ne-diplomatic cu interes pentru politica externă. IDR se ocupă inclusiv de organizarea arhivelor MAE, de preluarea și organizarea bibliotecii Ministerului și de publicarea de reviste. Pentru cei interesați să lucreze pentru IDR începând de la sfârșitul anului trecut – și de la începutul lui 2007 –, se ocupă, prin concurs, cele 20 de posturi rămase libere. IDR a inițiat de asemenea organizarea cursului gratuit *Relații internaționale și diplomatie în lumea contemporană*, destinat exclusiv jurnaliștilor. ■

Rețete pe muchie de tigare

Nu știți ce să mai gătiți? Nu mai aveți idei? Dan Chișu are idei culinare și vi le împărtășește în cartea sa *Rețete pe muchie de tigare, povestite de Dan Chișu*. Apărută la editura DAKINO Publishing, cartea cuprinde un fond de 30 de rețete-povești în care nu este vorba doar despre broccoli, ciuperci, mușchiuleț succulent, uleiul de susan, cinci arome chinezești ci există personaje, un scenariu bine pus la punct și povești extraordinare din arta gastronomică. Vreți ceva absolut nou? Alegeți capitolul *Bucătăria inventată*. Sunteți admiratori ai bucatelor bine condimentate și înmiresmate? *Rețete exotice* cu mirodenii trebuie să citiți. Aveți prieteni invitați la masă, citiți *Rețete pentru prieteni* sau *Rețete la cuptor*. Nu uitați însă de *Deserturi speciale*, ele sunt piesa de rezistență. ■

Am căzut în UE by Spitalul 9

V-am făcut cu nemții frați/ Să vă dea cartofi congelați... sunt versurile celui mai tare hit lansat de grupul de „glumor” Spitalul 9. Piesa se numește *Am căzut în UE* și este cântată pe linia melodică a melodiei lui Puff Daddy *I'll be missing you*. „Așa cum spune și titlul (*Am căzut în UE*), cântecul dorește să arate că, în ciuda unor progrese pe ici pe colo, România pur și simplu a picat în Europa, dacă ne comparăm cu oricare dintre vechile state membre”, crede Marius Gheorghiu, membrul grupului responsabil cu reorchestrarea piesei. ■

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul trifermentului conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului. ■

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 22.02.2007

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Ultimul Jihad

O carte semnată de Joel C. Rosenberg, apărută la Editura **Nemira**, Colecția **Suspans**, în traducerea lui Mihai Dan Pavelescu

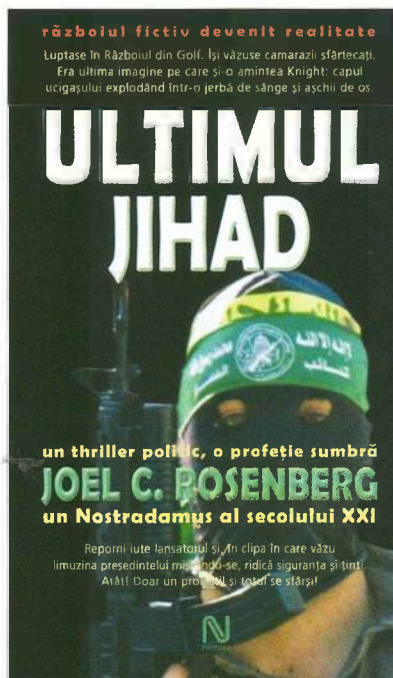
Nota autorului la ediția aniversară din 11 septembrie

Puțini americani vor uita vreodată ce făceau în ziua din 11 septembrie 2001, în clipa când au auzit vestea că Statele Unite erau atacate de jihadiști, islamiști radicali, care foloseau avioane cu reacție în misiuni de tip kamikaze. Eu nu voi uita în nici un caz ce făceam.

În dimineața aceea de marți, minunată, însorită și limpede precum cristalul, încheiam primul meu roman, un thriller politic intitulat *Ultimul Jihad*, care, așa cum veți citi în continuare, începe cu deturnarea unui avion de către teroriștii islamiști radicali, care declanșează un atac împotriva unui oraș american. Mai mult încă, scriam într-o casă aflată la nici cincisprezece minute de Aeroportul *Dulles* din Washington, unde, chiar în clipele acelea, cursa 77 a companiei *American Airlines* era deturnată și zbura peste casa noastră, spre *Pentagon*.

Pe atunci nu aveam nici cea mai mică idee că s-ar fi întâmplat ceva neobișnuit. Începusem să scriu *Ultimul Jihad* în ianuarie 2001. În timpul primăverii, un agent literar din Manhattan citise primele trei capitole, și fiind convins că putea impune cartea spre publicare, mă îndemnase s-o termin cât mai repede. I-am privit sfatul cu toată seriozitatea și am lucrat cu feroare să scriu romanul înainte de a-mi fi secătuit economiile.

Potrivit ritualului meu matinal, în dimineața aceea nefericită am luat micul dejun cu soția mea Lynn și copiii noștri, mi-am tras pe mine blugii și un tricou și m-am apucat de penultimul capitol al cărții. Nu deschiseseam nici radioul, nici televizorul. Scriam de zor pe laptop, când, după vreo oră, Lynn a intrat grăbită în cameră și a spus: „Nu să crezi ce se-ntâmplă!”. Mi-a explicat că, după ce-i lăsase la școală pe doi dintre copiii noștri, deschisese radioul și auzise că *World Trade Center* fusese lovit de două avioane. Am pornit imediat

„Rosenberg dă lovitură! Un thriller politic care se citește cu viteză unui film de super-acțiune de la Hollywood. În spiritul lui Tom Clancy, *Ultimul Jihad* stărnește fiori de groază dezvăluind perspectiva războiului nuclear cu teroriștii“ (Book Reviews)

„Un roman extrem de bine făcut, captivant și plin de detalii exacte despre funcționarea administrației americane. Categorie, cel mai bun thriller politic al anului“ (Steve Forbes)

televizorul și am văzut oroarea începând să se desfășoare. Am văzut fumul revărsându-se din Turnul Nordic. Am văzut nenumărate reluări ale cursei 175 *United Airlines* care intra în Turnul Sudic și irupea într-un glob masiv de foc. Și apoi, înainte de a fi putut accepta imaginile acelea, am văzut cum turnurile *World Trade Center* s-au prăbușit.

(...)

Abia pe la sfârșitul lunii noiembrie sau începutul lunii decembrie, evenimentele au început să se liniștească în asemenea măsură încât gândurile să-mi revină la *Ultimul Jihad*. Ce-ar fi trebuit să fac cu cartea? Nimeni n-ar fi dorit să citească un roman care începea cu un atac kamikaze împotriva unui oraș american. De acum așa ceva nu mai era divertisment, ci era desprins brutal din realitate. De aceea, am aruncat cartea într-un sertar și am încercat s-o dau uitării. După aceea însă s-a întâmplat ceva curios. În ianuarie 2002, eu și Lynn am urmărit mesajul adresat națiunii de președintele Bush, în care a folosit sintagma deja celebră „axa răului”, avertizându-i pe toți americanii că următorul război cu care ne-am putea confrunta ar fi cu Saddam Hussein și ar fi legat de terorism și arme de distrugere în masă.

Eu și Lynn ne-am uitat unul la celălalt de parcă am fi fost două personaje din *Zona crepusculară*. La urma urmelor, una era să scrii un roman care începe cu un atac kamikaze împotriva Americii și cu totul altceva era să scrii un roman în care evenimentul respectiv declanșează un război global împotriva terorismului, după care îi conduce pe președintele Statelor Unite și pe princi-

paliu lui consilieri într-o confruntare finală cu conducătorul Irakului cauzată de terorism și de armele de distrugere în masă. Dar exact asta se întâmplă în cartea pe care o țineți în mâini. Scott Miller mi-a telefonat a doua zi.

– Lucrezi pentru CIA?, m-a întrebat

– Nu, bineînțeles că nu, am replicat imediat.

– „Bineînțeles că nu”, a repetat el ironic. Exact ce ar trebui să zici în cazul în care lucrezi pentru CIA și nu-mi poți spune adevărul.

Scott era convins că situația se schimbese spectaculos și că editurile ar fi fost acum foarte interesate de *Ultimul Jihad*. În general, SUA își reveniseră din șocul atacurilor din 11 septembrie. Începuserăm ofensiva împotriva talibanilor din Afganistan. Oamenii citeau tot ceea ce puteau găsi despre amenințarea islamului radicalist. De aceea, Scott dorea să acționeze rapid.

Ultimul Jihad mai avea nevoie de câteva modificări – de exemplu, recunoașterea atacului de la 11 septembrie, care astfel proiecta câțiva ani în viitor povestea mea fictivă – dar în rest era practic gata de redactare. O editură a acceptat rapid să-și asume riscul cu acest autor necunoscut și să ofere cărții șansa de a-și găsi un public. *Ultimul Jihad* a fost grăbită prin procesul de redactare și a apărut la 23 noiembrie 2002, tocmai când dezbateră internațională asupra Irakului, a terorismului și a armelor de distrugere în masă atinsese un punct culminant.

Romanul a însemnat un succes instantaneu, epuizându-se în nici douăzeci și patru de ore în multe librării și necesitând două reeditări înainte de Crăciun. În mai puțin de șaiszeci de zile, am fost intervievat de peste o sută șaiszeci de posturi de radio și televiziune, printre care *FOX* și *NBC*. Întrebările au fost despre carte în sine, cât și despre povestea din culisele ei. Cum fusese posibil să scriu un roman care să prevadă atât de precis evenimentele viitoare? Era o întâmplare? Avusesem pur și simplu noroc? Sau era vorba despre altceva? Și, cel mai important, ce credeam eu că va urma?

Așa cum veți vedea în paginile următoare, între scenariul meu fictiv și realitate există multe diferențe importante. Oamenii au continuat totuși să mă întrebe despre unele paralele remarcabile cu viața reală. În decursul unor asemenea interviuri, m-am străduit să-i focalizez asupra unui tablou de ansamblu, rezumând tema cărții prin fraza: *A nu înțelege natura și amenințarea răului înseamnă a risca să fim orbiți de ele.*

Băutura vieții

„*Chivas Regal* este cel mai faimos whisky din lume. Și asta dintr-un motiv cât se poate de bun. Succesul său nu s-a născut peste noapte. James și John Chivas au visat să creeze un whisky de bună calitate, perfect pentru a-l bea împreună cu prietenii. Așa a început povestea lor, care a culminat cu apariția lui *Chivas Regal 12*. Este o pasiune pe care am împărtășit-o și eu timp de 14 ani.” (Colin Scott, Master Blender Chivas Brothers)

Se poate spune că istoria whisky-ului a început cam din același timp ca și istoria Scoției. În acele vremuri, societatea era grupată în clanuri, unite de aceleași interese și conducători, ceea ce a dat naștere noțiunii de comunitate. Ce rol avea whisky-ul atunci? Pentru primele clanuri, el reprezenta viața însăși. De aceea, a fost numit *Water of Life*, *Apa vieții*. În fiecare seară, membrii clanurilor închinau un toast către cer, mulțumind pentru încă o zi de supraviețuire. „Viață!”, exclamau ei în acele momente, iar whisky-ul ajungea în stomacul lor, ca o celebrare a continuării existenței lor.

Ambiția lui James și John Chivas era de a oferi clienților produse de cea mai bună calitate. Premisele realizării acestui deziderat existau, deoarece magazinul lor din Aberdeen devenise un adevărat deliciu al gurmanzilor. În timp ce scotoceau *Highland*-ul și *Lowland*-ul în căutarea delicatelor pentru clientela lor bogată, în

magazin se puteau găsi produse din întreaga lume: cafea, mirodenii exotice, rom din Caraibe și cele mai fine cognacuri franțuzești. Deoarece *Single Malt*-urile din acea vreme erau aspre și prea puțin maturate, cei doi au înțeles că nu puteau oferi clienților un whisky care să se ridice la standardele lor înalte de calitate. Frații Chivas au început să amestece doar whisky-urile vechi, iar produsul rezultat a fost unul foarte bun, complet diferit față de toate celelalte disponibile la acea vreme. Vestea apariției acestui nou sortiment s-a răspândit foarte repede. Curând, familiile din Marea Britanie își întâmpinau oaspeții doar cu această băutură.

O băutură pe gustul Reginei

Când s-a urcat pe tron, în 1837, Regina Victoria a început să se bucure de beneficiile noii sale poziții. În 1842, ea a vizitat pentru prima dată Scoția și s-a

declarat încântată de liniștea și frumusețile din *Highland*. După scurt timp ea a început să petreacă din ce în ce mai mult timp aici unde primea oaspeți într-un cadru mai puțin formal.

Când regina Victoria a început să primească musafiri la reședința sa de la *Balmoral*, Casa Regală a început să caute un furnizor pentru cele mai rafinate produse alimentare și băuturi. În 1843, James Chivas a primit o scrisoare prin care era înștiințat că *Chivas Brothers* primeau de la Regină împuternicirea de a furniza bunuri Casei Regale. A fost începutul unei colaborări lungi și armonioase.

Faptul că whisky-ul *Chivas* este produs la *Speyside* este încă un atu pentru această băutură. Unul dintre cele mai importante malturi produse de *Speyside* este *Strathisla*. Acesta este un ingredient esențial pentru obținerea gustului desăvârșit al *Chivas Regal*.

CHIVAS

18Y.O.

O plăcere împărtășită de toți

În trecut, muncitorii de la distilerii adesea se întâlneau pentru a bea din gus-

toasa licoare pe care o produceau. Lucrătorii se adunau și își povesteau experiențele în timp ce beau un pahar. La distilerii existau și așa numitele *drumming up*

time, mai exact, niște intervale orare prestabilite când muncitorilor și vizitatorilor li se oferea câte un păhărel gratis. După cum vă puteți imagina, acesta era un moment foarte popular atât în rândul angajaților, cât și al trecătorilor.

Alegeți ce vă place!

Chivas Regal 12 y.o.

Are un gust bogat, generos, cu o infuzie de arome fructate, în care se simt nuanțe de nuci și miere, *finish* prelung, cu o încântătoare catifelare ușor dulceagă. În decurs de două secole de existență, secretul rețetei *blend*-ului s-a transmis din generație în generație de *Master Distillers*, fiind unul dintre cele mai bine păstrate secrete din lume. În prezent *Chivas Regal 12* este un premium whisky preferat de oameni din 150 de țări. Așadar, oriunde vă aflați, este bine să savurați *Chivas Regal* de fiecare dată când vă simțiți bine și sunteți în compania prietenilor. *Welcome to the Chivas Life!*

Chivas Regal 18 y.o.

De o excepțională bogăție, *Chivas 18 YO* este rezultatul unui amestec de malturi de peste 18 ani vechime, toate învechite conform tradiției. Lichidul de o culoare intensă, de ambră întunecată, emană o bogăție de mirosuri îngemănate de fructe uscate și cereale pârguite.

Născut în Scoția, celebru în SUA

Mândru de originea sa scoțiană, *Chivas Regal* a însemnat un adevărat succes de piață dincolo de Atlantic. Acolo vizitarea celor doi frați a întâlnit gustul publicului larg pentru viață și de aici încolo totul este istorie, după cum se spune. *Chivas Regal*, cu gustul său plăcut și generos, a simbolizat calitatea pe care și-o doreau „noii” americani de la Lumea Veche. Tocmai de aceea, acest whisky a ajuns repede în casele multor americani cu gusturi rafinate.

După cel de-al doilea război mondial, o stare generală de optimism caracteriza întreaga societate americană. Toată lumea se concentra pe tot ce era *funny*. Nume precum Frank Sinatra, Dean Martin sau Sammy Davis Jr. erau în centrul atenției și toți erau consumatori de *Chivas Regal*. Apreciau această băutură care nu lipsea de la petrecerile unde erau și ei prezenți. *Chivas Regal* a devenit, curând, un simbol al stilului lor de viață extravagant.

text: Raluca Șeinoiu

Furatul căciulii

● Fără îndoială, principalul eveniment sportiv al debutului de an l-a constituit turneul de tenis de la Antipozi. Peste 500.000 de spectatori au asistat la pasionantele întreceri ale *Australian Open*. Învingători – pentru a treia oară la Melbourne – Serena Williams și Roger Federer. Dacă americanca a revenit după o pauză de doi ani (ocupa locul 81 în ierarhia WTA!), în schimb elvețianul se află pe prima poziție din februarie 2004. Andrei Pavel, Adrian Voinea, Victor Crivoi, Adrian Ungur, Victor Ioniță și Dacian Crăciun au fost eliminați din primul tur al... calificărilor. Singurii români prezenți pe tabloul principal (calificați direct) au fost Victor Hănescu și Edina Gallovits. Ambii au fost învinși în turul... inaugural. **Unde este iluziile noastre?** (ne referim în primul rând la *Cupa Davis*) ● Într-o gală la Montreal, boxerul Lucian Bute și-a apărat titlul *WBO Inter Continental* învingându-l la puncte (după 12 reprize) pe rusul Serghei Tatevosian. Proaspăt rezident canadian, românul a obținut a 19-a victorie consecutivă ca profesionist (16 prin KO!) ● Surprize în serie la *C.E. de patinaj artistic* de la Varșovia: nici o medalie de aur pentru reprezentanții pravoslavniciei Rusii! De asemenea, printre medaliați au apărut cupluri din Bulgaria și Polonia, un ceh și un belgian. A noastră Roxana Luca s-a clasat pe locul 21 ● Dominație franceză în *Raliul Lisabona – Dakar* (8.696 km) atât la auto cât și la moto. Emanuel Gyenes (22 de ani), din Satu Mare, a încheiat competiția (la moto) pe poziția 46, cu două clasări remarcabile de etapă (22 și 29) ● După o pauză de 11 ani, naționala masculină de handbal mai are un hop de trecut în luna iunie (barajul cu Suedia) pentru a se califica la turneul final al *C.E.* ● La maratonul de la Osaka (acolo unde a triumfat de trei ori – în 1998, 1999 și 2000), Lidia Șimon a ocupat locul 6, imediat în urma sa clasându-se Nuța Olaru ● Dumnezeu s-o odihnească pe Maria Cioncan (bronz la 1.500 m – J.O. 2004), decedată într-un accident auto.

„Frăția”
româno-bulgară
în UE și în sport

Ne place să ne
autoiluzionăm

Dinamo în cuibul
„vulturilor”

Carolina Kostner
(Italia) – medalia
de aur la proba
individuală feminină

Așadar, de la 1 ianuarie, România a devenit membră a Uniunii Europene, alături de Bulgaria. De parcă sortii ar fi fost măsluiți, cele două țări au fost repartizate împreună în grupele preliminare de calificare la C.E. atât la fotbal (un „frățesc” 2-2 în prima confruntare), cât și la handbal masculin (aici am obținut o dublă victorie). Prin intrarea în UE, fotbalistii români nu mai au statutul de extracomunitari (astfel, ei nu mai trebuie să îndeplinească, de exemplu, acel criteriu obligatoriu pentru a putea evolua în *Premier League*, de a fi jucat în ultimii doi ani în 75 la sută din meciurile echipei naționale), iar cluburile autohtone vor putea utiliza un număr nelimitat de comunitari, limitându-se în schimb la cinci numărul celor extracomunitari într-o echipă (trei în același timp pe

teren, alți doi pe banca de rezervă). Există și un revers al medaliei în sensul că, prin aducerea unui număr sporit de străini, tinerii vor promova mai greu.

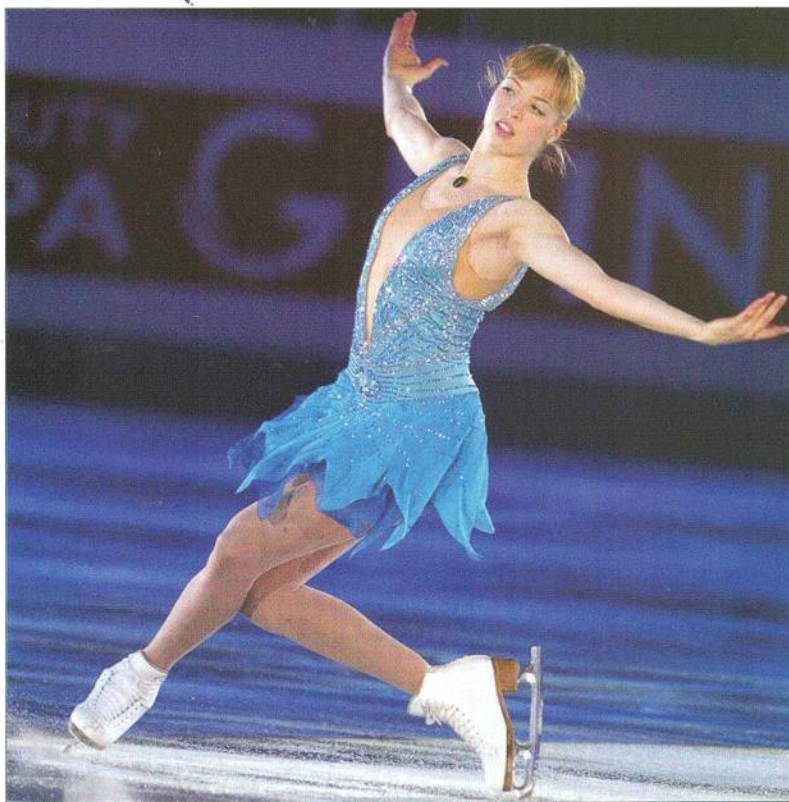
Pe de altă parte, integrarea în UE poate provoca un exod al sportivilor de frunte din diverse discipline (fenomen petrecut în domeniul fotbalului după C.M. '90). Oricum, integrarea ne-a prins cam descoperiți, 2006 fiind unul dintre cei mai slabi ani pe plan sportiv. De altfel, sportul (care nu s-a aflat între primele zece priorități ale actualei guvernări) a pierdut teren pe multe planuri. Lucrul cel mai îngrijorător este lipsa de continuitate, nu vin generații de sportivi valoroși, pe ici-colo apar performanțe izolate. Baza materială este realmente la pământ: nu avem bazine de înot, terenuri de tenis, săli pentru jocurile de echipă, nici măcar un stadion care să poată găzdui, conform normelor UEFA, meciurile echipei naționale, *Dinamo* nu știe unde va juca în probabila participare în *Champions League*, *Rapidul* și *Sportul* (am mai spus-o cu altă ocazie!) bine că nu au câștigat titlul de campioană a ediției trecute pentru că era jale mare ș.a.m.d. Iar dacă ne gândim că 2007 este an preolimpic, misiunea lui Octavian Belu, noul președinte al Agenției Naționale pentru Sport, se înțelege de la sine că este una dintre cele mai grele.

Ne place în schimb să ne autoiluzionăm și să ne furăm singuri căciula, că tot este iarna blândă: conform clasamentului realizat de *Federația Internațională de Istorie și Statistică a Fotbalului* privind cele mai

bune campionate din lume în anul 2006, România (*Liga 1*) ocupă locul 10, podiumul fiind alcătuit de Italia, Spania și Anglia (Olanda – of-ul nostru – este pe poziția a opta). Același organism situa *Rapidulețul* pe locul 7 în ierarhia pe luna septembrie 2006, *Steaua* pe 21 și *Dinamo* pe 57. Evident că era cea mai bună clasare din istoria fotbalului românesc, dar dacă așa arată jocul unei formații din *top ten*, chiar că avem serioase dubii cu privire la credibilitatea și seriozitatea statisticilor. Noi cunoaștem mai bine decât alții valoarea întrecerilor din prima noastră divizie, atât de contestată. Ne referim (din nou) la prezența frauduloasă pe prima scenă a unor echipe ca *UTA*, *Jiul*, *Pandurii*, *Poli Timișoara*, la excluderea abuzivă a *Sportului Studentesc* etc. De altfel, recent, Florin Prunea, directorul Departamentului internațional din cadrul FRF, recunoștea tardiv: *Nici Jiul nu trebuia să primească licența!*

Nu știm dacă este numai efectul încălzirii globale, dar la noi luna lui *Gerar* s-a dovedit deosebit de blândă. Cu toate acestea, echipele fruntașe sau cele cu potență financiară au efectuat unul-două stagii de pregătire în străinătate (*Rapid* în Insulele Canare, *Dinamo* în Portugalia, adică în bârlogul lupilor, pardon! – în cuibul „vulturilor” de la *Benfica*), echipa națională a susținut un amical la Siena cu Italia, campioana mondială en-titre etc. În planul transferurilor a fost literalmente o vânzoleală: Ionel Ganea – de la *Dinamo* la *Rapid*, Vranjkovici (*Pandurii*) și Bălăce (*Poli Timișoara*) la *Dinamo*, Marius Croitoru (*Vaslui*) la *Steaua*, A. Karamian (*Rapid*) la *Poli Timișoara*, o adevărată colonie lustrană a venit la *CFR Cluj*, ca să ne limităm doar la cele mai importante. Grea pierdere pentru *Steaua* prin accidentarea de lungă durată a golgeterului Nicolae Dică, în schimb, constatăm revenirea lui Victorăș Iacob.

Ajunși aici, să spunem că returul

primului eșalon va începe pe 24 februarie, însă pe 14-15 februarie vor avea loc meciurile din „16“-imile Cupei UEFA dintre *Benfica-Dinamo* și *Steaua-F.C. Sevilla*, manșa secundă fiind programată peste o săptămână. A, era să uităm: președintele FRF, Mircea Sandu, a fost ales în

Comitetul Executiv al UEFA, însă nu ne ține prea mult de cald (este mai mult o realizare personală, măcar prin prisma celor 15.000 de euro pe care-i va câștiga lunar). Iată și o opinie autorizată în acest sens, cea lui Gică Hagi: *Suporterii și noi, cei din fotbal, nu trebuie să ne așteptăm*

la nimic pe terenul de joc. Așa este: pe 24 martie, la Rotterdam, în confruntarea cu Olanda, va depinde numai de noi obținerea unui rezultat favorabil.

Luni, 29 ianuarie, Nadia Comăneci a avut o zi plină la... București. Dimineața, în cadrul Clubului Sportiv Școlar nr. 2, a oferit – într-o acțiune de parteneriat cu *NIRO Investment Group* (în plan secund, Ion Badea, director de imagine și relații publice) – zece burse de excelență unor gimnaste cu vârste între 5 și 11 ani. Seara, la hotel *Hilton*, a fost rememorat în special momentul din urmă cu 31 de ani atunci când, la J. O. de la Montreal, a primit prima notă de 10 din istoria gimnasticii. Festivitatea, în cadrul căreia i s-a oferit un frumos trofeu din partea COR și ANS, a fost prilejuită de un demers al ziarului *El Mundo Deportivo* care, cu prilejul aniversării a 100 de ani de la prima apariție, a inițiat o anchetă pe tema *Cel mai bun sportiv al secolului XX*. Ei bine, în urma contabilizării a 58.000 de voturi pe Internet, surpriza a fost totală pentru Nadia însăși, care s-a situat pe primul loc. Drept urmare, *Palatul Congreselor* din Barcelona a găzduit o gală în care a fost ovaționată, premiul fiindu-i înmănat de nimeni altul decât de fostul președinte al CIO, Juan Antonio Samaranch.

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **AP Rompres**

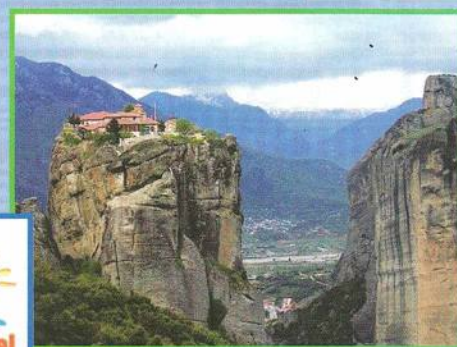
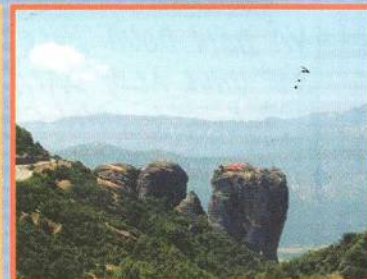
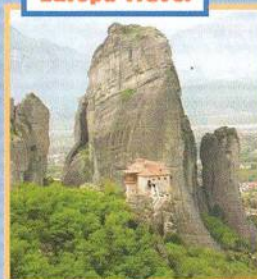
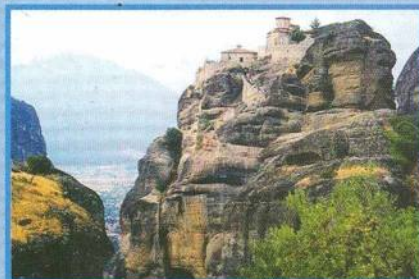
Concurs Europa Travel

Celebrează Sfintele Sărbători de Paște în Grecia! **Europa Travel** te invită între 1 și 9 aprilie în Grecia la Meteora, Kastoria și Salonic. Puteți vizita complexul monahal Meteora și atelierul de icoane Zindros, dar să faceți și o excursie la Kastoria, una dintre cele mai pitorești localități din Grecia, celebră pentru numeroasele fabrici de blănuri, amplasată pe malul lacului cu același nume. Veți asista la slujba de Înviere la biserica din Paralia, iar după slujbă se va servi masa de Paște. Nu veți rata nici o vizită la Muntele Olimp dar și la Salonic, unde se va face un tur al orașului și veți vizita Turnul Alb, Catedrala Sf. Dumitru sau Arcul lui Galeriu.

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel/luna aceasta?

București, str. Berzei, nr. 16, sector 1
Tel.: 021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216
e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 22.02.2007

Concurs
EUROPA TRAVEL

ep. 52

Bilete de papagali

ALEX

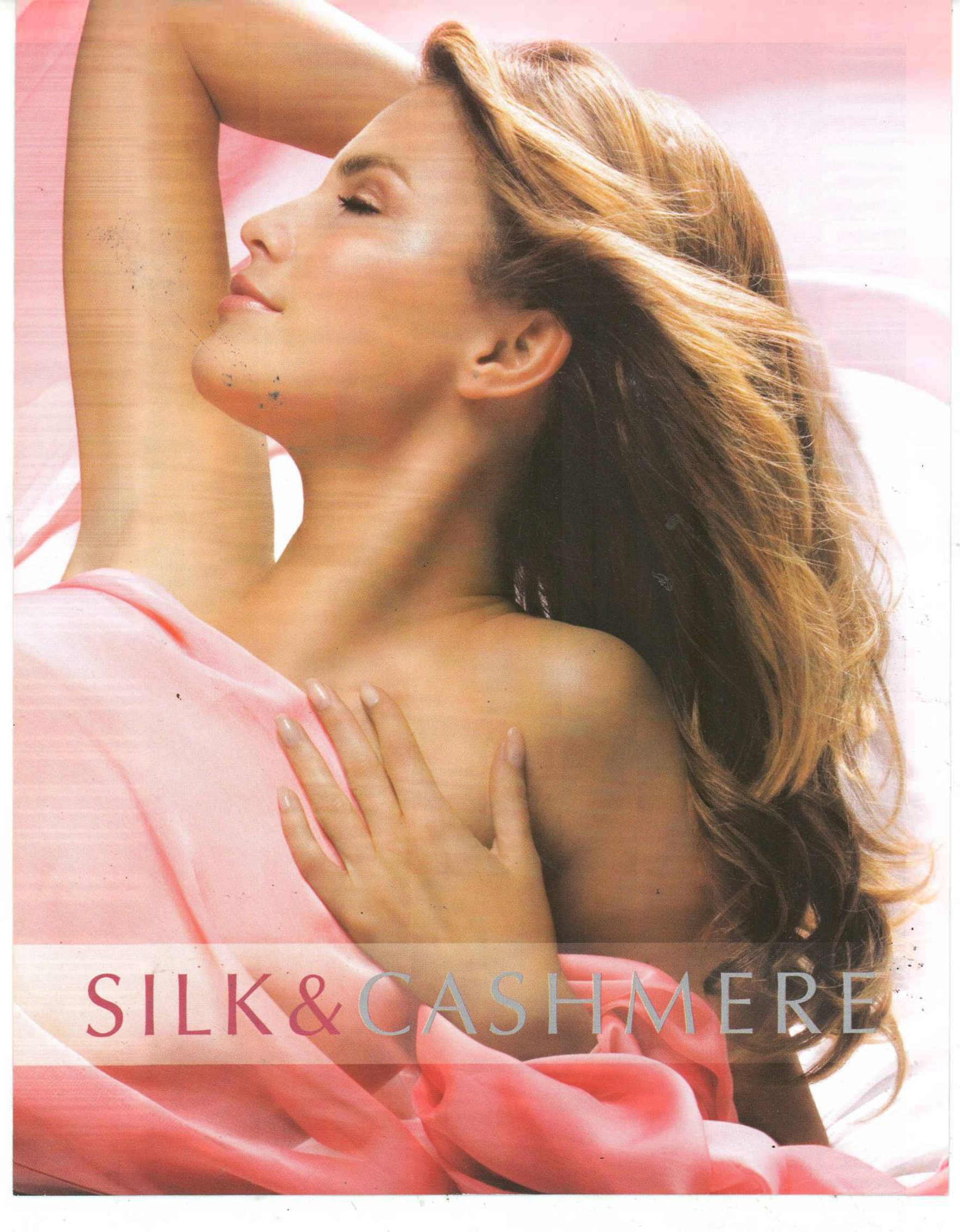
De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

oriflame

natural swedish cosmetics

A close-up, artistic photograph of a woman with long, wavy brown hair. She is wearing a light pink, draped garment that appears to be made of silk and cashmere. Her right arm is raised, and her hand is resting on her left shoulder. She has a serene expression, looking upwards and to the left. The background is a soft, out-of-focus pink and white. The text 'SILK & CASHMERE' is overlaid at the bottom in a serif font, with 'SILK' in pink and '& CASHMERE' in grey.

SILK & CASHMERE

— 14 ani

— 11 ani

— 8 ani

— 5 ani

— 2 ani

Eximbank România
împlinește **14** ani de când crește
împreună cu afacerile dumneavoastră.

EXIMBANK
ROMANIA

Partenerul tranzacțiilor de succes.

EximBank Romania
Splaiul Independenței, nr. 15, Sect. 5, București
Tel: +4021 405 31 38
Fax: +4021 405 33 88
E-mail: pr@eximbank.ro